അദ്ധ്യായം 31. ഭാഷാസാഹിത്യം (പദ്യം)

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം II

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 2
ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ
(മലയാളം: സാഹിത്യചരിത്രം)

First published in print media 1953.

The electronic versions have been released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The production infrastructure of River Valley Technologies has been made use of in the production of these digital editions.

Cover: Shakuntala, (she looks back at her lover, pretending to remove a thorn from her foot), an oil painting by Raja Ravi Varma. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

31 ഭാഷാസാഹിത്യം (പദ്യം) 1
1 തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യപരമ്പര . 2
2 വലിയ കോപ്പ (ഗോപാല) സ്വാമികൾ 3
3 കരുണാകരനെഴുത്തച്ഛൻ 4
4 സൂര്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛൻ 5
5 ദേവഗുരു 6
6 പരാപരഗുരു 7
7 ഗോപാലനെഴുത്തച്ഛൻ 8
8 സ്കാന്ദപുരാണം കിളിപ്പാട്ട് 9
9 നാഗാനന്ദം കിളിപ്പാട്ട് 10
10 കൃഷ്ണലീല പാട്ട് 11
11 രാമാശ്വമേധം കിളിപ്പാട്ട് 12
12 ഭാരതം സംക്ഷേപം കിളിപ്പാട്ട് 13
13 ശ്രീരാമസ്വർഗ്ഗാരോഹണം കിളിപ്പാട്ട് . 14
14 ഏകാദശീമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട് . . . 15
15 നാസാച്ഛേദം കിളിപ്പാട്ട് 16
16 പുത്രകാമേഷ്ടി കിളിപ്പാട്ട് 17
17 രാമായണം കിളിപ്പാട്ട് 18
18 നാസികേതുപുരാണം കിളിപ്പാട്ട് . . . 19
19 മാർക്കണ്ഡപുരാണം കിളിപ്പാട്ട് 20
20 ചിത്രഗുപ്തചരിതം കിളിപ്പാട്ട് 21
21 കിരാതാർജ്ജുനീയം കിളിപ്പാട്ട് 22
22 പാണ്ഡവശങ്കരം (സങ്കീർത്തനം) . . . 23
23 പാർവതീപാണിഗ്രഹണം ആറുവൃത്തം 24
24 കുചേലവൃത്തം നാലുവൃത്തം 25
25 മറ്റൊരു രാമായണം
ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം 26
26 ഏകാദശീമാഹാത്മ്യം നാലുവൃത്തം . . 27
27 സംക്ഷിപ്തസങ്കീർത്തനങ്ങൾ 28
28 പൂന്താനത്തിന്റെ ഭാഷാകൃതികൾ . . . 29
29 ജ്ഞാനപ്പാന 30
30 സ്തോത്രങ്ങൾ 31
31 ഘനസംഘം 32
32 മറ്റു കീർത്തനങ്ങൾ 33
33 സഭാപ്രവേശം പാന 34
34 കനകകിരീടം പാട്ട് (വടക്കൻ) 35
35 കനകകിരീടം (തെക്കൻ) 36
36 മറ്റു ചില സ്തോത്രങ്ങൾ 37
37 ദേവനാരായണഗാനങ്ങൾ 38
38 മാർഗ്ഗംകളിപ്പാട്ട് 39
39 പാക്കനാർ തൊള്ളായിരം 40

31

ഭാഷാസാഹിത്യം (പദ്യം)

(കൊല്ലം എട്ടാം ശതകം)

1 തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യപരമ്പര

തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട ചിലരേയും ചേർത്തു താഴെക്കാണുന്ന ഒരു പഴയ വന്ദനശ്ലോകമുണ്ടു്:

> "വന്ദേഹം ഗുരുസമ്പ്രദായമനിശം തുഞ്ചത്തെഴും ശ്രീഗുരും
> വന്ദേ ശ്രീകരുണാകരഞ്ച പരമം ശ്രീസൂര്യനാരായണം
> വന്ദേ ദേവഗുരും പരാപരഗുരും ഗോപാലശ്രീമദ്ഗുരും
> വന്ദേ നിത്യമനന്തപൂർണ്ണമമലം വന്ദേ സമസ്താൻ ഗുരൂൻ."

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ നാമനിർദ്ദിഷ്ടന്മാരായ ഗുരുക്കന്മാർ കരുണാകരനെഴുത്തച്ഛനും ദേവ (തേവു) നെഴുത്തച്ഛനും ഗോപാല(കോപ്പ) നെഴുത്തച്ഛനുമാണ്. പരാപരഗുരു എന്ന ബിരുദത്തോടുകൂടി ഇവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ മറ്റൊരെഴുത്തച്ഛൻകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നതായും സങ്കല്പിക്കാം. ഇവരിൽ കരുണാകരനും സൂര്യനാരായണനും തുഞ്ചന്റെ നേരെ ശിഷ്യന്മാരായിരുന്നു. ദേവഗുരുശിഷ്യനെന്നും പ്രശിഷ്യനെന്നും രണ്ടു പക്ഷമുണ്ടു്. ചിറ്റൂർ എഴുവത്തുവീട്ടിൽ വലിയ കോപ്പസ്വാമിയെന്നും ചെറിയ കോപ്പസ്വാമിയെന്നും രണ്ടുപേരുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അവരിൽ വലിയ കോപ്പസ്വാമി തുഞ്ചന്റെ സമവയസ്കനും ശിഷ്യനുമായിരുന്നു എന്നും ചെറിയ കോപ്പസ്വാമി മരിച്ചതു 985-ലാണെന്നും ചിലർ പറയുന്നു. ആകെക്കൂടി മി. പുതുക്കളങ്ങര രാമചന്ദ്രമേനോന്റെ ഗവേഷണമല്ലാതെ ഈ ഘട്ടത്തിൽ അധികമൊന്നും ശരണീകരണീയമല്ലാത്തതും ആ ഗവേഷണം കല്യാണസുന്ദരരേഖ തുടങ്ങി ചില അയഥാർത്ഥപ്രമാണങ്ങളുടെ സമ്മിശ്രണം നിമിത്തം പ്രായേണ അവിശ്വസനീയവുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് പ്രസ്തുത വിഷയത്തെ ഏറ്റവും ഭയചകിതനായാണ് ഞാൻ സ്പർശിക്കുവാൻ ആരംഭിക്കുന്നതു്.

2 വലിയ കോപ്പ (ഗോപാല) സ്വാമികൾ

എഴുത്തച്ഛന്റ് ആദ്യകാലത്തു ചിറ്റൂരിൽ ആതിഥേയനായിരുന്ന വലിയ കോപ്പസ്വാമി ‘മന്നവൻകവി’ എന്ന പേരിൽ ഉത്തരരാമായണത്തെ ആസ്പദമാക്കി ഒരു ഗാനം രചിച്ചുവെന്നും ആ കൃതിയെ എഴുത്തച്ഛൻ പ്രശംസിച്ചുവെന്നും അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ഉത്തരരാമായണം കിളിപ്പാട്ടു നിർമ്മിച്ചതെന്നും മി. മേനോൻ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതെല്ലാം വിശ്വസിക്കുവാൻ അനപലപനീയങ്ങളായ അന്യലക്ഷ്യങ്ങൾ ആവശ്യകമായിരിക്കുന്നു. മന്നവൻകവിയിൽനിന്നു ചില വരികൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു:

“മന്നവനും മൈഥിലിയെ വെടിഞ്ഞശേഷം
മാതാക്കൾ താനുമായിട്ടിരുന്ന കാലം
ജാനകിയുമൃഷിതന്റെയാശ്രമത്തിൽ
ജന്മമതായിരിക്കുന്നാൾ ഭക്തിയോടേ
മന്നവനെ വേറിട്ടു ജാനകിയും
മഹർഷിക്കു പൂപ്പറിച്ചങ്ങിരുന്ന കാലം
അന്നരസം പകർന്നതല്ലോ സീതയ്ക്കുപ്പോ-
ളവൾക്കു ഗർഭം തികഞ്ഞു പത്തു മാസമായി.”
… … …
“മന്നവനേ! പെരുവഴിയിലകപ്പെട്ടേൻ ഞാൻ
മണിയറയിൽ നിന്നോടു വേറിട്ടയ്യോ!
ജനകരാജപുരത്തിങ്കൽ വളർന്നേനല്ലോ,
ജനനിയെയുമറിയുന്നില്ലൊരുനാളും കേൾ;
നിനവെനിക്കു നിന്നെയൊഴിഞ്ഞാരുമില്ലേ,
നിർമ്മലനേ മറ്റൊന്നറിയുന്നില്ലേ;
എനിക്കു വരും വേദനകൾ പൊറുക്കുന്നില്ലേ;
എൻ പരനേയെന്നു നൊന്തു വിളിക്കുന്നാളേ.”

ഈ കവിതാരീതിക്കു സാമാന്യം പഴക്കമില്ലെന്നില്ല.

3 കരുണാകരനെഴുത്തച്ഛൻ

കരുണാകരൻ ജാതിയിൽ നായരായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തുഞ്ചന്റെ പ്രഥമശിഷ്യനായിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം എഴുത്തച്ഛനെ തുടർന്നു തുഞ്ചൻ പറമ്പിൽ പാഠശാല നടത്തിയെന്നും ഒടുവിൽ നെടുവിരിപ്പുസ്വരൂപത്തിൽ (സാമൂതിരിക്കോവിലകം) ഇളയതമ്പുരാന്റെ ഗുരുനാഥനായി വള്ളുവനാട്ടുള്ള ആ തമ്പുരാന്റെ കോവിലകത്തു താമസിച്ചു എന്നും ചിലർ പറയുന്നു. ഇതിനെല്ലാം ഐതിഹ്യമേ ആസ്പദമായുള്ളൂ.ഏതായാലും അദ്ദേഹം തുഞ്ചനോടുകൂടി ചിറ്റൂരിൽ ദീർഘകാലം താമസിച്ചതായി തോന്നുന്നില്ല. അവിടെ ആചാര്യന്റെ അനന്തരഗാമിയായിത്തീർന്നതു സൂര്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛനായിരുന്നു. ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം കിളിപ്പാട്ടും വേതാളചരിതം കിളിപ്പാട്ടും കരുണാകരനെഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളാണെന്നു സർവ്വാധികാര്യക്കാർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും വേതാളചരിത്രം കല്ലേക്കുളങ്ങര രാഘവപ്പിഷാരടിയുടെ കൃതിയാണെന്ന് അതിൽപ്പിന്നീടു നിസ്സംശയമായി തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ളതും ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം തുഞ്ചന്റെ കൃതിയായി പരിഗണിക്കണമെന്നു ഞാൻ മുൻപുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. രാമചന്ദ്രമേനോൻ ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യം എന്നൊരു കിളിപ്പാട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റേതെന്നുള്ള പ്രസ്താവനയോടുകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ “രാമാനന്ദാഗ്രഹാരവർത്തിയായ് മഹാശാസ്ത്രധാമാവായ്” എന്നുതുടങ്ങി ഒരു ഭാഗമുള്ളതു ഞാൻ മുമ്പ് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.ആ ഭാഗം പ്രക്ഷിപ്തം എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്; എന്തെന്നാൽ അതിലേയും തുഞ്ചന്റെ കൃതികളിലേയും ഭാഷയ്ക്കുതമ്മിൽ പഴക്കംസംബന്ധിച്ച ഗണനീയമായ വ്യത്യാസം കാണുന്നു. തല്ക്കാലം അവിജ്ഞാതകർത്തൃകമാണ് ആ കിളിപ്പാട്ട് എന്നു സങ്കല്പിക്കുകയാണ് നല്ലത്.

ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യം സരസമായ ഒരു കൃതിയാണ്. ഗ്രന്ഥകാരൻ ഗണപതി, സരസ്വതി, ശ്രീകൃഷ്ണൻ, ‘കുണ്ഡപുരനാഥ’നായ തൃക്കണ്ടിയൂർ ശിവൻ എന്നീ ദേവതകളെ വന്ദിക്കുകയും, തന്റെ ഗ്രന്ഥം ‘പൂന്തുറയെന്ന മന്നോർമന്നവൻ പിണങ്ങുവോർക്കന്തകൻ കൃപാലയനാജ്ഞയാ വിരചിതം എന്നു പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. കവിത രണ്ടു ഭാഗമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പാദവിഭാഗമുള്ള കിളിപ്പാട്ടുകളിൽ നാലുഖണ്ഡങ്ങൾ സാധാരണയായി കാണാറുണ്ട്. പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിൽ അതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒരു രീതി എങ്ങനെ വന്നുചേർന്നുവെന്നു വെളിവാകുന്നില്ല.ആദ്യന്തം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന വൃത്തം കേക തന്നെയാണ്.ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചു കവിതയുടെ സ്വരൂപം പ്രദർശിപ്പിക്കാമെന്ന് ഉദ്ദേശിക്കുന്നു:

> “പ്രാണത്രാണാർത്ഥമഥ ഘൂണദേശത്തിൽ വാഴും
> ക്ഷോണീദേവനും തത്ര കാണായീ ശുഭദേശം.
> സുഖദാനം ചെയ്തീടും മന്ദമാരുതനോടും
> ശുകകോകിലകേകീമധുപനാദത്തോടും
> അഖിലജനാനന്ദപ്രദമാമുദ്യാനവും
> മകരന്ദവും തൂകി മണമാർന്നനുദിനം
> ചമ്പകസൽകുസുമശോഭിതപദങ്ങളും
> … … …
> സകലമൃഗകുലവിഹഗലീലകളും
> നിഖിലശോകം കളഞ്ഞവിടം കണ്ടുകണ്ട-
> ങ്ങകമേ സന്തോഷം പൂണ്ടടുത്തു ചെല്ലുന്നേരം
> കുമുദകുവലയകമലകല്ഹാരവും
> വിമലസലിലവും നിറഞ്ഞ തടാകവും
> … … …
> അത്ഭുതം കണ്ടനേരമുൾപ്പൂവിലുണ്ടാകയാ-
> ലിപ്പൊഴേ കുളിക്കണമെന്നവനൊരുമ്പെട്ടാൻ.
> അപ്പൊഴുതവിടേയ്ക്കു വന്നിതു കുളിപ്പാനായ്
> വിഭ്രമം കലർന്നോരു ചണ്ഡാലത്തരുണിയും.
> സുഭ്രുവാമവൾ തത്ര വിപ്രനെക്കണ്ടനേര-
> മഭ്രത്തെക്കണ്ട ബകോടപ്പേടതന്നെപ്പോലെ
> ഉൽഫുല്ലപുഷ്പം കണ്ട ഷൾപ്പദപ്പേടപോലെ
> അഭ്രവാഹനതനയഭ്രാതാവിനെക്കണ്ട
> കർബ്ബുരത്തരുണിയാം ഹിഡിംബിതന്നെപ്പോലെ
> അഭ്രശ്യാമളരൂപനായ രാമനെക്കണ്ട
> ദർപ്പകാതുരയായ ശൂർപ്പണഖയെപ്പോലെ
> അത്ഭുതം കലർന്നതിനറ്റമില്ലെന്നു ചൊല്ലാം.
> ഉൽഫുല്ലാക്ഷിയുമാനന്ദേന തന്നെത്താൻ മറ-
> ന്നല്പനേരം നിന്നിതു സാലഭഞ്ജികപോലെ.”

4 സൂര്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛൻ

സൂര്യനാരായണൻ അഥവാ സൂരി എഴുത്തച്ഛൻ തരകസമുദായത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളായിരുന്നു എന്നു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. തരകന്മാർ മക്കത്തായികളാണ്.അദ്ദേഹത്തിന്റെ തറവാടായ ചോഴിയത്തു കുടുംബം ഇന്നുമുണ്ട്. അതു മംഗലംകുന്ന് എന്ന സ്ഥലത്താണ്. സൂര്യനാരായണൻ ഒരു യോഗിയും കർമ്മകുശലനും വളരെക്കാലം ചിറ്റൂർ ഗുരുമഠത്തിൽ താമസിച്ചു ശിഷ്യന്മാർക്കു ജ്ഞാനോപദേശംചെയ്തു ഗുരുനാഥനുമായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി പക്ഷാന്തരമുണ്ടാകുവാൻ തരമില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ കവിയെന്നു പറയാമോ എന്നു സംശയമുണ്ട്. സ്കാന്ദപുരാണം കിളിപ്പാട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയാണെന്നു ചിലർ അനുമാനിച്ചുവരുന്നതു പ്രമാദമാണെന്ന് ഇപ്പോൾ തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതു പാലക്കാട്ടു രാജവംശത്തിലേ ഒരംഗമായിരുന്ന ഗോദവർമ്മരാജാവിന്റെ നിബന്ധമാണ്. ഒരു പഴയതാളിയോലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ

> "ഗോദവർമ്മാ യശോരാശിരശ്വാരികുലഭൂഷണം
> ഗുഹസ്യ ചരിതം ധീമാനകരോന്മഞ്ജുഭാഷയാ"

എന്നൊരു ശ്ലോകം കാണുന്നുണ്ട്, 'അശ്വാരി' എന്ന പദത്തിനു വാഹദ്വിഷത്ത് അഥവാ എരുമ എന്നർത്ഥം. (എരുമയൂർ) ഏമൂർ ഭഗവതി പാലക്കാട്ടു രാജാക്കന്മാരുടെ പരദേവതയാണ്. അതിനെ ആസ്പദമാക്കിയാകുന്നു ഗോദവർമ്മരാജാവു തന്നെപ്പറ്റി അശ്വാരികുലഭൂഷണം എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.അദ്ദേഹവും എഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട ഒരു കവിയാണെന്നു പറയുന്നു. കാലമേതെന്നറിവില്ല. ഒൻപതാം ശതകമായിരിക്കുവാനിടയുണ്ട്. അങ്ങനെ സൂരി എഴുത്തച്ഛനും സ്കാന്ദപുരാണവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വേരറ്റുപോകുന്നു. തത്ത്വജ്ഞാനാമൃതം എന്ന പേരിൽ ഫലശ്രുതിയോടുകൂടി ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതവൃത്തത്തിൽ വിരചിതങ്ങളായ പതിനെട്ടു പദ്യങ്ങൾ സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്ത്രൈമാസികത്തിൽ രാമചന്ദ്രമേനോൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയുടെ കർത്തൃത്വം അദ്ദേഹം സൂര്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛന്നായി ഏല്പിക്കുന്നുവെങ്കിലും അതിനു യുക്തി കാണുന്നില്ല. പ്രസ്തുത പദ്യങ്ങൾ തുലോം വിരസങ്ങളാകുന്നു. രണ്ടെണ്ണം താഴെച്ചേർക്കാം:

> "ചിത്തായ്നിന്നുവിളങ്ങി ലോകമഖിലം കാലത്രയാബാധ്യമായ്
> സത്തായ് ഷൾഗുണസാക്ഷിയായനുദിനം സർവസ്യ ചാധാരമായ്
> ചിത്താംഭോരുഹമായതിന്നു രവിയായാനന്ദമായ് ബോധമായ്
> നിത്യം മേവുമനന്തമൂർത്തിമമലം ശ്രീമൽഗുരും ഭാവയേ.
>
> അസ്തീയെന്നു ഭവിച്ച കാലമുദരേ പെട്ടോരു ദുഃഖങ്ങളോ
> എത്താ ചൊല്വതിനിന്നു സന്തതമഹം ചിന്തിപ്പിനെല്ലാവരും
> പത്താംമാസമതായ കാലമൊരുനാൾ കർമ്മേണ സംജായതേ
> ചിത്തേ സംഭവദുഃഖമോർത്തു സതതം കാമാരിപാദം ഭജേ."

കർമ്മേണ തുടങ്ങിയ സ്ഖലിതങ്ങളുടെ കഥയിരിക്കട്ടെ, 'സ്മരിക്കുന്നു' എന്നതിനു 'സ്മര്യതേ' എന്നും പ്രാപിക്കുന്നു എന്നതിന് 'പ്രാപ്യതേ' എന്നും മറ്റും പ്രയോഗിക്കുന്ന കവിക്കു സംസ്കൃതത്തിൽ കർത്തരി-കർമ്മണിപ്രയോഗങ്ങ ഭേദംപോലും അറിവില്ലെന്നു വിശദമാകുന്നു. ഭാഗ്യവശാൽ സൂരി എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതിയല്ല തത്ത്വജ്ഞാനാമൃതം എന്നതിന് അതിൽത്തന്നെ ലക്ഷ്യമുണ്ട്.

> "ഏവം ശ്രുത്യനുഭൂതിയുക്തിയിവയാലാത്മാഹമിത്യാദരാൽ
> ഭാവം ബോധിതനായ മൽഗുരുവരം കാരുണ്യവാരാന്നിധിം
> ദേവം പൂർണ്ണമനന്തചിൽഘനമജം ഗോപാലകാഖ്യം ശിവം
> സേവ്യാനാമഭികാമദം സുഖമയം ബോധസ്വരൂപം ഭജേ"

എന്ന പദ്യത്തിൽനിന്നു കവിയുടെ ഗുരുവിന്റെ പേർ ഗോപാലൻ എന്നായിരുന്നു എന്നും സങ്കല്പിക്കാം. ആകെക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ സൂര്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛന്റെ യാതൊരു കൃതിയും നമുക്ക് ഇതുവരെ ലഭിച്ചിട്ടില്ല എന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഭാഗവതത്തിൽ കാളിയമർദ്ദനത്തിനുമേലുള്ള ഭാഗം എഴുതിച്ചേർത്തത് അദ്ദേഹമാണെന്നു പറവാൻ ആസ്പദമൊന്നുമില്ലല്ലോ.

5 ദേവഗുരു

ദേവൻ (തേവു) എഴുത്തച്ഛനും ജാതിയിൽ തരകനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി വേദാന്തസാരമെന്നും വിജ്ഞാനരത്നമെന്നും രണ്ടു കിളിപ്പാട്ടുകളുണ്ടെന്നു രാമചന്ദ്രമേനോൻ പറയുന്നു. വിജ്ഞാനരത്നം അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതവൃത്തനിബദ്ധമായ അതിൽ "സ്വാമിൻ! യോഗീന്ദ്ര! ഭ്രമൻ! ഗുരുവര! ഭഗവൽഭക്ത! കാരുണ്യസിന്ധോ! ശ്രീമൽ ശ്രീ സൂര്യനാരായണ പരപരമാനന്ദസാന്ദ്ര സ്വരൂപ!" എന്നു കവി സൂരി എഴുത്തച്ഛനെ അഭിസംബോധനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. കവിതയ്ക്കു വലിയ ആസ്വാദ്യതയില്ലെങ്കിലും പല വേദാന്തരഹസ്യങ്ങൾ അതിൽ അടങ്ങിട്ടുണ്ട്. ആകെയുള്ള ഇരുപത്തൊന്നു ശ്ലോകങ്ങളിൽ മൂന്നെണ്ണം അടിയിൽച്ചേർക്കുന്നു:

"ഓരോരോ ജന്മജന്മാന്തരമതിലുളവായുള്ള
പുണ്യാതിരേകാൽ
സാരം മാനുഷ്യജന്മം സകലസുഖകരം പ്രാപ്തമായ്
വന്നതിപ്പോൾ
നേരോടാരാഞ്ഞതോർത്താൽ
ജനിമൃതിഭയസംസാരദുഷ്പൂരമാമി-
പ്പാരാവാരം കടപ്പാൻ തരണി ഗുരു കടത്തീടുവാൻ
കർണ്ണധാരൻ?"
"മിഥ്യാഭൂതം പ്രപഞ്ചം ജഡമുടനനൃതം ദുഃഖഭാവം
നിനച്ചാൽ
നിത്യം ബ്രഹ്മൈവ സത്യം നിഖിലസുഖമയം
സച്ചിദാനന്ദസാന്ദ്രം
ശ്രുത്യന്താർത്ഥപ്രമൃഗ്യം സുലഭമസുലഭം ബാലിശാനാം
പരോക്ഷം
പ്രത്യക്ഷം സർവഗത്വാൽ പ്രതിവിമലമലം
ഭാതിവേദസ്വരൂപം."
"അക്കാണായ ഗുഹാതലത്തിലൊരു സന്യാസീ
മഹാമന്ത്രവും
നീക്കത്തുക്ക വരാതെ നോക്കിയിരുപത്തോരായിരം
പിന്നെയും
ആക്കത്തോടറുനൂറുമിങ്ങനെ ജപിച്ചീടുന്ന മന്ത്രാർത്ഥമ-
ങ്ങോർക്കുന്നോർക്കൊരു മന്ത്രതന്ത്രമപരം
ചിന്തിപ്പതെന്തിന്നഹോ!"

എന്നൊരു ശ്ലോകം ആ കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. അത് എഴുത്തച്ഛനെ പരാമർശിക്കുന്നതാണെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. അതിനു തെളിവൊന്നുമില്ല. "സുജ്ഞാനപ്രദമാകയാലിതിനു പേർ വിജ്ഞാനരത്നം മുദാ" എന്നു കവി പറയുന്നു.

വേദാന്തസാരം കിളിപ്പാട്ട് എന്നൊരു ഗ്രന്ഥംകൂടി ദേവഗുരുനിർമ്മിതമായി ഉണ്ടെന്ന് ഉപന്യസിച്ചുകൊണ്ട് അതിൽ നിന്നു താഴെക്കാണുന്ന വരികൾ രാമചന്ദ്രമേനോൻ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

"ശോകനാശിനിതന്റെ വടക്കേത്തീരം നല്ല
യോഗികൾക്കാവസിപ്പാനെത്രയോ ശാന്തം യോഗ്യം

ചിൽപുരിനാഥ തന്റെ ദിവ്യതേജോവൈഭവാ-
ലത്ഭുതമാകമൈശ്വര്യങ്ങൾക്കാവാസസ്ഥാനം.

തത്ര ശ്രീരാമാനന്ദാഭിഖ്യമാമഗ്രഹാരം
വർത്തിപ്പൂ വിശ്വോത്തരം പരിപാവനം സാരം.

ആത്മാരാമനായ് രാമനാമാവാമസ്മൽഗുരു-
വാത്മബോധം ദർശിപ്പോർക്കേകുവാൻകരുണയാ

തത്രസ്ഥസ്വസ്ഥാപിതപർണ്ണശാലാന്തരത്തിൽ
നിത്യതൃപ്തനായ് സമാധിസ്ഥനായ്മരുവുന്നു.

തൻതിരുവടിതന്റെ ചേവടിത്തളിർ രണ്ടു-
മന്തരംഗത്തിലോർത്തു കുമ്പിട്ടുകൂപ്പിട്ടുന്നേൻ.

തൽപാദദാസന്മാരാമാചാര്യദ്വയത്തെയു-
മല്പജ്ഞനിവൻ ഭക്ത്യാ കൈവണങ്ങിയശേഷം

ആദിശ്രീഗുരുവരുളിച്ചെയ്ത ദിവ്യങ്ങളാം
വേദാന്തസാരങ്ങളെസ്സംക്ഷേപിച്ചോതീടുന്നേൻ."

ഈ കൃതികളുടെ പ്രണേതൃത്വത്തിന്റെ സത്യാവസ്ഥയെപ്പറ്റി തൽകാലം ഒന്നും പറവാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

6 പരാപരഗുരു

പരാപരഗുരുവിന്റെ കൃതിയാണെന്നുള്ള പ്രസ്താവനയോടുകൂടി ‘ആത്മബോധം’ എന്ന പേരിൽ കിളിപ്പാട്ടുരീതിയിലുള്ള ഒരു ഭാഷാഗാനം രാമചന്ദ്രമേനോൻ പരിഷത്ത്രൈമാസികം പതിനൊന്നാം പുസ്തകത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു ശങ്കരാചാര്യരുടെ ആത്മബോധമെന്ന വേദാന്തഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഭാഷാനുവാദമാണ്. ആ കൃതിയെ പരാപരഗുരുവിൽ ആരോപിക്കുന്നതിനു യാതൊരു തെളിവും അദ്ദേഹം കാണിച്ചിട്ടില്ല. അതിൽനിന്നു മാതൃകയായി ചിലവരികൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

“ഭുവനപ്രസിദ്ധമാമാത്മബോധഗ്രന്ഥത്തെ
നവകേരളഭാഷാഗാനമാക്കുവാനായി
ശിവനേ, ഭവനേ, ശങ്കരനേ, ഹരനേ, നീ-
യിവനെക്കടാക്ഷിപ്പാൻ തൃക്കഴൽ കുപ്പിടുന്നേൻ.

വൻതപം ചെയ്തുകൊണ്ടു താപമൊക്കവേ നീക്കി-
ശ്ശാന്തരായേറ്റം രാഗദ്വേഷാദിരഹിതരായ്
സന്തതം മോക്ഷകാമന്മാരായോർക്കുള്ളതാണീ-
സ്സന്തതാനന്ദമേകുമാത്മബോധമാം ഗ്രന്ഥം.

അന്യസാധനങ്ങളെക്കാളും മോക്ഷാർത്ഥികൾക്കു
ധന്യസാധനം ബോധമെന്നതൊന്നത്രേ നൂനം.
വീതിഹോത്രനെന്നിയേ പചിക്കാവതല്ലൊന്നും
സാധിക്കയില്ല ജ്ഞാനംകൂടാതെ മോക്ഷമാർക്കും.

കർമ്മകാണ്ഡപ്രോക്തങ്ങളായ് വിവിധങ്ങളായ
കർമ്മങ്ങൾ വിരോധിച്ചിട്ടുള്ളവയല്ലെന്നാലും
അവിദ്യാനിവർത്തനം കർമ്മകാണ്ഡോക്തക്രിയാ-
പ്രവൃത്തന്നൊരിക്കലുമുണ്ടാകയില്ലാ ദൃഢം.”

7 ഗോപാലനെഴുത്തച്ഛൻ

ഗോപാലനെഴുത്തച്ഛനെയാണ് വലിയ കോപ്പസ്വാമികളെന്നു പറയുന്നത് എന്നും അദ്ദേഹം തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനേക്കാൾ വയോധികനായിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹത്തിനു മുൻപുതന്നെ അന്തരിച്ചു എന്നും ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതു ശരിയാണെങ്കിൽ സൂര്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛന്റെ മരണാനന്തരം അദ്ദേഹം ഗുരുമഠത്തിന്റെ ആധിപത്യം സ്വീകരിച്ചു എന്നുള്ള ഐതിഹ്യത്തിന് ഉപപത്തിയില്ലാതെവരുന്നു. പരമാർത്ഥം ആർക്കും അറിവില്ല. ചെറിയ കോപ്പസ്വാമികളുടെ വകയായ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രാമാനന്ദൻ, കരുണാകരൻ, സൂര്യനാരായണൻ, ദേവൻ എന്നീ നാലു ഗുരുക്കന്മാരെപ്പറ്റിയേ വന്ദിച്ചുകാണുന്നുള്ളുവത്രേ. ആ കോപ്പസ്വാമി അന്തരിച്ചതു് 985-ലുമാണ്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ചെറിയ കോപ്പസ്വാമിതന്നെയായിരിക്കുമോ ഗോപാലനെഴുത്തച്ഛൻ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലാനന്തരമായിരിക്കുമോ 'വന്ദേഹം ഗുരുസമ്പ്രദായം' എന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ ആവിർഭാവം? ആ ശ്ലോകം എഴുവത്തു രാമച്ചപ്പണ്ടാരം എന്നൊരാളുടെ കൃതിയാണെന്നും ചെറിയ കോപ്പസ്വാമിയുടെ ശിഷ്യനായ അദ്ദേഹം 1007-ആണ്ടാണ് മരിച്ചതെന്നും രാമചന്ദ്രമേനോൻ പറയുന്നു. ആ പ്രസ്താവന ശരിയാണെങ്കിൽ വലിയ കോപ്പസ്വാമിയെ 'വന്ദേഹം' എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ സ്മരിച്ചിട്ടില്ലെന്നും ചെറിയ കോപ്പസ്വാമിയെയാണ് 'ഗോപാലശ്രീമൽഗുരും' എന്ന പദംകൊണ്ടു രാമച്ചപ്പണ്ടാരം നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും നിർണ്ണയിക്കാം. അപ്പോൾ ഗോപാലനെഴുത്തച്ഛന്റെ കാലം ക്രി. പി. പത്താം ശതകത്തിലാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. എന്നാൽ ചെറിയ കോപ്പസ്വാമി എന്നു പറയുന്നതു പതിനൊന്നാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഭീമത്തു കോപ്പമേനോനെയാണെന്നും പത്താം ശതകത്തിൽ കോപ്പസ്വാമി എന്ന പേരിൽ ഒരാൾ എഴുവത്തുവീട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും പറയുന്നവരുണ്ട്. ഭീമത്തു കോപ്പമേനോൻ 1040-ൽ ഗുരുമഠം നവീകരിക്കുകയും 1085-ൽ മരിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹവും എഴുവത്തുകുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട ആൾതന്നെ. അതിനു മുൻപു 'ഗോപാലശ്രീമൽഗുരു' എന്ന പദത്താൽ നിർദ്ദിഷ്ടനായ ഒരു കോപ്പസ്വാമി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും അത് എഴുത്തച്ഛന്റെ സമകാലികനായ വലിയ കോപ്പസ്വാമിയല്ലെന്നും സിദ്ധമാണ്. അതുകൊണ്ടു പത്താം ശതകത്തിൽ കോപ്പസ്വാമിയെന്ന പേരിൽ മറ്റൊരാൾ ജീവിച്ചിരിക്കണമെന്നു വന്നുകൂടുന്നു.

ഗോപാലനെഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതിയാണ് പാർവതീസ്വയംവരം കിളിപ്പാട്ടെന്നും ചിലർ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിനു തെളിവൊന്നുമില്ല. മച്ചാട്ടിളയതിന്റെ കൃതിയാണെന്നാണ് മറ്റു ചിലരുടെ പക്ഷം. മച്ചാട്ടിളയതു പത്താം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു. ആരുടെ കൃതിയായാലും പാർവതീസ്വയംവരം പത്താം ശതകത്തിൽ വിരചിതമാണെന്ന് ഭാഷാരീതികൊണ്ടു വെളിവാകുന്നതിനാൽ അതിനെപ്പറ്റി അന്യത്ര പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളാം. ഗോദവർമ്മരാജാവിന്റെ സ്കാന്ദപുരാണത്തെ മാത്രമേ ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നുള്ളൂ.

8 സ്കാന്ദപുരാണം കിളിപ്പാട്ട്

മൂലം

എൺപത്തോരായിരത്തിലധികം ശ്ലോകങ്ങളുള്ള ഒരു മഹാപുരാണമാണ് സ്കാന്ദം. ഇതരപുരാണങ്ങളിൽ ഒന്നിനും ഇത്രമാത്രം ദൈർഘ്യമില്ല. കിളിപ്പാട്ടുകാരൻ ആശ്രയിച്ചിട്ടുള്ളത് ആ ഗ്രന്ഥമല്ല: അതിൽ ശങ്കരസംഹിതയെന്ന പന്ത്രണ്ടു ഖണ്ഡങ്ങളുള്ള ഒരു പുരാണം പില്ക്കാലങ്ങളിൽ ആരോ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അതിലെ പ്രഥമഖണ്ഡത്തിനു ശിവരഹസ്യം എന്നു പേർ പറയുന്നു. അതിൽ ഉല്പത്തികാണ്ഡം, അസുരകാണ്ഡം, മഹേന്ദ്രകാണ്ഡം, യുദ്ധകാണ്ഡം, ദേവകാണ്ഡം, ദക്ഷകാണ്ഡം, ഉപദേശകാണ്ഡം എന്നിങ്ങനെ ഏഴു കാണ്ഡങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ ആറുകാണ്ഡങ്ങൾ കാഞ്ചീപുരം കച്ചിയപ്പ ശിവാചാര്യരും ഏഴാമത്തെ കാണ്ഡം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യൻ കോനേരിയപ്പമുതലിയാരും ക്രി. പി. 1500-ആണ്ടിടയ്ക്കു തമിഴിൽ വിവർത്തനംചെയ്തു. കച്ചിയപ്പ ശിവാചാര്യരുടെ കാവ്യത്തിന്റെ പേർ (സ്കന്ദ) കന്തപുരാണം എന്നാകുന്നു. കിളിപ്പാട്ടുകാരൻ ശങ്കരസംഹിതയ്ക്കു പുറമേ കച്ചിയപ്പരുടെ കൃതിയേയും ഉപജീവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു സംഭവകാണ്ഡം, ആസുരകാണ്ഡം, വീരമാഹേന്ദ്രകാണ്ഡം, യുദ്ധകാണ്ഡം, ദേവകാണ്ഡം എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചു കാണ്ഡങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വീരമാഹേന്ദ്രകാണ്ഡത്തിനു തമിഴിൽ മാഹേന്ദ്രകാണ്ഡമെന്നുതന്നെയാണ് പേർ. ദക്ഷകാണ്ഡം രാമായണത്തിൽ ഉത്തരകാണ്ഡംപോലെ, പൂർവകഥാപ്രതിപാദകമായ ഒരു ഭാഗമാകയാലായിരിക്കണം അതു ഗ്രന്ഥകാരൻ വിട്ടിരിക്കുന്നത്. ഒന്നും മൂന്നും കാണ്ഡങ്ങൾ കേകയിലും രണ്ടും നാലും കാണ്ഡങ്ങൾ കാകളിയിലുമാണ് നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്. കവിതന്റെ വന്ദനത്തിനു വിഷയമാക്കീട്ടുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ “വേദമുച്ചരിച്ചീടും ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠന്മാരും മേദുരന്മാരായീടും മൽഗുരുനാഥന്മാരും”കൂടി ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ട്. ആ ഗുരുനാഥന്മാർ ആരെന്ന് അറിയുന്നില്ല.

കവിതാരീതി

സ്കാന്ദപുരാണത്തിലെ കവിത അപകൃഷ്ടമാണ്. പ്രാചീനങ്ങളായ ശുകഗാനങ്ങളിൽ അതിനെക്കാൾ വിരസവും സ്ഖലിതജടിലവുമായ ഒരു കൃതി കണ്ടെത്തുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടെന്നുപോലും പറയാം. മനോഹരമായ ശങ്കരസംഹിത അത്രമാത്രം വികൃതമായി ഭാഷയിൽ സംക്ഷേപിച്ച കവി അശേഷം അഭിനന്ദനീയനല്ല. പ്രസ്തുത പുരാണകഥ മറ്റാരും കിളിപ്പാട്ടായി രചിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതല്ലാതെ അതിന്റെ നിലനില്പിനു വേറെ യാതൊരു കാരണവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല. ‘കല്ല്യാണരൂപിയായ പാർവതി’, ‘കൃഷ്ണദ്വൈപായനെന്ന്’, ‘വൈയ്യാകരണാദികൾ പാഠം ചെയ്തു’, ‘കൃത്തിവാസൻ’, ‘രക്ഷിതാത്മൻ’ ഇങ്ങനെയുള്ള അപശബ്ദങ്ങൾ ഇതിൽനിന്ന് എത്ര വേണമെങ്കിലും പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ‘വിരവിനൊടു’, ‘പരിചിനൊടു’ ‘ഇഹ’ മുതലായ നിരർത്ഥകപദങ്ങൾ എവിടെയും അനുവാചകന്മാർക്ക് ഉദ്വേഗജനകങ്ങളായി നഗ്നനർത്തനം ചെയ്യുന്നു. താഴെക്കാണുന്നവ ദേവകാണ്ഡത്തിലെ ചില വരികളാണ്:

> “വിരവിനൊടുമരികിൽ മരുവിന നിജസഹോദരൻ
> വീരബാഹുവിനെ നോക്കിയരുൾചെയ്തു.
> അമരരിപു വിരവിനൊടു വിമലതരപട്ടണേ-
> യൻപോടു ചെന്നു നീയൊന്നു ചെയ്തീടുക.
> അമരപരിവൃഢസുതനെ വിരവൊടു വരുത്തുക
> അല്ലൽപൂണ്ടുള്ളോരു ദേവജനത്തെയും.
> ഇഹ വചനമിതി സപദി നിജശിരസി കൈക്കൊണ്ടു
> ഗാഢകുതുകം കടന്നുചെന്നാദരാൽ
> വിരവിനൊടു ദിതിജപുരി കനിവിനൊടു പുക്കുടൻ
> വീരബാഹുജയന്താദികളെക്കണ്ടു.”

പോരേ? കവിയുടെ അക്ഷന്തവ്യമായ സാഹസത്തിന് ഇതിൽ പരം എന്തു ലക്ഷ്യം വേണം? ഗോദവർമ്മാവിന്റെ ‘യശോരാശിത്വവും’ ‘ധീമത്ത്വവും’ കവിതയെ ആസ്പദീകരിച്ചല്ലെന്നുള്ളതു സിദ്ധമാണ്. അദ്ദേഹം സ്കാന്ദപുരാണം രചിച്ചിട്ടുള്ളതു മഞ്ജുഭാഷയിലുമല്ല. ഘുണാക്ഷരന്യായേന ഏതാനും ചില വരികൾ അങ്ങിങ്ങ് അസ്വാരസ്യം ഇല്ലാത്തവയായും ഇല്ലെന്നില്ല. അവയുടെ ഒരു മാതൃക അടിയിൽ ചേർക്കുന്നു. സുബ്രഹ്മണ്യന്റെ ബാലക്രീഡയാണ് പ്രമേയം.

> “അങ്ങനെ കുറഞ്ഞൊന്നു ചെല്ലുന്ന കാലത്തിങ്കൽ
> മംഗലശീലൻ ഗുഹൻ നടന്നു തുടങ്ങിനാൻ.
> ഭംഗിയിൽ സോദരന്മാരായുള്ള വീരരുമാ-
> യംഗങ്ങൾതന്നിൽ നല്ല ഭൂഷണങ്ങളും പൂണ്ടു,
> അങ്ങോടിങ്ങോട്ടുമോടിക്കളിച്ചു തുടങ്ങിനാൻ
> കിങ്ങിണി ശബ്ദിക്കയും സംഗീതം പാടുകയും,
> മംഗലസ്ത്രീകളുടെ മടിയിൽ ശയിക്കയും,
> കിങ്ങിണി കഴിച്ചുടനെറിഞ്ഞു കളിക്കയും,
> അംഗനാമൗലി ദേവി തിരഞ്ഞു നടക്കയു-
> മങ്ങൊരു കോണിൽച്ചെന്നങ്ങൊളിഞ്ഞു വസിക്കയും,
> ഗംഗാവല്ലഭൻതന്നെ സ്തുതിച്ചു നമിക്കയു-
> മംഗജവൈരിയുടെ ഹൃദയം തെളികയും,
> ചെന്നുടനൃഷഭത്തിൻമുകളിൽക്കരയേറി-
> യുന്നതമായീടുന്ന കകുദം പിടിക്കയും,
> പോന്നുടൻ ദ്വക്കു പൊത്തിത്തൊട്ടുടൻ ക്രീഡിക്കയും,
> മന്ദിരങ്ങളിൽച്ചെന്നങ്ങൊളിച്ചു കളിക്കയും,
> തരുക്കൾ തന്നിലേറിപ്ഫലങ്ങൾ പറിക്കയും,
> സരസശീലൻ ഗുഹൻ സൂര്യലോകത്തു ചെന്നു
> പരമാ ബന്ധിച്ചൊരു വാജികളഴിച്ചിട്ടു
> പരിചിൽ നടക്കയെന്നുരച്ചു രസിക്കയും,
> വിരയെപ്പോന്നുവന്നു ചന്ദ്രന്റെ രഥമേറി-
> ക്കൈരവസുഹൃത്തിനെപ്പിടിച്ചു പുറത്താക്കി-
> പ്പരമേശ്വരസുതൻ താൻ കൊണ്ടുനടക്കയും.”

9 നാഗാനന്ദം കിളിപ്പാട്ട്

കാലം

നാഗാനന്ദം കിളിപ്പാട്ട് എട്ടാം ശതകത്തിലെ ഒരു കൃതിയാണെന്ന് അതിലെ ഭാഷാശൈലിയിൽനിന്നു നിർണ്ണയിക്കാവുന്നതാണ്. എഴുത്തച്ഛന്റെ ഗാനങ്ങൾ കേരളത്തിൽ പ്രസരിച്ചുതുടങ്ങിയ കാലത്തായിരിക്കണം ആ കൃതിയുടെ നിർമ്മിതി. ‘കാരുണ്യാലയനായ രാമനാമവും പാടി’, ‘ബാഷ്പപൂർണ്ണാക്ഷനായേ’, ‘മന്ദഹാസാനനം കണ്ടേ’, ‘വിദ്യാധരൻ കീർത്തികൾ’, ‘ദരിശിച്ച്’ ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങൾ എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളിലെന്നപോലെ അതിലും കാണുന്നു. ഉരസ്സ്, ശിരസ്സ്, വക്ഷസ്സ് എന്നീ പദങ്ങൾക്കു പകരം ഉരം, ശിരം, വക്ഷം എന്നീ പദങ്ങൾ ഘടിപ്പിക്കുവാൻ കവിക്കു വൈമനസ്യമില്ല. വിദ്യാധരനെ പലപ്പോഴും ‘വിദ്യാധ്റ’നാക്കിയിരിക്കുന്നു. ‘വിനതാസുതനെ’ വിനതസുതനായും ‘ഹുതവഹനെ’ ഉതവഹനായും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നു. ‘സരഭസമൊട്ടു’, ‘മേഘച്ഛന്നംകൂടാതെ’, ‘ജനകജനനിയെയും’, ‘ലതഗണം’ തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങൾ അനവധാനതാദ്യോതകങ്ങളായി അങ്ങിങ്ങു മുഴച്ചുനില്ക്കുന്നു. നാഗാനന്ദകാരന്റെ പൈങ്കിളിപ്പെണ്ണും അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലെന്നപോലെ

> “ശ്രീരാമ ജഗദഭിരാമ മാധവ ഹരേ,
> ശ്രീരാമ നിശിചരനാശന നാരായണ,
> ശ്രീരാമ സീതാമനോവല്ലഭ ജഗൽപതേ,
> ശ്രീരാമ മമ ഹൃദിവാസിനേ നമോസ്തു തേ”

എന്നും മറ്റും രാമനാമം തന്നെയാണ് പാടിക്കൊണ്ടുവരുന്നത്. “വീരരായുപരോപകാരികളായുള്ള ജനമാരെന്നാലവർകഥ ചൊല്ലുണം മടിയാതെ” എന്നു കവി അപേക്ഷിക്കുകയും ശാരിക ആ അപേക്ഷയെ അംഗീകരിച്ചു നാഗാനന്ദനാടകത്തിലും മറ്റും പ്രസ്തുതനായ ജീമൂതവാഹനന്റെ ചരിതം ഗാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു.

കവിയും കവിതയും

നാഗാനന്ദം കിളിപ്പാട്ടിന്റെ കർത്താവു് ആരെന്നറിയുന്നില്ല. “മേദിനീനിവാസികളായ ഭൂസുരഗണപാദപങ്കജം തൊഴുതീടിനേൻ ദിവാനിശം” എന്ന വാക്യത്തിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം ഒരു ബ്രാഹ്മണനല്ലെന്ന് അനുമാനിക്കാം. കവി ഹർഷദേവന്റെ നാഗാനന്ദം നാടകത്തെത്തന്നെയാണ് പ്രധാനമായി അവലംബിക്കുന്നതെങ്കിലും ദയാവീരരസം വികസിതാവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്ന ആ നാടകത്തിലെ നാലും അഞ്ചും അങ്കങ്ങളിലെ കഥാഭാഗത്തെയാണ് വിസ്തരിക്കുന്നത്. ദൃശ്യകാവ്യത്തെ ശ്രാവ്യകാവ്യമായി വിവർത്തനം ചെയ്യുമ്പോൾ വേണ്ടിവരുന്ന വ്യതിയാനങ്ങളും, ആവശ്യവും ഔചിത്യവും അനുസരിച്ച്, വരുത്തുവാൻ അദ്ദേഹം യത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്. കവിത വളരെ ആകർഷകമല്ലെങ്കിലും അപലപനീയമാണെന്നു പറവാനില്ല. നാഗാനന്ദം നാലു പാദങ്ങളായി വിഭക്തമായിരിക്കുന്നു. ഒന്നും നാലും പാദങ്ങൾ കേകയിലും രണ്ടും മൂന്നും പാദങ്ങൽ യഥാക്രമം കാകളിയിലും കളകാഞ്ചിയിലുമാണ് നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരു ഭാഗം ചുവടേ ചേർക്കുന്നു. വധ്യശിലയിൽ ജീമൂതവാഹനൻ കിടക്കുന്നതു കണ്ട ഗരുഡന്റെ വിചാരമാണ് പ്രതിപാദ്യം.

> “അരുണസഹജനുമഥ ശിലാതലേ നോക്കിനാ-
> നാർത്തിയൊഴിഞ്ഞു കിടപ്പതാരെന്തിദം?
>
> അരുതരുതിതുരഗകുലമതിലൊരുവനല്ലിവ-
> നാഹാരമിന്നു വേണ്ടായെന്നു താർക്ഷ്യനും
>
> വ്യഥയൊടവനതിഝടിതി മലമുകളമർന്നുടൻ
> വ്യാകുലമോടേ നിനച്ചാൻ പലതരം.
>
> മമ ചിറകിലിളകുമൊരു പവനബലമേല്ക്കവേ
> മാഴ്കിക്കരഞ്ഞരണ്ടോടുമഹിഗണം.
>
> ഇവനൊരുവനതികഠിനഹൃദയനിതി നിർണ്ണയ-
> മില്ല ഭുജംഗന്മാർക്കിത്ര ധൈര്യം ദൃഢം.
>
> മരണഭയമിവനു നഹി; കിമിദമിതി വിസ്മയം,
> മറ്റൊരു ജാതികൾ വന്നുമരിക്കുമോ?
>
> അഹികളിലുമതികഠിനഹൃദയർ ചിലരുണ്ടവ-
> രല്ലാതൊരുവൻ വരാ മരിച്ചീടുവാൻ.
>
> വിഹഗപതി വിവിധമിവ പലതുമഥ ചിന്തിച്ചു
> വിശ്രാന്തകോപേന താണടുത്തീടിനാൻ.
>
> ചലനമവനതുപൊഴുതുമില്ല കാൺമാനെന്നു
> ശങ്കിച്ചു താർക്ഷ്യനുപരി പൊങ്ങീടിനാൻ.
>
> പതഗപരിവൃഢനുമഥ മലമുകളമർന്നുടൻ
> പാരം വിശന്നു ദാഹിച്ചു പൊറായ്കയാൽ
>
> മരണമതു വരുവതിനു കരുതിയൊരുവൻ വന്നാൽ
> മാറ്റലരെപ്പോലെ കൊല്ലെന്നതേയുള്ളു.
>
> ഇതി കരുതി ഗരുഡനഥ താണു മൂന്നാമതു-
> മിച്ഛയാ വധ്യശിലായാമിറങ്ങിനാൻ...”

10 കൃഷ്ണലീല പാട്ട്

കൃഷ്ണലീലയും കിളിപ്പാട്ടുരീതിയിൽ വിരചിതമായ കൃതി യാകുന്നു. പക്ഷേ കിളിയെക്കൊണ്ടല്ല കഥ പറയിക്കുന്നതു്. രാസക്രീഡയാണ് പ്രതിപാദ്യം. ആകെ നാലു പാദങ്ങളുള്ളതിൽ ദ്വിതീയപാദം മാത്രം കാകളിയിലും ഇതര പാദങ്ങളെല്ലാം കേകയിലും നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രഥമപാദത്തിൽ

> "മരതകസ്തംഭത്തിനും കരിവരതുമ്പിക്കൈയ്ക്കും
> കുറവേകും തിരുത്തുടയെപ്പോഴും കാണാകേണം
> വരചെപ്പുമുരയൊപ്പാനരിമപ്പെട്ടടിക്കൂപ്പി-
> ച്ചരുളുമാ മുഴങ്ങഴലെപ്പോഴും കാണാകേണം."

എന്ന കേകയുടെ പ്രകാരാന്തരമെന്നപോലെ 'കല്യാണി കളവാണി' എന്ന മട്ടിൽ പാടാവുന്ന ഒരു വൃത്തത്തിൽ എട്ടു വരികൾ കവി ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൃഷ്ണലീലയുടെ പ്രണേതാവിനെപ്പറ്റി ഒരറിവും കിട്ടുന്നില്ല. ശ്രീമൽഭാഗവതത്തെത്തന്നെയാണ് അദ്ദേഹം പ്രായേണ അനുകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം എട്ടാം ശതവർഷമാണെന്നും 'നഞ്ചു,' 'മഘാ,' 'മാതർ,' 'അച്ചച്ചോ,' 'പട്ടാങ്ങം,' 'വാർതകം' മുതലായ പദങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി കരുതാം. കവിതയിൽ പറയത്തക്ക രചനാനിഷ്കർഷയൊന്നും കവി പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും അതിന് അകൃത്രിമമായ കോമളത ഒരു വിശേഷഗുണമായി പ്രകാശിക്കുന്നു. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിൽ സാർവ്വത്രികമായ ദീക്ഷയില്ല. രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

> "വന്നാരുടനുടൻ പാട്ടു കേട്ടു ഗോപ-
> സുന്ദരിമാരുമാ വൃന്ദാവനംതന്നിൽ
> തങ്ങടെയുറ്റോരുടയോരറിയാതെ
> തങ്ങളിൽത്തങ്ങളിലാരുമറിയാതെ
> പെറ്റമ്മയച്ഛനവരുമറിയാതെ
> ഉറ്റവരൊട്ടു തടഞ്ഞതും കേളാതെ
> കുറ്റമതിനുണ്ടെന്നമ്മചൊൽകേളാതെ
> രാത്രിയിൽപ്പേടിയാമെന്നതറിയാതെ
> പോയ്ച്ചെന്നു ഗോപിമാർ നന്ദകുമാരനെ-
> ച്ചേർച്ചയിൽക്കൈക്കൂപ്പിനിന്നാർ ചുഴലവേ,
> മട്ടലർബാണനുടനുടനെയ്തിട്ടും
> കൂർത്തുമൂർത്തുള്ള ശരങ്ങൾ തറച്ചവർ
> ആർത്തിതളർത്തണിമാർവിലണച്ചയ്യോ
> കാത്തുകൊള്ളേണമെന്നാശ്രയിച്ചീടിനാർ.'

> "പൂഞ്ചായലഴിഞ്ഞു പൂമാലകൾ പൊഴിയവേ,
> താമരയിതൾ വെല്ലും മിഴികൾ മലരവേ,
> തഞ്ചത്തിലുതിരും പുഞ്ചിരികൾ ചിതറവേ,
> കഞ്ജത്തെ വെല്ലും തിരുമുഖങ്ങൾ തെളിയവേ,
> ഭംഗിയിലുടൻ തിരുക്കരങ്ങളിളകവേ,
> മധുരതരം തരിവളകൾ കിലുങ്ങവേ,
> അണിമെയ്യുലഞ്ഞു പോർമുലകൾ കുലുങ്ങവേ,
> മിന്നൽപോൽ മിന്നും കൊടിനടുവതുലയവേ,
> പൊന്മണിയുടഞാണുമിടഞ്ഞുപൊടിയവേ,
> പൊന്നെഴുത്തുടയാടപ്പൊൻനിറം മിന്നീടവേ,
> താഴ്ചയിൽക്കളിച്ചുടൻ കാൽച്ചുവടെടുക്കവേ,
> മുശ്ധഭാവത്തെക്കണ്ടു സിദ്ധന്മാർ വണങ്ങവേ,
> ഭക്തന്മാരിതു കണ്ടു നൃത്തങ്ങൾ തുടങ്ങവേ,
> വിസ്മയംപൂണ്ടു വിശ്വമൊക്കെയും സുഖിക്കവേ,
> ഈവണ്ണം പലപല കാലങ്ങൾ കളിച്ചിതു
> കാർവർണ്ണൻതാനും ഗോപസുന്ദരിമാരുംകൂടെ
> നിത്യവും പൂർണ്ണചന്ദ്രൻതന്നേ പോന്നുദിച്ചവോ?
> രാത്രികളൊക്കെയതുകൊണ്ടേറെ വിളങ്ങിതു!"

11 രാമാശ്വമേധം കിളിപ്പാട്ട്

കാലം

രാമാശ്വമേധം കൊല്ലം 806-ൽ പകർത്തിയെഴുതിയ ഒരു താളിയോലഗ്രന്ഥം കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ആ കൃതിയുടെ കാലം എട്ടാം ശതകമാണെന്നു നിർണ്ണയിക്കാം. ‘ആർകലി,’ ‘ഉള്ളിലേ പുലമ്പീടണം,’ ‘അങ്കി.’ (അഗ്നി) ‘യാത്രാക്കി,’ ‘മയ്യേൽമിഴി,’ ‘പുകണ്ണു,’ ‘വാട’ (മണം) തുടങ്ങിയ പദങ്ങളുടെ പ്രയോഗം ആ നിർണ്ണയത്തിന് ഉപോൽബലകമായുമിരിക്കുന്നു. കവി ആരെന്നറിയുന്നില്ല. ഭക്തനും വിരക്തനും വ്യുൽപന്നനും സഹൃദയനുമാണ് അദ്ദേഹമെന്നു തീർച്ചയായി പറയാം. കവിത ഹൃദ്യമായിട്ടുണ്ട്. കേകകൊണ്ടുമാത്രമേ അദ്ദേഹം ആദ്യന്തം കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുള്ളു.

> “മുട്ടാതെയീശ്വരസേവ ചെയ്തീടുവോ-
> ർക്കെട്ടുപേരുണ്ടു വിരോധികളായിട്ടു:
> ദുഷ്ടനാം മന്മഥനഗ്രേസരനതിൽ,
> കിട്ടും ധനമെന്നൊരാശ രണ്ടാമതും,
> നഷ്ടമാമെന്നൊരു പേടി മൂന്നാമതും,
> കഷ്ടമായുള്ളൊരു നിദ്ര നാലാമതും,
> ഒട്ടും പൊറാത പൈദാഹമഞ്ചാമതു,-
> മിഷ്ടവിയോഗാദിപീഡയാറാമതും,
> തുഷ്ടിയില്ലായ്മയേഴാമ, തറിക നീ-
> യെട്ടാമതായതഹംഭാവമെന്നിവ-
> രെട്ടുപേരുംകൂടി ദേഹിനാം ജീവന-
> മെട്ടായ്പ്പകുത്തുകൊണ്ടീടുന്നിതു ബലാൽ.”

ആ എട്ടു ദോഷങ്ങളും തന്നെ ബാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നും അതിനാൽ ‘നാരായണന്റെ കഥ’ കേൾക്കുവാൻ താൻ അധികാരിയാണെന്നും കവി കിളിയോടു പറയുന്നു.

> “താർമകൾ തന്റെ മനോഹരമായുള്ള
> പോർമുലമൊട്ടിലിഴകുന്ന കുങ്കുമം
> മാർവിടത്തിങ്കലണിയുന്ന ദൈവവും
> പൂർവജന്മത്തെ മറന്നു മായാംബുധൌ
> സാർവഭൗമത്വേന വീണുനിന്നിട്ടങ്ങു
> ചാർവംഗമാർന്ന പൈതങ്ങളെക്കണ്ടിട്ടു
> കാർമുകിൽകൊണ്ടലം മൂടിക്കിടക്കുന്ന
> വാർതിങ്കൾപോലെ മയങ്ങി മുഖാംബുജം;
> ആർകലിയിൽച്ചിറ കെട്ടിക്കടന്നിട്ടു
> പോർചെയ്തു രാവണനെക്കൊന്ന വീര്യവും
> വേർപെട്ടു ചെറ്റു വിഷാദിച്ചു രാഘവൻ
> വേദനയോടു നിന്നീടിനാനക്ഷണം.”

എന്ന വരികളും, കുശലവന്മാരുടെ രാമായണഗാനത്തെ വർണ്ണിക്കുന്ന

> “പാടിത്തുടങ്ങിനാരക്കഥാസാരത്തെ-
> യാടിത്തുടങ്ങി ശിരസ്സുകളേവർക്കും,
> കൂടിത്തുടങ്ങി കരംകൊണ്ടു മേളവും,
> മൂടീതു നല്ലപേർക്കുള്ളിലേ വേദന”

ഇത്യാദിഭാഗവും, സഹൃദയഹൃദയങ്ങളെ ആവർജ്ജിക്കുന്നു. സീതയെ കൊണ്ടുപോകുവാൻ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്ന ഭൂമിദേവിയുടെ വർണ്ണനം ഏറ്റവും രമണീയമായിരിക്കുന്നു:

> “എട്ടു ദിക്കും മുഴങ്ങീടുമാറങ്ങിനെ
> പൊട്ടിപ്പിളർന്നുകാണായി മഹീതലം.
> പൊൻചിലമ്പൊച്ച കേൾക്കായി ഗുഹാന്തരേ
> പിച്ചകപ്പൂവിന്റെ വാട പൊങ്ങീ തദാ.
> … … …
> ആദിത്യകോടികളൊന്നിച്ചുദിച്ചപോ-
> ലായതമായൊരു തേജസ്സു കാണായി.
> ആയതു പിന്നെ ക്രമത്താൽ വളർന്നുട-
> നാഖണ്ഡലൻതന്റെ കോദണ്ഡമെന്നപോ-
> ലാകാശമാർഗ്ഗത്തിൽ വിസ്തരിച്ചീടുന്നു.
> ആയിരത്തെട്ടു തലയുള്ള പാമ്പിന്റെ-
> യാദിമൂർദ്ധാവിന്റെ മധ്യഭാഗത്തിങ്ക-
> ലായതമായോരു സിംഹാസനത്തിങ്ക-
> ലാനന്ദമുൾക്കൊണ്ടിരുന്നരുളീടവേ,
> ആധാരശക്തിസ്വരൂപയാം ഭൂമിതാ-
> നാകുലമെന്നിയുദിച്ചുയർന്നീടിനാൾ.
> ആലോകനാമൃതം പെയ്തുപെയ്തമ്പിനാ-
> ലാരാൽ വണങ്ങിനിന്നീടും മുനികൾത-
> ന്നാലസ്യമെല്ലാമൊഴിക്കുമാറങ്ങനെ,
> ചന്ദ്രികാഭംഗിതേടീടും മനോഹര-
> മന്ദസ്മിതം തൂകി മൂടുന്നു ലോകരെ.
> ചന്ദ്രചൂഡന്റെ ജടാഭാരമധ്യത്തിൽ
> മന്ദാകിനീജലം വീഴുന്നതുപോലെ
> ഇന്ദ്രലോകത്തിങ്കൽനിന്നു തൽകാലത്തു
> മന്ദാരപുഷ്പവൃന്ദം പൊഴിഞ്ഞീടുന്നു.
> ആശ്ചര്യമന്നേരമുണ്ടായതോർക്കുമ്പോ-
> ളായുസ്സു പോരാ വിരിഞ്ചനും ചൊല്ലുവാൻ.”

12 ഭാരതം സംക്ഷേപം കിളിപ്പാട്ട്, കവിയും കാലവും

ഈ കിളിപ്പാട്ടിന്റെ കർത്താവ് ഏറ്റുമാനൂർ ശിവന്റെ ഭക്തനാണെന്നും കൃതിയുടെ രചന അവസാനിച്ചത് 782-ആണ്ടു കന്നിമാസം 21-ആനുയാണെന്നുമുള്ളതിനു ഗ്രന്ഥത്തിൽത്തന്നെ തെളിവുണ്ട്.

> "സപ്തമശതാബ്ദംതന്നുത്തരേ തൊണ്ണൂറ്റിന്മേ-
> ലെത്തിന രണ്ടാംകൊല്ലം മേടച്ഛായാനന്ദനേ
> വൃത്രശാസനഗുരു സായകാസനേ നില്ക്കും
> മിത്രതയോടുംകൂടെക്കാവ്യരൗഹിണേയന്മാ-
> രൊത്തു കന്നിയിലെത്തി സ്വർഭാനു കുംഭത്തിലും
> സപ്തമേ ശിഖി തസ്മാലന്നുടൻ കുളീരത്തിൽ
> പൃഥ്വീജൻ ഗുളികനും രാശീനാം മൂന്നാമതിൽ
> തത്രൈവ സഹ കലാധീശനും നിലതകും
> മിത്രസംക്രമകന്യാതന്നിലായിരുപത്തൊ-
> ന്നുത്തമദിനംചേർന്ന ചിത്രഭാനുജവാരേ
> ... ...
> അത്ര ദേശികാജ്ഞയാ പൂരിച്ചേനതീവണ്ണം."

എന്ന വരികൾ കാലത്തേയും

> "ഉത്തമാധികമൃഗഗ്രാമം വാണരൻതന്റെ
> ഭൃത്യനായിനിക്കാടമ്പീടിന വ്യാഘ്രൻതന്റെ
> ... ...യണേ ശ്രീരാമാദികളുടെ
> സ്വർഗ്ഗാരോഹണം പാട്ടായ് നിർമ്മിച്ചേൻ കർമ്മവശാൽ.
> അർത്ഥശബ്ദങ്ങളനുഭൃതങ്ങൾ പദങ്ങളും
> തത്ര നേരല്ലെങ്കിലും പാരിടേ മഹാജനം
> ഭക്തിമാനഗതിയെന്നുള്ള വാത്സല്യംകൊണ്ടു
> ഭർത്സിച്ചീലവനത്രേയാവുതെന്നുരചെയ്തോർ.
> സത്തുക്കളേയും നമസ്കൃത്യ മോഹത്തെക്കൊണ്ടു
> ബുദ്ധിമാനല്ലാത ഞാനോരാതെ രണ്ടാമതും
> ഭദ്രനാം പരശ്വധരാമനെ വന്ദിപ്പാനായ്
> വിസ്തരം കുറച്ചോരു കാർത്തവീര്യൻ തന്നുടെ
> വൃത്താന്തേ ചില കഥ ബന്ധിച്ചും പാട്ടായ് ചെയ്തേ-
> നത്രയല്ലയന്ധൻ പിന്നും കൃഷ്ണന്റെ ചരിത്രത്തി-
> ലെത്തിച്ചേനുടൻ ചിത്തമേതുമൊന്നറിയാതെ.
> സത്തുക്കളാലും പുകഴെത്താത കഥകളെ
> വിസ്തരിക്കാമോ നിരൂപിച്ചാലങ്ങസാരന്ന്?
> ഹ്രസ്വമാം കുടത്തിങ്കലെപ്പേരും കോരിക്കൊള്ളാം
> സപ്തസാഗരജലമെന്നപോലതിമോഹാൽ
> അത്യന്തം ഭഗവതി ചേരുന്ന കഥകളെ
> വസ്തുതയറിയാതെ ചൊന്നാലും പിഴയില്ലെ-
> ന്നർദ്ധിച്ചുമിടയിട്ടുമെത്തിച്ചേനൊരു പാട്ടായ്
> ഭക്തിപ്രാബല്യം കൈക്കൊണ്ടിങ്ങനെ മൂന്നാമതും"

എന്ന വരികൾ കവിയേയും പരാമർശിക്കുന്നു. 'ആയിനിക്കാടമ്പിന വ്യാഘ്രനും' ഗ്രന്ഥകാരനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമെന്താണെന്ന് ആ ഭാഗത്തിൽ അല്പം ഏടു പൊടിവാകയാൽ അറിവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കവിയുടെ ആദ്യത്തെ കൃതി ശ്രീരാമസ്വർഗ്ഗാരോഹണവും രണ്ടാമത്തേതു പരശുരാമചരിതവുമാണെന്നു കാണുന്നു. മൂന്നാമത്തേതാണ് പ്രസ്തുതകൃതി. "കൃഷ്ണനെ സ്തുതിചെയ്‌വാൻതന്നെ മറ്റൊന്നു ചിന്തിച്ചല്ല ഞാനിച്ചെയ്തത്" എന്ന് അദ്ദേഹം ആ വിഷയത്തിൽ തന്റെ ഉദ്ദേശം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഭാഗവതം ആസ്തികോപാഖ്യാനത്തിനു ശേഷം ദശമസ്കന്ധത്തിന്റെ സാരസംക്ഷേപം ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇതിന് ഉപോൽബലകമായുമിരിക്കുന്നു.

കവിത

ഭാരതം പൗലോമം മുതല്ക്കുള്ള കഥ ഭീഷ്മോൽപത്തിവരെ തുടർന്നതിനുമേൽ ശേഷമുള്ള കഥ നാമമാത്രമായി സ്പർശിക്കുകയും ഭീഷ്മരുടെ രാജധർമ്മോപദേശത്തോടുകൂടി ഗ്രന്ഥം അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കേക, കാകളി, അന്നനട എന്നീ വൃത്തങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. കവിക്കു വാസനയില്ലെന്നു പറയാവുന്നതല്ല. അദ്ദേഹം ഒരു നല്ല വേദാന്തിയാണ്. പ്രാരംഭത്തിൽ വളരെ പ്രാസമുണ്ട്. ചില വരികൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

> "ജ്ഞാനപ്പൂമരത്തിന്മേൽ മോദമോടിരിക്കുമ്പോൾ
> മൗനത്തോടൊരുമ്പെട്ട ശൗനകമുനിതാന-
> ക്കാനനത്തിലൊരുയാഗം നേരുറ്റ ചെയ്യും കാലം
> വാനത്തെപ്പെരുമാളും ദേവകളോടുകൂടെ
> മാനിച്ച യജ്ഞസൽകാരായ വന്നൊരുമ്പെട്ടു,
> വാണിപ്പെൺമണാളാദിമൂവരും ദിക്കുകളെ-
> പ്പാലിക്കും ജനങ്ങളും കിന്നരയക്ഷന്മാരും
> ദാനത്തെക്കൊള്ളും നല്ല മാമുനിവിപ്രാദിയും,
> വാനകത്തീന്നു നാനാജാതിയും ചേവകരും
> ക്ഷോണിപാലരും വന്നുകൂടുന്നോരവസ്ഥയിൽ
> ... ...
> കോണിൽക്കൈതൊഴുതിരുന്നൊരുങ്ങിപ്പൗരാണികൻ
> ചോദിച്ചാനിനി നമ്മാലെന്തു വേണ്ടുവതെന്ന്.
> തേനൊത്ത വാചാ മുനി ശൗനകനരുളിനാൻ
> ചേലൊത്ത മഹാകഥാജാലത്തിലൊരു ലേശം
> ചാലെച്ചൊല്ലെന്നിങ്ങനെ ചിന്തിച്ചു പുനരപ്പോൾ
> ചാരത്തു പരാശരസൂനുനാ പുരാ കൃതം
> സാരത്വമുടൻ ചേരും നിർമ്മലമിതിഹാസം
> മുന്നിട്ടോരോരോ കഥ ചൊല്ലിനാൾ മലന്തത്ത"

നൈമിശാരണ്യത്തിൽനിന്നു വരുന്ന ഒരു 'മാണിക്കമലന്തത്ത'യെക്കൊണ്ടാണ് കഥ പറയിക്കുന്നത്. അവസാനത്തിൽ കവി മഹാഭാരതത്തെക്കുറിച്ചു പലതും പ്രസ്താവിച്ചതിനുമേൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

> "മന്ദനാമഹമിതു ചൊല്ലിയതല്ലായ്കിലോ
> സുന്ദരമെന്നുതന്നെ ചൊല്ലേണമെല്ലാപേരും.
> ജ്ഞാനമില്ലാതവരു മാണിക്യമണിക്കല്ലു
> നൂനം താൻ കൊണ്ടുവന്നതെന്നപോൽക്കുറ്റംചൊല്ലും.
> സൽകഥ പുനരിതെന്നാകിലുമറിയാത്തോർ
> സത്തുക്കളല്ലാതവർ ചൊല്ലുമ്പോൾക്കുറ ചൊല്ലും.
> പക്ഷമില്ലാത ജനം ഭർത്സിക്കിലതിനേതും
> ദുഃഖിയായ്കെന്നിങ്ങനെ ചൊല്ലുവോരറിവുള്ളോർ.
> കസ്തൂരി മുഴുവൻ പൂചീടുന്ന ശരീരത്തി-
> ലെത്തീടും പ്രാണജലമിച്ഛിക്കും മക്ഷികൂട്ടം.
> അർത്ഥശബ്ദങ്ങളിലുമെന്നപോലൊരു കുറ-
> വെത്തുന്നതന്വേഷിക്കുമെത്രയും പിശുനന്മാർ.
> എന്നതിങ്ങനെ ചൊല്ലി ദുശ്ശങ്ക കെടുത്തീടു-
> മെന്നുടെ ഗുരുകടാക്ഷത്തിനാൽ മഹാജനം.
> അത്ഭുതമയമിതു പഠിക്കവല്ലും നൃണാ-
> മപ്പുരുഹൂതാലയം പുക്കുകൊണ്ടനുദിനം
> അപ്സരസ്ത്രീകളോടു ഭോഗിച്ചു പാടിയാടി-
> ക്കല്പവൃക്ഷത്തിൻ നറുപൂമാലകളും ചാർത്തി
> കല്പാന്തകാലം പലവാനന്ദിച്ചിരുന്നുപോയ്-
> പ്പൊൽപ്പൂമാനിനീധവസായുജ്യം കൈവന്നീടും."

13 ശ്രീരാമസ്വർഗ്ഗാരോഹണം കിളിപ്പാട്ട്

ഭാരതസംക്ഷേപകാരന്റെ കൃതിയാണ് ഇതും. ഈ കിളിപ്പാട്ടും ഒരു മലന്തത്തയെക്കൊണ്ടാണ് കവി പാടിച്ചിരിക്കുന്നത്. രണ്ടു ഗാനങ്ങളിലേയും ശൈലി ഏകരൂപമായിരിക്കുന്നു. കാകളിയും കേകയുമാണ് കൈകാര്യം ചെയ്തുകാണുന്ന വൃത്തങ്ങൾ.

> “വാരണത്തിൻമുകത്തോനെയും കാരണി-
> യായ സരസ്വതിതന്നെയും കൈതൊഴു-
> താദിഗുരുവരനേയും ... ... കൈതൊഴു-
> താകവഴിഞ്ഞു പറഞ്ഞുതുടങ്ങിനാൾ.
> ശ്രീരാമനായ ജഗൽത്തമ്പിരാൻ പുരാ-
> സീതാമുഷം ദശഗ്രീവനെക്കൊന്നവൻ
> നീതിചേർതമ്പിയെ വാഴിച്ച ലങ്കയിൽ
> ജീവാധിനാഥയെത്തീയോടു കൈക്കൊണ്ടു
> പോയ്മുനിമാരും പെരുമ്പട ചൂഴവേ
> ഭൂതി കലരും പുരമാമയോധ്യയിൽ
> ഭൂപാലനായഭിഷേകമിയന്നു വാ-
> ണ്ണാഭോഗമുൾക്കൊണ്ടു സീതയും താനുമായ്
> നാനാസുഖമോടിരിക്കുന്ന കാലത്തു
> മാമുനീനാം കുലം വന്നവരോടോരോ
> ദിവ്യകഥകളെച്ചിന്തചെയ്തങ്ങനെ
> തത്രാഭിഷേകസൽകാരികളാകിയ
> മിത്രഭൂപാലകാൻ യാത്ര വിധിച്ചുടൻ”

എന്നിങ്ങനെ പോകുന്ന ഈ കിളിപ്പാട്ട് എഴുത്തച്ഛന്റേതല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ശ്രീരാമന്റെ വിലാപത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ഭാഗംകൂടി ഉദ്ധരിക്കാം:

> “അയ്യോ ഞാനനുജനെക്കൊല്വനോ കൊല്ലായ്വനോ?
> പിൻതുണയെനിക്കിനിയാരുള്ളതനുജനേ?
> വെന്തുരുകുന്തു മനം നിന്നെയോർത്തശേഷവും.
> രാമലക്ഷ്മണന്മാരെന്നിങ്ങനെ ചെറിയന്നേ
> നമ്മിലങ്ങിണങ്ങി ലോകങ്ങളിൽപ്പുകഴോടേ
> വിദ്യകൾ പഠിച്ചനാളും പിരിഞ്ഞീല നമ്മിൽ
> ഭംഗിയില്ലന്യനന്യം കൂടായ്കിലിരുവർക്കും.
> ലോകത്തിന്നരിക്കനില്ലായ്കിലെന്തഴകുള്ള-
> താനയ്ക്കു മദമലങ്കാരമെന്നതുപോലെ
> മാനത്തിന്നുറ്റതി വൻകാർമുകിൽ കണക്കേയും
> താളത്തിന്നൊരു സ്വരമെന്നപോലെന്നേരവും
> രാമനാമെനിക്കു നീ കൂടരികില്ലായ്കിലോ
> താരണിതന്നിൽപ്പുകഴെന്തുള്ളതനുജനേ?”

പരശുരാമചരിതം കിളിപ്പാട്ടു കണ്ടുകിട്ടീട്ടില്ല.

14 ഏകാദശീമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട്

ഈ പാട്ട് നാലു പാദങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കേകതന്നെയാണ് ആദ്യന്തം വൃത്തം. എന്നാൽ വരിവണ്ട്, കുയിൽ, കിളി, അന്നം എന്നീ നാലു പക്ഷികളെക്കൊണ്ടു നാലുപാദങ്ങളിലേയും കഥ യഥാക്രമം പറയിക്കുന്ന എന്നൊരു വൈചിത്ര്യം പ്രസ്തുതകൃതിക്കുണ്ട്. “ഇന്നിയുമതിൻ ശേഷം കേൾപ്പാനാഗ്രഹമെങ്കിൽ പിന്നീടു വരും കുയിലോടു ചോദിച്ചുകൊൾക” എന്നു വരിവണ്ടും “ഇന്നിയുമതിൻശേഷം കേൾക്കണമെന്നാകിലോ പിന്നാലെ വരും കിളിയോടു ചോദിച്ചുകൊൾക” എന്നു കുയിലും, “ഇന്നിയുമതിൻശേഷം കേൾക്കണമെന്നാകിലോ ബാലപ്പെണ്ണന്നത്തോടു ചോദിക്ക” എന്നു കിളിയും പറഞ്ഞുപിരിയുകയും അന്നം കഥ സമാപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത്തരത്തിൽ ഒരു പരിപാടി ഇതരകവികളിൽ ആരും സ്വീകരിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ല. “മുന്നമെന്നോടു വണ്ടു ചൊല്ലി നിന്നോടു കേൾപ്പാനെന്നവളുടെ സഖ്യമായതുമെവിടുന്ന്?” എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനു കുയിൽ, താൻ കാർത്തവീര്യന്റെ രാജ്യത്തിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്തു തന്റെ വാസഭൂമിയായ വനം അഗ്നിക്കിരയാകയാൽ അവിടെനിന്നു പറന്ന് അയോധ്യയിൽ ചെന്നുചേർന്നു എന്നും അവിടെ “സാരമായിരിപ്പോരു പൂങ്കാവിലിരുന്നു ഞാൻ മാനസം തെളിഞ്ഞാനന്ദത്തോടു കൂവുന്നേരം മാനിച്ചു വരിവണ്ടു നാദത്തെക്കേട്ടു വന്നാൾ ദീനത്തെക്കളഞ്ഞൊന്നിച്ചിരുന്നു പല കാലം, ഞാനുമിക്കഥകളെക്കേട്ടറിഞ്ഞവിടുന്ന്” എന്നു മറുപടി പറയുന്നു. താൻ രുഗ്മാംഗദ മഹാരാജാവിന്റെ പത്നിക്കു നട പഠിപ്പിച്ചു കുറേക്കാലം അയോധ്യയിൽ താമസിച്ചിരുന്നു എന്നും അന്നു മൂന്നാം പാദത്തിലെ കഥ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ച പൈങ്കിളി തന്റെ സഖിയായിരുന്നു എന്നും അവൾക്ക് അത് ആഖ്യാനം ചെയ്തതു താനായിരുന്നു എന്നും അന്നവും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ‘വണ്ടുകൾ’, ‘കുയിൽ’, ‘കിളി’, ‘ഹംസജാതികളിവ’ എന്നും മറ്റും ആ പക്ഷികളെ കവി മറ്റു ഘട്ടങ്ങളിലും കടാക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിവൃത്തം സുപ്രസിദ്ധമായ രുഗ്മാംഗദചരിതംതന്നെ.

കാലം

കവിയാരെന്നറിയുന്നില്ല. കാലം എട്ടാം ശതകം തന്നെയെന്നു ഭാഷാരീതിയിൽനിന്ന് ഊഹിക്കാം. താരണി(ധരണ
എന്ന (എന്നു പറഞ്ഞതു്), എരിത്തരൻ (എരിച്ചഹരൻ), മടവയർ (സ്ത്രീകൾ), മുറ (മുറവിളി), തപ്പുതൽ (പിശകു്) മുതലായ പദങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും കാണ്മാനുണ്ട്. മനോശോകം, രുക്മാംഗമഹീപതി ഇത്യാദി സ്ഖലിതങ്ങളും ഇല്ലാതില്ല.

കവിത

കവിതയ്ക്കു പറയത്തക്ക ആസ്വാദ്യതയില്ലെങ്കിലും അവഹേളിക്കത്തക്കവിധത്തിലുള്ള അപകർഷവുമില്ല. ഏതാനും വരികൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:

> “ഭക്തനാം രുക്മാംഗദൻ ഭക്തിയും മുകുന്ദങ്കൽ
> ചേർത്തു മാനസേ വരും ശോകവുമടക്കീട്ടും.
> ചൊല്ലെല്ലൊള്ളും ധർമ്മാംഗദൻ ശിരസ്സു മുറിപ്പാനായ്-
> ക്കല്പിച്ചനേരം മനോശോകമെന്തൊന്നു ചൊല്ലൂ!
> പാപമേ, അന്നു മുടിവായിതു ലോകമെല്ലാം
> താപമുൾക്കൊണ്ടു തൊഴിച്ചലച്ചു മടവയർ.
> താപസന്മാർക്കും പാരം ഖേദമായ് നടകൊണ്ടു;
> താപമുൾക്കൊണ്ടു സൂര്യദേവനും മറയുന്നു;
> മേഘസഞ്ചാരം തെളിവില്ലാതെ ചമഞ്ഞിതു;
> അനിലൻതാനും പോയീതടങ്ങീതതുനേരം;
> കോപമായിരുന്നോരു കാലനും കരയുന്നു;
> സ്ഥാവരങ്ങളും വാടിക്കായ്കനി കൊഴിഞ്ഞുപോയ്;
> മേദിനി കമ്പിതയായ്ച്ചമഞ്ഞു ഖേദംകൊണ്ടു.
> ഇങ്ങനെയയോധ്യയിൽ മുറയായ്ച്ചമഞ്ഞിതു.”

15 നാസാച്ഛേദം കിളിപ്പാട്ട്

ഇതു് ഒരു ചെറിയ കിളിപ്പാട്ടാണ്. കാലം 800-ആണ്ടോടു് അടുത്തിരിക്കാനിടയുണ്ടു്. പ്രണേതാവിനെപ്പറ്റി ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. കേക, അന്നനട ഈ രണ്ടു വൃത്തങ്ങളാണ് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഏതാനും വരികൾ:

“പൂരികുഴലഴിച്ചുടൻ തിരുകിയൊരു ഭാഷയിൽ-
പ്പൂതുമലരണിഞ്ഞുടൻ തിറമൊടു ചമഞ്ഞവൾ,
കുറുനിരകൾ ചീകിയും പൂരികമതിളക്കിയും
കയൽമിഴി മഴറ്റിയും തെളിവൊടു കടാക്ഷവും”

എന്നിങ്ങനെ മണികാഞ്ചിയെ അല്പം രൂപഭേദപ്പെടുത്തി ആ വൃത്തത്തിലും രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശൂർപ്പണഖ ശ്രീരാമനെ അഭിസരിക്കുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതും ലക്ഷ്മണൻ അവളെ മൂക്കും മുലയും അരിഞ്ഞുവിടുന്നതുമാണ് ഇതിവൃത്തം. കവിത അപരിഷ്കൃതമെങ്കിലും അനാസ്വാദ്യമല്ല. ഒരു ഭാഗം ചുവടേ ചേർക്കുന്നു:

“വളർത്തിനാളുടൻ മലപോലെ ദേഹം
ജട ചിതറിയും പൂരികം മിന്നിയും
നെടിയ മൂക്കുമത്തിറവിയ ദന്തം
വെളുവെളെപ്പല്ലും നെടിയൊരു നാവും
ഇടിവെട്ടുംപോലെ കുരലൊലികളും
കനത്ത കണ്ണുവുമുരത്ത കൈത്തലം,
മുലയിണ രണ്ടും മലതരം ചൊല്ലാം
കുടവയറുമത്തുടയിണകളും
കനത്ത കല്ലുകൾ ഞെരിക്കും പാദവും
മദിച്ച വന്മരം പറിച്ച രാക്ഷസി
കയർത്തു ലക്ഷ്മണനടുത്തു ചെന്നവൾ
ദൃഷിച്ച നിന്നെ ഞാനെടുത്തുകൊണ്ടുപോയ് -
ക്കടിച്ചുതിന്മനെന്നടുത്തു രാക്ഷസി
തിരിച്ചനേരം കണ്ടെതിർത്തു രാമനു-
മെടുത്തു ബാണവും തൊടുത്തു മന്നവൻ
മുടിക്കൊല്ലായെന്നു തടുത്തു ജാനകി
വിധിയല്ലേ മുനിവരരറിയുമ്പോ-
ളൊരിക്കലും ഗുണം ഭവിക്കയില്ലറി.
അവസ്ഥ കേട്ടാറെയടങ്ങി രാഘവൻ
മറന്നു ജ്യേഷ്ഠനെന്നുറച്ചു ലക്ഷ്മണ-
നതിക്രമിച്ചു വന്നടുത്ത നിന്നുടെ
അഭിമാനക്ഷയം നടക്കണം നീളെ
മുറുക്കി വാളെടുത്തറിയാതെ ബാലൻ
നെടിയ മൂക്കുമമ്മുലയും കൈക്കൊണ്ടു്
അറുത്തു ചോരകൾ കുടികുടിയെന്നാൻ.
അലറി രാക്ഷസിയലച്ചുവീഴുന്നു;
അവനിമാമലകളും കുലുങ്ങുന്നു;
മഹാദേവൻ മേവും മല കുലുങ്ങുന്നു;
മഹാമുനികൾതൻ തപസ്സു ചിന്നുന്നു;
ദിനകരനുമാ മതി മറക്കുന്നു;
മനുകുലവീരൻ മടിയിലന്നേരം
മധുമൊഴി സീത മയങ്ങിവീഴുന്നു.”

16 പുത്രകാമേഷ്ടി കിളിപ്പാട്ട്

ഇതും അജ്ഞാതകർത്തൃകമായ ഒരു ചെറിയ കൃതിയാണ്. കവിതയ്ക്ക് എട്ടാം ശതകത്തോളം പഴക്കമുണ്ടെന്നു പറയാം. കവി ഒരു മലന്തത്തയെക്കൊണ്ടാണ് കഥ പറയിക്കുന്നത്. ഗ്രന്ഥം ഇങ്ങനെ ആരംഭിക്കുന്നു:

“കാനലിൽ നടന്നോരോ കായ്കനി തിന്നുതിന്നേ
എങ്ങുന്നു വരുന്നു നീ ചൊല്ലേണമൊന്മ [1] യിപ്പോൾ.
എന്നപ്പോൾ കിളിപ്പൈതലൊന്മകൾ പറയുന്നു
വന്നു ഞാനയോധ്യയിൽനിന്നിതെന്നറിഞ്ഞാലും.

തത്ര വാഴ്ദശരഥമന്നവൻതനിക്കൊരു
പുത്രനില്ലാഞ്ഞു ഖേദമുൾക്കൊണ്ടു നൃപവരൻ
പുത്രകാമേഷ്ടിചെയ്തു മക്കൾ നാലുപേരുണ്ടായ്
ശക്തരായ് വളർന്നതു കണ്ടു ഞാൻ വരുന്നിപ്പോൾ.

എന്നപ്പോളെടുത്തവർ കൊടുത്തു വാഴപ്പഴം
പഞ്ചതാരയും തേനും നുകർന്നു ശുകപ്പൈതൽ
മന്ദമാരുതനേറ്റങ്ങനെയിരുന്നപ്പോൾ
ചോദിച്ചാരയോധ്യയിലുണ്ടായ വിശേഷങ്ങൾ

വൻപെഴും ദശരഥൻതന്നുടെയവസ്ഥയും,
സന്തതിയുണ്ടായതും മന്നവൻ ഗുണങ്ങളും
ചൊല്ലണം മലന്തത്തേയിന്നു നീയെന്നനേരം
സുന്ദരതരമൊഴി പറഞ്ഞുതുടങ്ങിനാൾ.”

---

1. ഒന്മ=സത്യം.

17 രാമായണം കിളിപ്പാട്ട്

ഇതും എട്ടാം ശതകം അവസാനത്തിലെ ഒരു കൃതിയാണെന്നാണ് കാണുന്നത്. ആദ്യന്തം കണ്ടുകിട്ടീട്ടില്ല. വ്യുൽപത്തികൊണ്ടുള്ള സംസ്കാരം കവിക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും കവിത സരസമാണ്. ഒരു ഭാഗം ചുവടേ പകർത്തുന്നു. രാവണൻ അശോകവനികയിൽച്ചെന്നു സീതാദേവിയെ അനുനയിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണ് വിഷയം.

"ഞാൻ പണ്ടു തപസ്സുകൾ ചെയ്തതിൻ ഫലമല്ലോ
നീ മമ പ്രാണനാഥതന്നെയായതു പെണ്ണേ!
രാമനോ സുകൃതിയല്ലെന്നതോ അറിഞ്ഞാലും
നാട്ടുവാഴ്ചയും നീങ്ങിക്കാട്ടുവാഴ്കെന്നും വന്നു;

മാരത്തീക്കനല്ക്കട്ട മാറിലുമകപ്പെട്ടു;
മാരമാൽ പിണഞ്ഞിട്ടു താടിയും നീട്ടിയവൻ
കാനനം തന്നിൽ നടന്നീടുന്നു സഹിയാഞ്ഞു;
നിർമ്മലേ! നീ പിരിഞ്ഞമൂലം ചത്തീടുമവൻ

നിന്നുടെ ഭാഗ്യമിതിന്നെന്നരികത്തായതു.
നീയിനിക്കുളിക്കയും പട്ടുകളുടുക്കയും
ഭക്ഷ്യഭോജ്യാദികളെയൊക്കനുഭവിക്കെന്നും
കല്പകപ്പൂമലർ മാലകളണികെന്നും
ദിവ്യനാമെന്റെ ചിത്തതാരനുസരിക്കെന്നും
എന്നതിനേതും മടിച്ചീടേണ്ട ഇനിയൊട്ടും
വല്ലഭേ!യെഴുന്നേറ്റു മെല്ലവേ നടന്നാലും.
പല്ലവപദം നോകയില്ല പൊന്മയം ഭൂമി;
കല്ലുകളില്ല മുള്ളില്ലരികിൽപ്പാറയില്ല.
കാട്ടുപൊയ്കയുമില്ല കാഞ്ചനമണിപ്പൊയ്ക-
ചാന്തണിമുലയാളേ! തേൻതൊഴും മൊഴിയാളേ!
ഞാൻ തളിർത്തൊത്തുപോലെ വന്നെടുക്കയോ ചൊല്ലു
നിൻമനസ്സുഴിയായ്കിൽ നിർമ്മലേ! ചിതമല്ല;
അന്യോന്യമനുരാഗമില്ലെങ്കിൽ സുഖമില്ല;
അഞ്ചലർവാണനാണ ചഞ്ചലവിലോചനേ!
വെറ്റില തിന്നോ കുളിക്കുന്നെങ്കിൽച്ചൊല്ലു പെണ്ണേ!
വെറ്റതിന്നാലുമെങ്കിൽത്തുക്കൈകൾ കാട്ടിയാലും
ദിവ്യകല്പകോത്ഭവമായ വെറ്റിലയിതു
കല്പകോത്ഭവം പഴക്കായിതു നോക്കിക്കണ്ടേ!"

പുനത്തിന്റെ "വിണ്ണോർകോനേതുമാകാ പുണരുവതിനവന്നോർക്കിലംഗേഷു നീളെക്കണ്ണല്ലോ വഹ്നിയോടുള്ളണവു മമനിനച്ചാൽ മരിച്ചെന്നി വേണ്ടാ" ഇത്യാദി ശ്ലൂർപ്പണഖാവാക്യം

"വിണ്ണവർകോനെക്കൊള്ളരുതൊട്ടുമേ
പെണ്ണുങ്ങൾക്കു പുണരുവാൻ വല്ലഭ!
കണ്ണുകൾകൊണ്ടു മൂടിക്കിടക്കുന്നു.
അഗ്നിയോടുള്ള ചുറ്റമെനിക്കിനി
നിശ്ചയം മരിച്ചെന്നി വേണ്ടാതാനും.
കാലനോടുള്ള ചുറ്റമെനിക്കിനി-
ക്കാലത്താം പക്ഷേ നീ തുണയില്ലെങ്കിൽ"

എന്നും മറ്റും ഈ കവി ഭംഗിയായി ഗാനരൂപത്തിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

18 നാസികേതുപുരാണം കിളിപ്പാട്ട്

ഈ കിളിപ്പാട്ടു കൊല്ലം എട്ടാം ശതകത്തിലോ ഒൻപതാം ശതകത്തിലോ രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ‘അറുനൂറായിരമാകും മുടിവേന്തരേയും - അത്ര നൂറായിരമാം പടബാന്ധവരേയും’ എന്നും പാലമൃതനെപ്പോലെ ‘ആലമൃതനേ (ഹാലം അമൃതായവനേ) ജയ’ എന്നും മറ്റുമുള്ള വരികളിൽനിന്ന് ഈ വസ്തുത ഗ്രഹിക്കാം. കേകാവൃത്തംമാത്രമേ കവി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളു. “പുത്ര ഉൽപത്തി എനിക്കുണ്ടാക്കിത്തരേണമേ” എന്നും മറ്റും രചനാ വൈകല്യമുള്ള വരികൾ ധാരാളമായി കാണ്മാനുണ്ട്.

നാസികേതു എന്ന പർവതത്തിൽ കീർത്തിഭംഗൻ എന്നൊരു മഹർഷി ഗുണവതി എന്ന തന്റെ ധർമ്മപത്നിയുമായി വസിക്കുമ്പോൾ അപുത്രത നിമിത്തം ദുഃഖിക്കുകയും അതിന്റെ ഉപശാന്തിക്കായി ശ്രീപരമേശ്വരനെ തപസ്സുചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ ദേവന്റെ പ്രസാദംനിമിത്തം മഹർഷിക്കു പുത്രനുണ്ടാകുകയും നാസികേതു എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധനാകുകയും ചെയ്തു. ഒരു ദിവസം നാസികേതു മറ്റു ചില ഋഷികുമാരന്മാരുമായി വിഹരിക്കുകനിമിത്തം താൻ പിതാവിനു തേവാരത്തിനായി ഒരുക്കിക്കൊടുക്കേണ്ട പുഷ്പങ്ങൾ സമയത്തിനു കിട്ടാതെ ആ വൃദ്ധൻ വിഷമിച്ചു.

> “കാലത്തേ ചെയ്യാത്തോരു നിയമം കർമ്മമല്ല;
> കാലത്തേ തുടങ്ങാത്ത വ്രതവും വ്രതമല്ല;
> കാലത്തേ കഴിഞ്ഞവ ചെയ്തീടിലതിൻഫലം
> വെണ്ണീറ്റിലാജ്യം വീണപോലവേ നശിച്ചുപോം”

എന്ന് അദ്ദേഹം ധരിച്ചിരുന്നു. തന്നിമിത്തം മഹർഷിപുത്രൻ വന്നപ്പോൾ ധർമ്മാധർമ്മങ്ങൾ വേർതിരിച്ചറിവാൻ ശക്തിയില്ലാത്ത ആ കുമാരൻ “ഉടലോടു വേർപെട്ടു നരകത്തിലേക്കു പോയ്” ധർമ്മരാജാവിനോടു ശിഷ്യപ്പെട്ട് ആ വിഷയം ശരിക്കു പഠിച്ചുകൊണ്ടു വരണമെന്ന് അനുശാസിക്കുന്നു. പരകായപ്രവേശനാദിസിദ്ധികൾ സ്വാധീനമാക്കിയിരുന്ന പുത്രൻ അച്ഛന്റെ ആജ്ഞ അനുസരിച്ചു തന്റെ ശരീരത്തെ നാസികേതുപർവതത്തിലെ ഒരു ഗുഹയിൽ നിഗൂഢമായി നിക്ഷേപിച്ചും വച്ചു സൂക്ഷ്മശരീരമാത്രനായി യമലോകത്തേക്കു പോയി ആ ലോകം ചുറ്റിക്കാണുകയും ഗ്രാഹ്യങ്ങളായ തത്ത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു മടങ്ങിവന്നു സ്ഥൂലശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു പിതാവിനെക്കണ്ടു നമസ്കരിച്ചു നടന്ന സംഭവങ്ങൾ ധരിപ്പിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം പ്രീതനായി. ധർമ്മപുത്രൻ ഭാരതയുദ്ധാനന്തരം ശ്രീകൃഷ്ണനോടു ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റി ചോദ്യംചെയ്തപ്പോൾ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ആ ചക്രവർത്തിയെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ച ഉപാഖ്യാനമാണത്രേ ഈ കഥ. ഈ കവിക്ക് ഇത് എവിടെ നിന്നു കിട്ടി എന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. കഠോപനിഷത്തിൽ നചികേതസ്സു യമലോകത്തുപോയി യമനെക്കണ്ടു വരംവാങ്ങി തിരിയെ വന്നതായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള കഥ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അതിന്റെ ഒരു പ്രാകൃതമായ രൂപാന്തരമല്ലയോ നാസികേതുപുരാണത്തിലെ ഇതിവൃത്തമെന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. നരകവർണ്ണന നന്നായിട്ടുണ്ട്. ഗ്രന്ഥം ഉപക്രമിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്:

> “നല്ല പൈങ്കിളിപ്പെണ്ണേ മെല്ലെ വന്നരികിരി,
> നല്ല സൽകഥകളിൽ വല്ലതും പറവാനായ്
> വൈകരുതെന്നോടിനിപ്പൈ കളഞ്ഞിരിക്കെടോ;
> വന്ന പാപങ്ങളെല്ലാം പോം വഴി പറഞ്ഞാലും.
> മാധുരിയത്തോടതു കേട്ടു പൈങ്കിളി ചൊന്നാൾ;
> നന്നെടോ മഹൽകഥ കേൾക്കയും ചൊല്ലുകയും.
> നാസികേതുവെന്നൊരു മാമുനിവരൻ പണ്ടു
> നരകം സ്വർഗ്ഗം കണ്ടു പറഞ്ഞു പിതാവൊടു
> നരകവിശേഷവും സ്വർഗ്ഗത്തിലവസ്ഥയും
> നന്നായിപ്പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചതു ഗ്രഹിച്ചു ഞാൻ.
> ഞാനവ നിന്നോടിന്നു പറയാമറിഞ്ഞിടാൻ
> നായകൻ നാരായണൻ ലീലകളെല്ലാമത്രേ.
> നമസ്തേ നാരായണ, നമസ്തേ ജഗന്നാഥ,
> നമസ്തേ മുരദ്വേഷിൻ, നമസ്തേ സമസ്തേശ.”

ഈ കിളിപ്പാട്ടിന്റെ കർത്താവു കോട്ടൂരുണ്ണിത്താനാണെന്നു സർവാധികാര്യക്കാർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ഐതിഹ്യത്തെ ആസ്പദമാക്കി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ പ്രസ്താവനയ്ക്കു വേറെ തെളിവുകളൊന്നും കിട്ടീട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തറവാടു മധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ കാർത്തികപ്പള്ളി, മാവേലിക്കര ഈ താലൂക്കുകൾക്കിടയ്ക്കുള്ള അതിർത്തിയിലായിരുന്നുവത്രേ.

“കൊട്ടാരക്കര കോട്ടയത്തരചരും കോട്ടൂരുമുണ്ണായിയും” എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഒരു ശ്ലോകം കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടി രചിച്ച കേരളകൗമുദിയുടെ അവതാരികയിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ‘കോട്ടൂർ’ എന്നു താൻ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു കോട്ടൂരുണ്ണിത്താനെപ്പറ്റിയാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ നാസികേതുപുരാണം മാത്രമാണ് ഉണ്ണിത്താന്റെ കൃതിയെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ആട്ടക്കഥകളെ പരാമർശിക്കുന്ന പ്രസ്തുത ശ്ലോകത്തിന്റെ പ്രഥമപാദത്തിൽ ഒരു സ്ഥാനത്തിന് അവകാശമില്ല. വേറെ വല്ല കൃതികളും രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി നമുക്ക് അറിഞ്ഞുംകൂടാ. നാസികേതുപുരാണത്തിന്റെ കാലം ആട്ടക്കഥകളുടേതിനു മുൻപാണെന്നും ഇവിടെ ഓർമ്മിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

19 മാർക്കണ്ഡപുരാണം കിളിപ്പാട്ട്

മാർക്കണ്ഡ (മാർക്കണ്ഡേയ) പുരാണവും വളരെ പഴക്കം തോന്നിക്കുന്ന ഒരു കിളിപ്പാട്ടാണ്. എട്ടാമത്തേയോ ഒൻപതാമത്തേയോ ശതകത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചിരിക്കണം.ആകെ നാലു പാദങ്ങളുണ്ട്. പ്രഥമപാദം കേകയിലും ദ്വിതീയതൃതീയപാദങ്ങൾ അന്നനടയിലും ചതുർത്ഥപാദം കളകാഞ്ചിയിലും മണികാഞ്ചിയിലുമായി നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ചതുർത്ഥപാദം ആ വൃത്തങ്ങൾകൊണ്ടു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിൽ കവിക്കുള്ള അശക്തതയെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും മറ്റു പാദങ്ങൾ അത്രതന്നെ മോശമല്ലെന്നു പറയാം. "മഹിമ പെരുകുന്ന തിരുവർക്കലയമർന്നിടും മംഗലമൂർത്തിയായുള്ള ജനാർദ്ദന"നെ കവി ഓരോ പാദത്തിന്റേയും ആരംഭത്തിൽ 'എന്നുടെ ഭവാൻ' എന്നും മറ്റുമുള്ള വിശേഷണങ്ങൾ ഘടിപ്പിച്ചു വന്ദിക്കുന്നതിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം ആ ദേശത്തുകാരനായിരുന്നു എന്നു സങ്കല്പിക്കാവുന്നതാണ്. പേരെന്തെന്നറിയുന്നില്ല. വ്യുൽപന്നനായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നില്ല. "മനം മകിഴ്ന്തുടൻ ശുകതരുണിയെ മഹിമയോടടുത്തണഞ്ഞു കൊണ്ടുടൻ മധുമാംസാദികൾ" കൊടുപ്പിക്കുന്നതു വിചിത്രമായിരിക്കുന്നു. ദ്വിതീയ പാദത്തിൽ ജലന്ധരാസുരവധം ഒരു ഉപാഖ്യാനമായി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അതു ശിവഭജനത്തിനു പ്രേരകമാകത്തക്കവണ്ണം മൃകണ്ഡുപുത്രനെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുന്നതാണ്. ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കുന്നു:

"അരം പുരത്രയമെരിച്ചവനെന്ന-
തറികയില്ലയോ തവ മനസ്സിൽ നീ?
ഒരു കളവു ചൊന്നതുകൊണ്ടല്ലയോ
ഒരു ശിരം പോയി വിധിക്കറിഞ്ഞാലും.
പിഴ ചെയ്തീടിന നിമിത്തമല്ലയോ
പിനാകി ദക്ഷന്റെ ശിരസ്സറുത്തതും?
മദിച്ച മന്മഥൻതന്നെയെരിച്ചില്ലേ
മഹേശനെന്നതു ധരിച്ചില്ലേ തവ?
അതിലൊന്നാകാതെയുഴറിപ്പൊയ്ക്കൊൾക;
അരനെ നിന്ദിച്ചാൽ ഗുണം വരാ തെല്ലും.
മൃകണ്ഡുനന്ദനൻ ശ്രമിച്ചിട്ടംപടി
മിട്ടുക്കൊടാർത്തടുത്തലറിയന്തകൻ."

... ...

"അതുപൊഴുതഖിലവും ഭരിക്കുന്ന
അമലനംബികാപതി ശൂലപാണി
പരശുപാണി ശങ്കരൻ മഹേശ്വരൻ
പശുപാശമകന്നുടൻ പതിയാവോൻ
ഉരഗഭൂഷണനുമാപതി ശിവ-
നന്ധുപതിധരൻ ത്രിപുരസംഹാരൻ
മലമകളോടും വൃഷാധിരൂഢനായ്
മുനിസുതഭയമകലും വണ്ണമേ
വെളിയേ മാർക്കണ്ഡനൊഴിഞ്ഞു മറ്റാർക്കും
മഹേശനെക്കാൺമാനരുതാതെ നിന്നാൻ."

... ...

"അടുത്തു കാലനെയുതൈത്തിടങ്കാലാൽ
പരശുപാണിതാൻ ചവിട്ടിക്കൊൾകയാൽ-
പ്പതറി നീലമാം മലകണക്കിനെ
ഇടിയലറുമ്പോലലറിയഞ്ചെട്ടു
ഇനതനയൻ വീണിതു ഭുവനിയിൽ
അതുനേരത്തു മാമല കുലുങ്ങുന്നു;
അലകൾ സർവവും നദി കലങ്ങുന്നു;
ത്രിഭുവനമൊക്കെ വിറച്ചിളകുന്നു;
സുരമുനിജാലം ഭയേന നില്ക്കുന്നു."

20 ചിത്രഗുപ്തചരിതം കിളിപ്പാട്ട്

ഇത് എട്ടാം ശതകത്തിലെ ഒരു കൃതിയായിരിക്കണം. ചിത്രഗുപ്തൻകഥയെന്നും ഇതിനു പേരുണ്ട്. “ചിത്തിരപുത്തിരൻകതൈ” എന്ന തമിഴ്ക്കാവ്യമാണ് ഇതിന്റെ മൂലഗ്രന്ഥം. ഐങ്കരൻ, ആറുമുഖവൻ, അനത്തും (എല്ലാം), ഇറയവൻ (രാജാവ്), അറനെറി (ധർമ്മവും നീതിയും), തിരുമാൽ (വിഷ്ണു), കിഴിന്തു (കിഴിഞ്ഞു) മുതലായ അനേകം പഴയ മലയാളപദങ്ങൾ ഈ പാട്ടിൽ പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതുകൊണ്ടുമാത്രം ഇതിന് അതിപ്രാചീനത്വം കല്പിക്കാവുന്നതല്ല. മൂലത്തിന്റെ ശൈലിയും മറ്റുംകൂടി ഇതിനു നിദാനീഭവിക്കുവാൻ ഇടയുണ്ട്. കവി ചിത്രപുത്രൻ, ചിത്രഗുപ്തൻ എന്നീ രണ്ടു സംജ്ഞകളും അവ്യവസ്ഥിതമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത കാവ്യം നാലു പാദങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒന്നാം പാദം കാകളിയിലും രണ്ടാമത്തേതു കേകയിലും മൂന്നാമത്തേതു പ്രായേണ മണികാഞ്ചിയിലും നാലാമത്തേത് അന്നനടയിലുമാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. അജ്ഞാതകർത്തൃകമായ പ്രസ്തുത കൃതിക്കു കാവ്യഗുണം പോരാതെയിരിക്കുന്നു.

ഇതിവൃത്തം

ദേവേന്ദ്രനു നാലു ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നു. അവർ എല്ലാവരും വന്ധ്യകളായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം സന്തപ്തനായി സന്താനലാഭത്തിനുവേണ്ടി ഇന്ദ്രാണിയോടുകൂടി ബ്രഹ്മാവിനെ ഭജിച്ചു. ബ്രഹ്മാവു പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു പാർവതിയുടെ ശാപം നിമിത്തം ഇന്ദ്രനു പുത്രനുണ്ടാകുന്നത് അസാധ്യമാണെന്നും എന്നാൽ ഇന്ദ്രാണി വളർത്തുന്ന പശുവിൽ ശ്രീനാരായണൻതന്നെ ദേവാകൃതിയിൽ അവതരിക്കും എന്നും അരുളിച്ചെയ്തു. “ഗോവിന്നു വന്നുജനിച്ചിട്ടൊരു സുതൻ ഗോവിന്ദതുല്യനായുണ്ടാമതങ്ങനെ” എന്നായിരുന്നു പിതാമഹന്റെ പ്രവചനം. തദനന്തരം ബ്രഹ്മാവു വിഷ്ണുവോടും ശിവനോടും തന്റെ വരദാനത്തെപ്പറ്റി അറിയിക്കുകയും

“സന്നാഹമാണ്ടൊരുവൻ പിറന്നാലവൻ
തന്നേ മതിയാം ത്രിലോകത്തിലൊക്കവേ
പിന്നെയറനെറി ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളും
തന്നേയറിഞ്ഞു ശിക്ഷാരക്ഷ പെണ്ണുവാൻ”

എന്ന് അതിന്റെ ഫലം അവരെ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ എല്ലാ ദേവന്മാരും ദേവിമാരും ഭാവിശിശുവിനു യഥോചിതം വേണ്ട വരങ്ങൾ നല്കി. അങ്ങിനെയിരിക്കെ സ്വർഗ്ഗംഗയിൽ ഒരു അപൂർവ്വമായ താമരപ്പൂവ് വികസിക്കുകയും അതു കണ്ടു പത്മാലയാവല്ലഭനായ മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ വീര്യം സ്രവിക്കുകയും ചെയ്തു. അത് ആ പുഷ്പത്തിൽ സംക്രമിപ്പിച്ച് അവരെല്ലാം അവിടെനിന്ന് അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഇന്ദ്രന്റെ ഓമനപ്പശു അവിടെ ദാഹശമനത്തിനായി ചെന്നുചേർന്നു.

“കാണായിതിന്ദ്രൻ വളർത്ത മഹാപശു
താനേ വരുന്നതു തണ്ണിനീരുണ്ണുവാൻ.
മാണിക്കവും വൈരമുത്തുരത്നങ്ങളും
ചേണിൽപ്പതിച്ച കഴുത്തുവടങ്ങളും
ആണിപ്പൊൻ നല്ല മണിയും ചിലങ്കയും
ശോഭിച്ച കൊമ്പുകൾ രണ്ടിലും പൊന്നാലേ
പൂണിട്ടു നല്ല കുളമ്പിലുമങ്ങനെ.
... ...
ഊനംവരാതുള്ള മാന്തളിർപ്പട്ടിനാ-
ലാനന്ദമായുള്ള കുപ്പായമിട്ടതിൽ
മാണിക്കത്തണ്ടതളകൾ പുലമ്പവേ
പേണി നടന്നിട്ടു മിക്കുള്ള പുല്ലുകൾ
നനാതളിരും പറിച്ചുതിന്നങ്ങനേ
പാനി കുടിപ്പാൻ നദിക്കരെ ചെന്നപ്പോ-
ളീണം കലർന്നോരു പത്മദളം കണ്ടു
ഘ്രാണിച്ചു മെല്ലെപ്പറിച്ചുതിന്നീടിനാൾ.
അപ്പൊഴേ ഗോവിൻവയറ്റിലഴകുള്ള
ഗർഭവുമുണ്ടായിവന്നു വിധിവശാൽ.
അല്പമൊരാലസ്യമുണ്ടായി ഗോവിന്നു
തൽപദം നാലും തളർന്നുചമഞ്ഞിതു.
അപ്പൊയ്കതീരത്തു മെല്ലെശ്ശയിച്ചവ-
ളപ്പൊഴുതാദിത്യനുമസ്തമിച്ചിതു.”

എന്ന് അനന്തരസംഭവം കവി വിസ്തരിക്കുന്നു. ഗോവിന്റെ ഗർഭലക്ഷണം, ചിത്രഗുപ്തന്റെ ജനനം മുതലായ ഘട്ടങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഭംഗിയായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. മേടമാസത്തിലെ പൗർണ്ണമാസിദിനത്തിൽ ശുക്രവാരത്തിലായിരുന്നു ചിത്രഗുപ്തന്റെ അവതാരം. സകല സംഖ്യാനപദ്ധതികളും അദ്ദേഹം ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ പഠിച്ച് അവയിൽ പാരംഗതത്വം നേടി.

“ഇന്ദ്രനന്ദനൻ തെളിഞ്ഞെഴുതിത്തുടങ്ങിനാൻ;
ധാതാവിൻ വിധിക്കണക്കാദിയിലെഴുതിനാൻ;

സർവജന്തുക്കളിത്രയെന്നതുമെഴുതിനാൻ;
സാദരം രുദ്രൻ സംഹാരക്കണക്കെഴുതിനാൻ;
സർവപ്രാണികളുടെയായുസ്സുമെഴുതിനാൻ.”

എന്നിങ്ങനെ ആ ഭാഗം കവി പ്രപഞ്ചനം ചെയ്യുവാൻ ആരംഭിക്കുന്നു.

കണക്കല്ലാതെയേറെയുള്ള ധർമ്മങ്ങൾപോലും
കാലംകൊണ്ടധർമ്മമായ്പ്പോകുമെന്നെഴുതിനാൻ;

മണക്കും പുകഴല്ലോ കണക്കെന്നുള്ള മതി
കണക്കുകേടായതു മതികേടാകുന്നതും

ഇണക്കം വരാതോരു കാര്യവും കണക്കല്ല
എന്നതു തികച്ചങ്ങു നന്നായ്വച്ചെഴുതിനാൻ.”

“ഭോജനംചെയ്യുന്നതും കണക്കല്ലാതെയാമോ?
ഭോഗങ്ങളൊന്നും കണക്കല്ലായ്കിൽ സുഖം വരാ;

ആചാരമില്ലാതൊന്നു പറഞ്ഞാലതുമാകാ,
ആചാരക്കേടായുള്ള കാമവും നന്നല്ലല്ലോ;

മതികൂടാതെ നടപ്പിരിപ്പും സുഖമല്ല;
മതികൂടാതെയുള്ള നിദ്രയും നന്നല്ലല്ലോ”

എന്നും മറ്റും അദ്ദേഹം പല ശാശ്വതധർമ്മങ്ങളും ഓലയിൽ കുറിച്ചിട്ടു. ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളിൽ അത്രമാത്രം പരിനിഷ്ഠിതമായ ജ്ഞാനമുള്ള ചിത്രഗുപ്തനെ യമൻ ഗുരുവായി വരിക്കുകയും ചിത്രഗുപ്തൻ അദ്ദേഹത്തിനു തത്വോപദേശം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. വിഷ്ണു, ശിവൻ എന്നീ ദേവന്മാരെ ഉപാസിക്കുകയോ ധർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യരെ കാലദൂതന്മാർ തീണ്ടിപ്പോകരുതെന്നായിരുന്നു ആ ഉപദേശത്തിന്റെ സാരം. പിന്നെയൊരവസരത്തിൽ ഒരു ശിവഭക്തനെ കാലദൂതന്മാർ പിടിച്ചുകെട്ടിക്കൊണ്ടുപോയതറിഞ്ഞു ത്രിമൂർത്തികൾ യമലോകത്തിൽച്ചെന്നു ധർമ്മാധർമ്മങ്ങൾ യഥാവിധി വേർതിരിച്ചറിയിക്കുവാൻ അവിടെ ചിത്രഗുപ്തനെ വരുത്തി; അദ്ദേഹം

“മദിച്ചൊരായിരം മദകരികളാൽ
പൊരുത്ത ചാടിന്മേൽ വലിച്ചുവന്നൊരു
പലതരം കണക്കെടുത്തുകേൾപ്പിച്ചു
നിരത്തിയങ്ങനെ സഭാതലത്തിങ്കൽ”

അന്നവിടെ വായിച്ച കണക്കിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗം ചുവടേ ചേർക്കുന്നു:

“പല മന്ത്രത്തിലും പരം ശിവമന്ത്രം;
പല യജ്ഞത്തിലും പരം മനോയജ്ഞം;
പലയറിവിലും പരമധ്യാത്മമാം;
പല തപസ്സിലും പരമുയിർതപം;
പല മൃഗത്തിലും പരം പശുമൃഗം;
പല കുലത്തിലും പരമതാരണൻ;
പല നദിയിലും പരം ഗംഗാനദി;
പല കുസുമത്തിൽപ്പരം തുളസിപ്പൂ;
പല കനിയിലും പരം കദളിക്കാ;
പല മനുഷ്യരിൽപ്പരം നൃപേന്ദ്രന്മാർ;
പല രസത്തിലും പരം മനോരസം;
പല നിലയിലും പരം നടുനില:
പല ദാനങ്ങളിൽപ്പരമന്നദാനം;
പല കഥകളിൽപ്പരം ശ്രീഭാരതം;
പല വിദ്യകളിൽപ്പരമമക്ഷരം:
പല ദൈവത്തിലും പരം വിഷ്ണുവുതാൻ;
പല പ്രിയത്തിലും പരം പുത്രപ്രിയം;
പല ധർമ്മത്തിലും പരം കുലധർമ്മം.”

ഇതിൽനിന്നു കവിതയുടെ രീതിയും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. ചിത്രഗുപ്തപൂജയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും

“ഉറവൊടേയിതു പഠിക്കുന്നോരെല്ലാ-
മുവന്നു കേൾക്കുന്ന ജനങ്ങളുമെല്ലാം
നിറചെല്വമൊടു ഭുവനിമേൽ നന്നായ്
നെടുക വാണുയിർ വിടുന്ന കാലത്ത്
അടുത്ത പാപങ്ങൾ നശിച്ചുപോയുട-
നമരലോകത്തിലിരിപ്പോരാദരാൽ”

എന്ന ഫലശ്രുതിയോടുകൂടി കവിത അവസാനിക്കുന്നു. “നിറഞ്ഞ ചെമ്പകം വിരിഞ്ഞുപൂമണം കലരും ചോല”യിലേക്കു പൈങ്കിളിമകളും പറന്നുപോകുന്നു.

21 കിരാതാർജ്ജുനീയം കിളിപ്പാട്ട്

ഇതും എട്ടാം ശതകത്തിൽ വിരചിതമായ ഒരു കിളിപ്പാട്ടാകുന്നു. ചിനത്തു (കോപിച്ചു) മടന്തയർ (സ്ത്രീകൾ) ഉവന്നു (സ്നേഹിച്ചു) മുതലായ പഴയ പദങ്ങൾ കവി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുത കൃതി അഞ്ചു ഖണ്ഡങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കവി ഭക്തനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനാണെന്നുമാത്രം അറിയാം. "വെള്ളൂരമർന്ന ഗൗരീശനെ" വന്ദിച്ചു ബാലപ്രബോധനം രചിച്ച പുതുമന നമ്പൂതിരിയാണോ എന്നു സംശയിക്കാം. ഈ പുതുമന നമ്പൂതിരി പ്രസിദ്ധജ്യൗതിഷികനായ പുതുമനച്ചോമാതിരിയിൽ നിന്നു ഭിന്നനാകുന്നു. ബാലപ്രബോധനകാരന്റെ ഗൃഹം കോട്ടയത്തിനു സമീപമുള്ള പുതുമന ഇല്ലമാണ്. കിരാതാർജ്ജുനീയകാരൻ ഭാരവിയെ ധാരാളം ഉപജീവിച്ചു കാണുന്നു. മൂന്നാം പാദത്തിൽ ശ്രീപരമേശ്വരൻ അർജ്ജുനന്റെ പ്രഭാവം പാർവതീദേവിക്കു ബോധനപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി പാഞ്ചാലീസ്വയംവരകഥ വർണ്ണിച്ചു കേൾപ്പിക്കുന്നത് ഈ കിളിപ്പാട്ടിൽ കാണുന്ന ഒരു വൈചിത്ര്യമാണ്. കവിതയ്ക്കു വലിയ ഗുണമില്ല. ചില വരികൾ ചുവടേ കുറിക്കുന്നു:

> "വിരിഞ്ഞ കുസുമങ്ങൾ വിതറീ മരമെങ്ങും;
> പരിചിൽപ്പരിമളമിളകും മലർമാല
> തെളിഞ്ഞു മണിഗണമണിഞ്ഞ വിതാനങ്ങ-
> ളണിഞ്ഞു മരങ്ങളോടൊരുങ്ങി വിളങ്ങുന്നു.
> അഴകിൽ നറുന്തേനങ്ങൊഴുകി വരുന്നോരു
> കുസുമഗണമതിൻ പെരിയ മണം കേട്ടു
> പരിചിലണിവണ്ടും പെരികെ നിറഞ്ഞിതു
> മണകമകിൽധൂമം നിറഞ്ഞൂ പുരം തന്നിൽ."

ആകെക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ എട്ടാം ശതകത്തിൽ പല കവികളും തുഞ്ചനെ അനുകരിച്ചും അല്ലെങ്കിൽ അതിനു മുൻപ് അംകുര പ്രായത്തിലിരുന്ന ചില കിളിപ്പാട്ടുകളുടെ മാതൃകകളെ ഉപജീവിച്ചും അത്തരത്തിലുള്ള ഗാനങ്ങൾ ധാരാളമായി രചിച്ചു എങ്കിലും അവർ പ്രായേണ അപണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നു എന്നും അവരുടെ കൃതികളിൽ ആകർഷകങ്ങളായ ഭാഗങ്ങൾ വളരെ വിരളമാണെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ദേശഭേദംകൊണ്ടുള്ള ഭാഷാഭേദവും ഇവയിൽ മറ്റുതരത്തിലുള്ള കാവ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു കൂടുതലായി കാണുന്നുണ്ട്.

22 പാണ്ഡവശങ്കരം (സങ്കീർത്തനം)

ഇന്നുവരെ കിട്ടീട്ടുള്ള ഭാഷാസങ്കീർത്തനകാവ്യങ്ങളിൽ വെച്ച് പഴക്കംകൂടിയതാണ് പാണ്ഡവശങ്കരം. എട്ടാംശതകത്തിന്റെ പൂർവാർദ്ധത്തിലായിരിക്കണം അതിന്റെ നിർമ്മിതി. 'മമ്മാ,' 'ഞാങ്ങൾ,' 'വാണ്ണു,' 'ഒരിക്കാൽ,' 'അരുതായിന്നു' മുതലായ പദങ്ങളുടെയും 'ന്ന' എന്ന അക്ഷരത്തിനു പകരം 'ന്റ' എന്ന അക്ഷരത്തിന്റെയും പ്രയോഗം കാണാനുണ്ട്. കവിയാരെന്നറിയുന്നില്ല. കവിത പല ഘട്ടങ്ങളിലും മനോഹരമായിരിക്കുന്നു. എട്ടു വൃത്തങ്ങളിൽ രചിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കൃതിയ്ക്കു കിരാതം എട്ടു വൃത്തമെന്നും പേരുണ്ട്. ശിവന്റെ നാമത്തോടുകൂടിയാണ് ഓരോ ശീലും അവസാനിക്കുന്നത്.

"പുരരിപുഭഗവാൻ പാശുപതാസ്ത്രം പാർത്ഥനു പണ്ടു കൊടുത്തപ്രകാരം
തിറവിന സങ്കീർത്തനമായിത ഞാനുരചെയ്യുന്നേൻ ഹര ശങ്കര ജയ"

എന്ന പ്രതിജ്ഞയോടുകൂടി കവി പ്രസ്തുതകൃതി ആരംഭിക്കുന്നു. താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശീലുകളിൽനിന്നു കവിയുടെ കലാപാടവം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതാണ്:

"ഹേരംബബൃംഹിതരവംകൊണ്ടുദഞ്ചിതമൊ-
രേടം; മഹാമുനികളോതീടുമാറൊരിടം;
ഓരോതരം വിബുധനാരീജനങ്ങൾ വിള-
യാടീടുമാറൊരിടമര ചന്ദ്രചൂഡ ജയ.

ഉദ്യാനഭൂമികളിലക്കന്നിമാതു സഖി-
മാരോടുകൂടിയെഴുനള്ളീടുമാറൊരിടം;
അത്യാദരം വിബുധവിദ്യാധരാദികൾ പു-
കഴ്ത്തീടുമാറൊരിടമര ചന്ദ്രചൂഡ ജയ.

ഏകത്ര വാനവർകളേകത്ര ദാനവർക-
ളേകത്ര ഭക്തജനമേകത്ര മുക്തജനം;
ഏകത്ര പത്മഭവനേകത്ര പത്മധര-
നാശ്ചരിയമാശ്ചരിയമര ചന്ദ്രചൂഡ ജയ" (രണ്ടാം വൃത്തം)

"പുരഹരൻതന്റെ തിരുനൃത്തം കാണ്മാൻ
പരന്ന കീർത്തി പോന്നൊരിടത്തു
വരികത്രേയെന്നു മനസി തോന്നിക്കും
പെരിയ കാന്തി പൂണ്ടര ശംഭോ."

"അടവികൾ പാടേ പൊടിപെടുമാറു
പിടികളും കരിവരന്മാരും
ഇടകലർന്നുള്ള നടകോപ്പു കണ്ടു
രസിച്ചുനിന്നാനങ്ങര ശംഭോ."

"കുറുമൊഴിമുല്ലമധുവല്ലി നന്റായ്
വിരിഞ്ഞ ജാതിയെന്നിവറ്റിന്റെ
പരിമളം പെയ്തു വരുന്ന തെന്റലേ-
റ്റനുഭവിച്ചാനങ്ങര ശംഭോ."

"അഴകിലീവണ്ണം തൊഴുതു ചൊല്ലിനാൻ
മൊഴിയും മൂലവും നരപാലൻ.
പിഴച്ചിട്ടില്ലെങ്ങൾ; ചതിയാൽ നൂറുപേർ
പിഴക്കി ഞങ്ങളെ ഹര ശംഭോ."

"കമലവാണനെപ്പൊരിച്ചോനെ! പൂമെ-
യ്യുമയ്ക്കു നേർപാതി പകുത്തോനെ!
മുനികൾ ചേതസി വസിപ്പോനെ! പോറ്റീ!
സമസ്തലോകേശ! ഹര ശംഭോ."

"ശ്രവണനേത്രാദിവഴിയേ പാഞ്ഞിടും
കരളെന്നും കരിവരൻതന്നെ
ശിവപാദമെന്ന മരത്തോടേതന്നെ
തളച്ചാനർജ്ജുനൻ ഹര ശംഭോ."

"പനിമതിചൂഡചരണസേവയാം
പനയും തിന്നിട്ടു ചിതത്തോടെ
മനസിജക്കള്ളനഴിച്ചുകൊണ്ടുപോയ്-
ക്കളയാതെ കാത്താൻ ഹര ശംഭോ." (മൂന്നാം വൃത്തം)

ഒടുവിൽ

"ഇത്ഥം പാണ്ഡവശങ്കരന്മാരുടെ
കീർത്തനങ്ങൾ പഠിച്ചുടൻ പാടുവോ-
ർക്കർത്ഥമുണ്ടാമനർത്ഥമൊഴിഞ്ഞിടും
മുക്തി കൈവരും ശങ്കരരേ ജയ!
ശംഭവേ കരുണാകരനേ ജയ!"

"ശങ്കര ശിവ ശങ്കരരേ ജയ;
ശംഭവേ കരുണാകരനേ ജയ
മംഗലായ ജപിച്ചിതാ കൂപ്പുന്നേൻ
നിങ്കഴലിണ ശങ്കരരേ! ജയ!"

എന്നും മറ്റുമുള്ള ശീലുകൾ കാണുന്നു. ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തത്തിലെന്നപോലെ പ്രസ്തുത കൃതിയിലും ദ്വിതീയപാദത്തിൽ വിരാമമില്ലാത്ത ശീലുകൾ അവിടവിടെയുണ്ട്. പ്രാചീനങ്ങളായ സങ്കീർത്തനങ്ങൾക്ക് ഈ ലക്ഷണം സാധാരണമാണെന്നു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

23 പാർവതീപാണിഗ്രഹണം ആറുവൃത്തം

കാലവും കർത്തൃത്വവും

പാർവ്വതീപാണിഗ്രഹണവും പഴയ ഒരു സങ്കീർത്തനമാണ്. അതിന്നും പാണ്ഡവശങ്കരത്തിന്നും പല അംശങ്ങളിൽ ഐകരൂപ്യമുണ്ട്. സംസ്കൃതവിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ പാർവതീപാണിഗ്രഹണത്തിൽ അധികമായി പ്രയോഗിച്ച കാണുന്ന എന്നുമാത്രമേ വ്യത്യാസമുള്ളു. രണ്ടും ഏകകർത്തൃകങ്ങളായിരിക്കാം. “പുരരിപുഭഗവാൻ ഭഗവതിതന്നെപ്പാണി ഗ്രഹണം ചെയ്തപ്രകാരം തിറവിയ മംഗലസങ്കീർത്തനമായുരചെയ്യുന്നേൻ ഹര ശംഭോ ജയ” എന്ന പ്രഥമവൃത്തത്തിൽ കവി വസ്തുനിർദ്ദേശം ചെയ്യുന്നു. ആദ്യത്തെ നാലു വൃത്തങ്ങളും പാണ്ഡവശങ്കരത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവതന്നെയാണ്. അഞ്ചാമത്തെ വൃത്തത്തിലെ ചില ശീലുകൾ ആ കാവ്യത്തിലെ “അമ്ലാനകാന്തി തടവീടും ധനഞ്ജയനെ” എന്ന മട്ടിൽ കാണുന്ന ആദ്യത്തെ ഗുർവക്ഷരത്തിനുപകരം “തുഹിനാ ചലേന്ദ്രസുത തടവും തപോമഹിമ” എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു ലഘ്വക്ഷരങ്ങളാക്കീട്ടുള്ളതുമാണ്. വൃത്തമഞ്ജരിയിലെ സംജ്ഞകളനുസരിച്ച് ഇവിടെ കവി സ്തിമിതയെ അതിസ്തിമിതയായി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാം. പഴയ സങ്കീർത്തനങ്ങളിലെ ശീലുകളിൽ ഈരണ്ട് അടികൾമാത്രമേ അടങ്ങുന്നുള്ളു എന്നു ഞാൻ മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിനു മറ്റൊരു തെളിവ് ഇതിലെ ആറാം വൃത്തം തരുന്നുണ്ട്. “പാർവതീകരപീഡനോത്സവകൌതുകീ ഗിരിശൻ തദാ ധ്യാതവാനഥ സപ്തമുഖ്യ മഹാമുനീൻ ഹര ശംകര” എന്നത് ആ വൃത്തത്തിലെ ആദ്യത്തെ ശീലാണ്.

കവിത

കുമാരസംഭവം ഒന്നുമുതൽ ഏഴുവരെ സർഗ്ഗങ്ങളേയും കാമദഹനം പാർവതീസ്വയംവരം തുടങ്ങിയ ഭാഷാചമ്പുക്കളേയും കവി അനുസ്യൂതമായി ഉപജീവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സ്വകീയമായ മനോധർമ്മത്തേയും അങ്ങിങ്ങു പ്രദർശിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു സംസ്കൃതത്തിൽ നല്ല വ്യുൽപത്തിയും കവനകലയിൽ നല്ല പ്രാഗല്ഭ്യവുമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഏതു ഭാഗവും വിശദീകരിക്കുന്നു. കാമദേവൻ ദേവേന്ദ്രനോടു വമ്പു പറയുന്നതു നോക്കുക:

“ഭള്ളിളക്കി നടന്ന പിതാമഹൻ
നിർലജ്ജം മകളായ സരസ്വതീം
വല്ലാതേ പിടിപെട്ടതുമെൻകരു-
ത്തല്ലയോ ചൊല്ലു ശങ്കരരേ ജയ!

വാനോർനാഥനാം പങ്കജനാഭനും
നാണാതേ പതിനാറായിരത്തെട്ടു
മാനേല്ക്കണ്ണിമാരെപ്പുണരായ്കിലോ
പ്രാണവേദന ശങ്കരരേ ജയ!
വിശ്വാമിത്രമഹാമുനി പണ്ടുടൻ
വിശ്വഭീമം തപസ്സുതുടർന്നനാൾ
അച്ചോ! മേനകയെപ്പിടിപെട്ടതും
പിച്ചയുണ്ടിതു ശങ്കരരേ ജയ!

തോണിമേൽനിന്നു മറ്റൊരു വിഗ്രഹം
മാനിച്ചങ്ങൊരു ദാശകുമാരിയെ
നാണംകെട്ടു പുണർന്നതുമെന്നുടെ
ബാണഹുംകൃതി ശങ്കരരേ ജയ!” (ദ്വിതീയവൃത്തം)

പട പുറപ്പെടുന്ന കാമന്റെ വേഷം ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുന്നു:

“മെല്ലെ വാർകുഴൽ കെട്ടി മണിസ്രജാ
നല്ല പൂനിര കുത്തി നിറത്തൊടേ
പല്ലവാംഗുലികൊണ്ടണിമീശയും
മെല്ലെ നന്നാക്കി ശങ്കരരേ ജയ!

തോളിൽ വന്നടിയും മണികുണ്ഡലം
നീളെപ്പൂശിന കുംകുമപങ്കവും
മേളമമ്പിന പൊന്നെഴുത്തൻപണി-
ച്ചേലയും പൂണ്ടു ശങ്കരരേ ജയ!

വില്ലുമമ്പുമിടംകരതാരിലാ-
ണ്ടുല്ലസദ്ദ്യുതി ദക്ഷിണപാണിനാ
മല്ലവേണി രതിപ്പെണ്ണുതൻകരം
മെല്ലെത്താങ്ങീട്ടു ശങ്കരരേ ജയ!”

പാർവതീദേവിയുടെ തപസ്സിനേയും മറ്റും വിവരിക്കുന്ന ചതുർത്ഥവൃത്തം പാണ്ഡവശങ്കരത്തിലെ ദ്വിതീയവൃത്തം പോലെ സർവ്വോപരി രമണീയമായിരിക്കുന്നു.

“ചുരുണ്ടുനീണ്ടിരുണ്ടലർമാലാമണം
പെരുകും പൂങ്കുഴൽ പിരിച്ചുടൻ
പരിചിൽത്തീർത്തൊരു ജടകൊണ്ടീശ്വരി
പെരികെശ്ശോഭിച്ചാളര ശംഭോ.

തിരളും കോമപ്പട്ടുകലെ വീഴ്ത്തുടൻ
തിരുവരതന്നിലഴകോടേ
പരുഷം വല്ക്കലമെടുത്തുചാർത്തീട്ടു
പെരികെശ്ശോഭിച്ചാളര ശംഭോ.

കനിവോടോമനിച്ചഗരാജൻ മുൻപി-
ലണിഞ്ഞീടേറും പൊന്നരഞ്ഞാണം
അകലെക്കൈവെടിഞ്ഞുടനെ പുല്ലുകൊ-
ണ്ടണിഞ്ഞാൾ മേഖല ഹര ശംഭോ.
കുളുർമുലമൊട്ടിലിഴുകീടുന്നോരു
കളഭം മാച്ചങ്ങു മടിയാതെ
വെളുവെളുത്തൊരു ഭസിതം കൊണ്ടുടൽ
മുഴുവൻ പൂശിനാളര ശംഭോ.”

ഈ കൃതി മഴമംഗലത്തിന്റേതാണെന്നു ചിലർ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിനു തെളിവ് ഒന്നുമില്ല. ഇതിനെസ്സംബന്ധിച്ച ഒരു ഐതിഹ്യമുള്ളതുകൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം. പെരുവനം ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു നമ്പൂരി തന്റെ മകൾക്കു ജാതകവശാൽ വൈധവ്യലക്ഷണം ഉണ്ടെന്നറിഞ്ഞ് അതിന്റെ പരിഹാരത്തിന്നായി ഈ സങ്കീർത്തനമുണ്ടാക്കി ആ സ്ത്രീയെക്കൊണ്ടു അതു നിത്യപാരായണം ചെയ്യിച്ചു. വിവാഹാനന്തരം ഭർത്താവു വിഷഭയം നിമിത്തം ആസന്നമരണനായി എങ്കിലും യദൃച്ഛയാ അവിടെ വന്നെത്തിയ ഒരു സന്ന്യാസി വിഷമിറക്കി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസ്വാസ്ഥ്യം തീർത്തുവത്രേ.

24 കുചേലവൃത്തം നാലുവൃത്തം

കുചേലവൃത്തം നാലു വൃത്തങ്ങളിൽ നിബദ്ധമായ മറ്റൊരു സങ്കീർത്തനമാണ്. അതിന്റെയും കാലം എട്ടാം ശതകംതന്നെ. കവി ഒരു നമ്പൂരിയാണെന്നു കുചേലന്റേയും അന്തർജ്ജനത്തിന്റേയും വർണ്ണനത്തിൽ സ്ഫുരിക്കുന്ന തന്മയത്വത്തിൽനിന്ന് അനുമാനിക്കാം. അദ്ദേഹം ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തത്തിന്റെ കർത്താവല്ലെങ്കിൽ ആ കവിയുടെ ശിഷ്യനാണെന്നു സങ്കല്പിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ രണ്ടു കൃതികളുടെയും ശൈലിക്കു സാജാത്യം കാണുന്നു. ഔചിത്യംപോലെ നീട്ടിയോ കുറുക്കിയോ ചൊല്ലേണ്ട വരികൾ അനേകമുണ്ട്. കരിമിക്കുക (കർമ്മം ചെയ്യുക), തിരുക്കാഴ്ച (തിരുമുൽക്കാഴ്ച), ധ്വനി കേട്ടു, അടീ നാലുമൂന്ന്, ദ്വവാരാധിനാഥൻ (ദ്വാരാധിനാഥൻ), പയഃഫേന (ഫേനം), ഒഴിക്കരുതരിക്കുമരനും (ഹരിക്കും ഹരനും), ദെയ്ത്ത (ദയിത) മുതലായ പല വിലക്ഷണപ്രയോഗങ്ങൾ അനുവാചകന്മാരെ തുറിച്ചുനോക്കുന്നു. പോകിന്റു, ഉവന്നു തുടങ്ങിയ ചില പഴയ പദങ്ങളും കാൺമാനുണ്ട്. “മുദാ പാദശൗചാദി ചെയ്താദരേണാധി തീർത്താശുദേവൻ ജഗന്മംഗലൻതാൻ” എന്ന വരിയുടെ മധ്യത്തിലെ യതിഭംഗം അസഹ്യംതന്നെ. “രഘുപ്രവീര രാമചന്ദ്ര രാമ രാമ പാഹിമാം” എന്ന പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടിയാണ് കൃതി അവസാനിക്കുന്നത്. പ്രസ്തുത സങ്കീർത്തനത്തിൽ പല രചനാവൈകല്യങ്ങളും ഉണ്ടെങ്കിലും ഭംഗിയുള്ള ഭാഗങ്ങളും ഇല്ലെന്നില്ല. കുചേലൻ പത്നിയോടു പറഞ്ഞു പുറപ്പെടുന്ന ഘട്ടം നോക്കുക:

> “വ്രതം മുട്ടുമെന്നോർത്തുതന്നേ മടിച്ചു
> മതം നീ നിരൂപിച്ചതത്രേ നമുക്കും
> മധുദ്വേഷിയെച്ചെന്നുകാൺമാൻ കനക്കെ-
> ക്കൊതിച്ചീടിനേൻ ഞാൻ; നമോ നന്ദസൂനോ!
>
> തെരിക്കെന്നു പോകിന്റു നാളെപ്പുലർച്ചേ;
> ചുരുക്കിക്കഴിക്കേണ്ടു തേവാരമെല്ലാം;
> തിരുക്കാഴ്ചവെപ്പാനൊരുക്കീടുകെന്നാൽ;
> കരഞ്ഞീടവേണ്ടാ നമോ നന്ദസൂനോ!
>
> ഇവണ്ണം കുചേലൻ പറഞ്ഞോരുനേരം
> ചുവന്നു കിഴക്കേടമപ്പോൾ നടന്നു
> അവർക്കങ്ങു കണ്ടോർ കൊടുത്തുള്ള നെല്ല-
> ങ്ങവിലേയ്ക്കുതുമാകാ; നമോ നന്ദസൂനോ!
>
> ഇടിച്ചിട്ടു കല്ലോടു നെല്ലോടുകൂടി-
> ക്കൊടുത്തു കുചേലന്നുതമ്പോടു വാങ്ങി
> മടശ്ശീലപോലെ മടഞ്ഞങ്ങുകെട്ടി
> മടിച്ചീലയേതും നമോ നന്ദസൂനോ!
>
> ഘനശ്യാമളം ഗോപികാജീവനാഥം
> മനക്കാമ്പിലോർത്തോർത്തു മെല്ലേ നടന്നു;
> തുണിക്കെട്ടുമച്ഛത്രവുംകൊണ്ടു മെല്ലേ
> മിനക്കെട്ടുതാനേ നമോ നന്ദസൂനോ!” (രണ്ടാം വൃത്തം)

കുചേലന്റെ നൂതനഗൃഹത്തെയാണ് അടിയിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്:

> “മനക്കുരുന്നിലിങ്ങനേ നിനച്ചിരുന്നവണ്ണമേ
> മണത്ത പൂമരങ്ങൾ കണ്ടു ഹേമസൗധശൃംഗവും
> കനക്കെ രത്നതോരണങ്ങൾ നാലു ഗോപുരങ്ങളും
> കിനാവുകണ്ടപോലെയങ്ങു രാമ രാമ പാഹിമാം.
>
> വിമാനമാനയാദിയായ യാനസാധനങ്ങളും
> കുമാരിമാർ നിരക്കെ നില്ലെ നീളെ നില്ല നാരിമാർ
> അമേയകാന്തി പൂണ്ടെഴുന്ന കാന്തരോടു ചേർന്നുടൻ
> സുമന്ദഹാസവിഭ്രമം മുകുന്ദ രാമ പാഹിമാം.
>
> ഇടയ്ക്കുമദ്ദളങ്ങളിത്തരങ്ങൾ കൊട്ടുമാറു, പ-
> ന്തടിക്കുമാറു, ചിന്തു പാടിയാടുമാറു, നാടകം
> നടിക്കുമാറു ബാലമാതരങ്ങിനേ വിശേഷമു-
> ണ്ടൊടുക്കമില്ലയാത കാഴ്ച രാമ രാമ പാഹിമാം.
>
> രമാസമാനമായ്ച്ചമഞ്ഞ ഭാര്യയാവിതെന്തുവാൻ?
> പിഴച്ചു പിന്നെയും മുകുന്ദമന്ദിരത്തിലാകയോ?
> നമശ്ശിവായ! വിശ്വലോകനായകന്റെ മായയോ
> നിമിത്തമെന്തിതിന്നു ഹന്ത! രാമ രാമ പാഹിമാം.
> ഉഴക്കു നെല്ലിടിച്ചു കാഴ്ചവച്ചു കണ്ടതിൻഫലം
> പിഴച്ചു കാറ്റടിച്ചു വന്നണഞ്ഞ കപ്പൽപോലെയും
> മുഴുത്ത കാറെടുത്തു വന്നു പെയ്ത മാരിപോലെയും
> പൊഴിഞ്ഞിതിന്നു ഭൂതിയും; മുകുന്ദ രാമ പാഹിമാം.”
>
> (നാലാം വൃത്തം)

25 മറ്റൊരു രാമായണം ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം

രാമായണത്തെത്തന്നെ വിഷയീകരിച്ച് 24 വൃത്തങ്ങളിൽ ഒരു സങ്കീർത്തനം മറ്റൊരു കവിയും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനുമേലാണ് അതിന്റെ നിർമ്മിതി. അതിനെക്കാൾ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഭാഷ വളരെ ലളിതമാണ്. കവിതയ്ക്കു വലിയ ഗുണമില്ല. അഞ്ചു വൃത്തങ്ങളോളമേ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ളു. കാലത്തെപ്പറ്റി ക്ലൃപ്തമായി പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും ഒൻപതാം ശതകത്തിനുമേലല്ലെന്നു തോന്നുന്നു. താഴെ ക്കാണുന്ന ശീലുകൾ അതിലുള്ളവയാണ്:

"ശ്രീവാല്മീകി ചമച്ചിട്ടോരശ്രീരാമായണകഥയുര ചെയ്‌വാൻ
(ദ്വിരദാ)നനനായുരുവും ഗണപതി തുണചെയ്തീടുക
നാരായണ ജയ.
നാരായണ ജയ നരകാന്തക ജയ കരുണാകര ജയ
മുരസൂദന ജയ
നാരായണ ജയ സീതാവല്ലഭ പരിപാലയ മാം നാരായണ
ജയ.
കവിജനവും ഗുരുജനവും നലമൊടു കവിമാതാകിയ
വാഗീശ്വരിയും
കവിമകൾകാന്തനുമരനും മമ ഹൃദി തുണചെയ്തീടുക
നാരായണ ജയ."
... ...
"ഉത്തമമായൊരു പുരിയുണ്ടുത്തരദിക്കിലയോധ്യാനാമംപൂണ്ട്
എത്ര മനോഹരമപ്പുരിയെന്നേ വാഴ്ത്താവൂ മമ നാരായണ
ജയ." (പ്രഥമ വൃത്തം)

"മാമുനിവരനോമിച്ചനേരത്ത-
ങ്ങാമോദം പൂണ്ടു പായസം കൈക്കൊണ്ടു
ഹോമകുണ്ഡത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു
ഭൂതത്താൻ പിന്നെ രാമ രാമാ ഹരേ."
... ...
"അപ്പൂവല്ലൽപെട്ടീടും തിരുമുടി
കാളമേഘവും കാളിന്ദീതോയവും
മുല്ലബാണൻ തഴയും ഭ്രമിച്ചിടും
കൈശികഭംഗി രാമ രാമാ ഹരേ!
വണ്ടിനിണ്ടൽപെട്ടീടും കുറുനിര
പഞ്ചമീമതി തോറ്റുണിനെറ്റിയും
തണ്ടലർബാണവില്ലെജ്ജയിച്ചിടും
ചില്ലീയുഗ്മവും രാമ രാമാ ഹരേ!

മാനും മീനും കരിംകുവളമലർ
നാണം പേണുന്ന നേർമിഴി യുഗ്മവും
മാരൻ കൈച്ചരടെപ്പുഴിച്ചീടിന
കർണ്ണയുഗ്മവും രാമ രാമാ ഹരേ!

ചെമ്പരത്തിപ്രസൂനാധരം മുല്ല-
മൊട്ടുപോലേ നിറന്ന ദന്തങ്ങളും
അൻപെഴും ത്തിലാവെജ്ജയിച്ചിടും
തുയപുഞ്ചിരി രാമ രാമാ ഹരേ! (ദ്വിതീയ വൃത്തം)

കൌശികൻ മുനീശ്വരനൊടന്നു ചൊന്നു രാഘവൻ
വന്ന കാര്യമിന്നതെന്നു കൈതൊഴുതു നിന്നുടൻ
ഒന്നുണർത്തിനോരളവിലാശു ചൊല്ലിയമ്മുനി
വന്ന കാര്യമിന്നതെന്നു രാമ രാമ പാഹി മാം"
(തൃതീയവൃത്തം)

26 ഏകാദശീമാഹാത്മ്യം നാലുവൃത്തം, (സങ്കീർത്തനം)

ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഇതിന്നുമുമ്പു നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഏകാദശീമാഹാത്മ്യം പാട്ടിന്റെ സാരസംക്ഷേപമാണ് ഏകാദശീമാഹാത്മ്യം സങ്കീർത്തനം. തരംഗിണി, മഞ്ജരി, സ്തിമിത(അംഭോജസംഭവനുമൻപോടു കാലനുടെ എന്നമട്ട്) സർപ്പിണി(പാന) എന്നീ വൃത്തങ്ങളിൽ അകാരാദിക്രമത്തിലാണ് ശീലുകൾ രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ സങ്കീർത്തനവും എട്ടാം ശതകത്തിലെ കൃതിതന്നെ. “ഈടും വിലാസമൊടു രുഗ്മാംഗദം നൃപതിചൂഡാമണിം, മദനമോഹം വളർത്തു നിജപാട്ടിൽ വരുത്തി” എന്നും മറ്റുമുള്ള വരികൾ രണ്ടു കൃതികളുടേയും ഏകകർത്തൃത്വത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പാട്ടിന്റേയും സങ്കീർത്തനത്തിന്റേയും പ്രണേതാവ് ഒരാൾതന്നെയോ എന്നു സംശയിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ സങ്കീർത്തനം പാട്ടിനെ ആമൂലാഗ്രം അത്രമാത്രം ഉപജീവിക്കുന്നു. നാലു പാദങ്ങളിലും പ്രതിപാദിതങ്ങളായ കഥാംശങ്ങൾതന്നെയാണ് നാലു വൃത്തങ്ങളിലും പരാമൃഷ്ടങ്ങളായിക്കാണുന്നത്. “മന്നവൻ രുഗ്മാംഗദൻ ശിക്ഷകൊണ്ടവർക്കെല്ലാം നല്ലതു വന്നു” എന്നു പാട്ടിലും, “ദിക്കു ജയിച്ചോരു ധർമ്മാംഗദൻ പിന്നെശ്ശിക്ഷിച്ചു നന്നായി നാരായണാ” എന്നു സങ്കീർത്തനത്തിലും ശിക്ഷ എന്ന വാക്ക് ഒരേ അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. സങ്കീർത്തനം പാട്ടിനെ അപേക്ഷിച്ചു മെച്ചമാണെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. ചില ശീലുകൾ പകർത്തുന്നു.

മോഹിനി: “ആടുന്ന കുണ്ഡലവിരാജൽകപോലമൊടു
പാടീ രസാലരുണദന്തച്ഛദപ്രഭയും
ഈടാർന്ന പൂംകുഴലുമക്കുങ്കുമക്കുറിയു-
മാടൽപ്പെടുക്കുമരി നാരായണായ നമഃ”

ശരൽകാലം: “അമ്പോടു പൈങ്കിളികൾ
പാടിക്കതിർക്കുലകൾ
ചെമ്മേ മുറിച്ചു പലപാടും പറന്നു നിശി
മുന്നേതിലും തെളിവൊടും പൂർണ്ണചന്ദ്രനുമു-
ടൻ പോന്നുദിച്ചു ഹരി നാരായണായ നമഃ”

27 സംക്ഷിപ്തസങ്കീർത്തനങ്ങൾ

അകാരാദിക്രമത്തിൽ രചിച്ച ഏതാനും ശീലുകൾകൊണ്ടുമാത്രം ഓരോ പുരാണകഥ സംഗ്രഹിക്കുന്ന ചില സങ്കീർത്തനങ്ങൾ ഈ ശതകത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഗജേന്ദ്രമോക്ഷത്തിൽനിന്നു ചില കണ്ണികളാണ് അടിയിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത്.

അപ്പാൽവാരിധിതൻ തിരമാലക-
ളൊപ്പൊരു മുക്കുടഗ്ഗിരിയുണ്ടഥ
മുപ്പാരും പുകൾപെറ്റു വളർന്നോ-
ന്നത്ഭുതമയമായ് നാരായണ ജയ.

അമ്മാമലതൻ നടുപാട്ടിങ്കൽ-
പ്പൊന്മയനളിനപ്പൊയ്കകളുണ്ടഥ
നന്മലർ പൊഴിയും പൂങ്കാവുകളും
മമ്മാ! ശിവ ശിവ നാരായണ ജയ.

ആലൊടു താലതമാലമിരഞ്ഞികൾ
പാലകൾ പനസം തെങ്ങുകവുങ്ങുകൾ
നീളച്ചുഴലവുമുണ്ടതിൽ മുറ്റും
ചാലപ്പലവക നാരായണ ജയ.”

28 പൂന്താനത്തിന്റെ ഭാഷാകൃതികൾ

പൂന്താനം നമ്പൂരിയുടെ ജീവചരിത്രത്തേയും മണിപ്രവാളകൃതികളേയും പറ്റി ഇരുപത്തെട്ടാമദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാകൃതികളെക്കുറിച്ച കുറഞ്ഞൊന്ന് ഇവിടെ ഉപന്യസിക്കാം.

കുമാരാഹരണം പാന

പാന എന്ന പേരിൽ ഒരു കാവ്യവിഭാഗം തമിഴസാഹിത്യത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ഭദ്രകാളിക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ദൃഷ്ടിദോഷപരിഹാരത്തിനും മറ്റുമായി ദേവിക്കു കൊട്ടും പാട്ടും സേവയും നടത്തുക എന്നൊരു ആരാധനാപരിപാടി കേരളത്തിൽ ആദ്യകാലംമുതല്ക്കുതന്നെ പ്രചരിച്ചുവന്നു. അതിനു പാനയെന്നും പേരുണ്ട്. ആ അവസരത്തിൽ പാടുന്ന പാട്ടുകൾ പ്രായേണ ദ്രുതകാകളി, തരംഗിണി എന്നീ ഭാഷാവൃത്തങ്ങളിലാണ് രചിച്ചിരുന്നത്. “ കാളമേഘകളായങ്ങളെക്കാളും കാളനാളീകപാളികളെക്കാളും” എന്നിങ്ങനെ പനയന്നാർകാവിൽ ഭദ്രകാളിയെപ്പറ്റി സാമാന്യം പ്രസിദ്ധിയുള്ള ഒരു സ്തോത്രമുണ്ടല്ലോ. അതിലെ വൃത്തംതന്നെയാണ് ദ്രുതകാകളി. അതിനു ‘പൊന്നമാതർ’ എന്നു കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടി കേരളകൗമുദിയിൽ പേർ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു തായുമാനവരുടെ “പൊന്നൈമാതരൈ പൂമിയൈ നാടിലേൻ” എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഒരു തമിഴ്പാട്ടിൽ ആ വൃത്തം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ്; അല്ലാതെ ആ വൃത്തത്തിനു തമിഴിൽ അങ്ങനെയൊരു സംജ്ഞയുള്ളതുകൊണ്ടല്ല. പാന എന്ന പേരിൽ സുവിദിതമായിത്തീർന്ന ദേവതാരാധനത്തിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന പാട്ടിനും കാലക്രമത്തിൽ ആ പേർ സിദ്ധിച്ചു. എട്ടും ഒൻപതും ശതകങ്ങളിലെ പാനകളിൽ സാമാന്യേന ആദ്യത്തെ മൂന്നു പാദങ്ങളിൽ ദ്രുതകാകളിയും നാലാമത്തെ പാദത്തിൽ തരംഗിണിയും (ഓട്ടൻതുള്ളലിലെ പ്രധാനവൃത്തം) പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നു. എന്നാൽ കുമാരാഹരണം പാന ആദ്യന്തം ദ്രുതകാകളിയിലാണ് കവി നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിലും നാലു പാദങ്ങളുണ്ടെന്ന വസ്തുത വിസ്മരണീയമല്ല.

ഇതിനു സന്താനഗോപാലം പാന എന്നും പേരുണ്ട്. “മതി ചെന്നു കുമാരാഹരണമാം കഥതന്നിൽ മുഴുകിച്ച മകയാൽ” എന്നു പൂന്താനം ഉപക്രമത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ആ നാമധേയം തന്നെയായിരിക്കും അദ്ദേഹം കാവ്യത്തിന്നു സങ്കല്പിച്ചതെന്ന് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പല പഴയ താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കുമാരാഹരണം പാന എന്ന പേർ കാണുന്നുമുണ്ട്. പൂന്താനത്തിന്റെ കവിതാപാടവം അതിന്റെ പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിക്കുന്നതു ദ്രാവിഡവൃത്തനിബദ്ധങ്ങളായ കൃതികളിലാകുന്നു. കുമാരാഹരണം പാന ആ പ്രസ്ഥാനത്തിലുള്ള കാവ്യങ്ങളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നു. സൗന്ദര്യപൂർണ്ണമായ രചന, സമുജ്ജ്വലമായ ചിത്രണം, സമുചിതമായ ലോകോക്തിപ്രയോഗം എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള വിവിധങ്ങളായ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾ പ്രസ്തുതകൃതിയുടെ യശസ്തംഭങ്ങളാകുന്നു. നമ്പൂരി വൈകുണ്ഠലോകവും മറ്റും വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ ആ ഭക്തിശിരോമണിക്ക് അവിടം ചിരപരിചിതമാണെന്നു ഭാവുകന്മാർക്കു തോന്നിപ്പോകും.

ഈറ്റില്ലത്തിൻപുറമേ തെരുതെരെ-
ച്ചുറ്റുമെയ്തെയ്തസംഖ്യം ശരങ്ങളാൽ
കാണിനേരംകൊണ്ടത്ഭുതമായൊരു
ബാണകൂടം ചമച്ച് ... ...

“മന്ദിരത്തിൻപുറത്തൊരു ഭാഗത്തു സിന്ധുരേന്ദ്രനെപ്പോലെ” നില്ക്കുന്ന അർജ്ജുനനോടു പുത്രമുഖംകൂടെ കാണാൻ സാധിക്കാതെപോയ ബ്രാഹ്മണൻ തട്ടിക്കേറി കയർക്കുന്നതു നോക്കുക:

“കമ്പുതട്ടുമിളമുളപോലയ-
ഞ്ചെട്ടു പൊട്ടിക്കരഞ്ഞിതു വിപ്രനും
സന്താപംകൊണ്ടു മൂർച്ഛിതനായൊരു
ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ തീർന്നുടനപ്പൊഴേ
കനൽക്കട്ടയോടൊത്ത മിഴികളും
കനക്കേ മിഴിച്ചീർഷ്യ പൊറായ്കയാൽ
വിറച്ചീടുന്ന മൂർദ്ധാവൊടുംകൂടി
വിയർത്തോടിയണഞ്ഞു വിജയനോ-
ടയ്യോ പാപമെനിക്കെന്നു ചൊല്ലിയ-
ക്കരം രണ്ടുമുയർത്തിപ്പിടിച്ചുടൻ
അഗ്നിപോലെജ്വലിച്ചോരു കാന്തിപൂ-
ണ്ടഗ്നിഹോത്രി പറഞ്ഞുതുടങ്ങിനാൻ:
തീയിൽച്ചെല്ലു നിൻ ഗാണ്ഡീവവും നീയും
ദുര്യശസ്സിന്നു പാത്രമായർജ്ജുനാ!
ആനപോലെ മദിച്ചു പറഞ്ഞു നീ
നാണംകെട്ടതു നേരെന്നു കല്പിച്ചു
മാനിച്ചിങ്ങു സന്തോഷിച്ചിരുന്നൊരു
ഞാനത്രേ നല്ല ഭോഷനാകുന്നതും.
തിരുമുമ്പിൽ ഞെളിഞ്ഞുനിന്നെന്തെല്ലാം
ജളപ്രാഭവം കാട്ടി നീയാകയാൽ
ജളതയൊന്നൊഴിഞ്ഞു നിനക്കൊരു
ഫലം മേലിൽ വരായെന്നു നിർണ്ണയം.
കുരച്ചീടുന്ന പട്ടിയൊരുനാളും
കടിച്ചീടുകയില്ലെന്നറിക നീ.
വൻപനായ നീയിപ്പൊഴതെന്തിനു
കുമ്പ തപ്പിപ്പരക്കെ നോക്കീടുന്നു?
അൻപതു ഭോഷന്മാരിലേ മുൻപനാം
വൻപനെന്നുള്ളവനെന്നറിക നീ.
ദുഷ്ടനിഗ്രഹം ചെയ്‌വതിനായ്‌വന്നു
പൃഥ്വിതന്നിൽപ്പിറന്ന ഭഗവാന്റെ
വീര്യങ്ങളെല്ലാം വീരനാമെന്നുടെ
വീര്യമെന്നു നിനയ്ക്കൊല്ല ഭോഷ നീ.
ഉത്തരം ചുമന്നീടുന്ന ഗൌളിയാൽ
സാധ്യമെന്തതു ഭാവിക്കയെന്നിയേ?
മൂർഖനാം നിന്റെ ഡംഭ കളവാനായ്-
ത്തേർത്തടത്തീന്നരുൾചെയ്ത വാക്കുകൾ
കുംഭത്തിന്റെ പുറത്തു പകർന്നീടു-
മംഭസ്സെന്നപോൽത്തീർന്നു നിനക്കതും.
ഇപ്പോരിന്നു നിമിത്തമാത്രം ഭവാൻ
സവ്യസാചിയെന്നല്ലോ അരുൾചെയ്തു.
പീലിക്കാർകുന്തൽകെട്ടി വിരവോടു
ചാലവേ നല്ല ചമ്മട്ടി കൈക്കൊണ്ടു
മറകൾക്കു പൊരുളായ മൂർത്തി തേർ-
ത്തടം തന്നിലിരുന്നീലെന്നാകിലോ
ഇപ്രതിജ്ഞകണക്കെത്തന്നേ തവ
യുദ്ധഭൂമിയിലൊക്കെപ്പ്ഫലിപ്പതും.”

അർജ്ജുനൻ അഗ്നിപ്രവേശംചെയ്‌വാൻ ഒരുങ്ങുന്ന ഘട്ടം അത്യന്തം ആസ്വാദ്യമായിരിക്കുന്നു.

“അർജ്ജുനന്റെ വിശേഷത്തെ വൈകാതെ-
യച്ഛനോടറിയിക്കണമെന്നിട്ടു
സ്വർഗ്ഗലോകത്തേക്കെന്നകണക്കിനേ
നിർഗ്ഗമിച്ചുയരുന്നിതു ജ്വാലകൾ.”

എന്ന വരികളിൽ എഴുത്തച്ഛൻ സുന്ദരകാണ്ഡത്തിൽ ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള ഉല്ലേഖത്തിന്റെ പ്രതിധ്വനി നാം കേൾക്കുന്നു. ആ ഘട്ടത്തിൽനിന്നു ചില വരികൾ ഉദ്ധരിയ്ക്കാതെ പുരോഗമനം ചെയ്‌വാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

“വളർന്നീടുന്ന വഹ്നിയെ വന്ദിച്ചു
വലവൈരിതനൂജനുമന്നേരം
അഴകോടൊരു പൊയ്കയിൽച്ചെന്നുടൻ
മുഴുകിപ്പരിശുദ്ധി വരുത്തിനാൻ.
വിലസീടുന്ന പാണിതലങ്ങളിൽ
തുളസീദളംകൊണ്ടു നിറച്ചിതേ.
കുലവില്ലും ചുമലിലെടുത്തു നി-
ർമ്മലമായുള്ള മാറ്റുമുടുത്തുടൻ
കിഴിഞ്ഞീടുന്ന വാർകുഴൽതന്നില-
ങ്ങൊഴുകീടുന്ന വാരികണങ്ങളും
ഹരിഷാശ്രു വഴിഞ്ഞുനിറഞ്ഞൊരു
വരിനീണ്ട വിലോചനഭംഗിയും
കൃഷ്ണനാമം ജപിക്കുന്ന നേരത്ത-
ങ്ങൊട്ടൊട്ടു കാണും ദന്തദ്യുതികളും
അതുനേരത്തെ വേഷം നിരൂപിച്ചാ-
ലതിമോഹനമെന്നേ പറയാവൂ.
കരുണാകരമൂർത്തി മുകുന്ദന്റെ
ചരണാംബുജമുള്ളിലുറപ്പിച്ചു
പരമാനന്ദത്തോടെയടുത്താനങ്ങെ-
രിഞ്ഞീടുന്നൊരഗ്നികുണ്ഡത്തിങ്കൽ.
വലഭാഗം ചുഴന്നു ചുഴന്നേറ്റം
ജ്വലിച്ചീടുന്നൊരഗ്നിഭഗവാനെ
വലംവച്ചു വണങ്ങി വിരവോട-
ങ്ങഞ്ജലിപൂണ്ടിവണ്ണം കരുതിനാൻ.
വിശ്വനായകാ! നിന്നുടെ ഭക്തനാ-
മർജ്ജുനനിതാ വഹ്നിയിൽച്ചാടുന്നു.
ചിത്തമോഹമശേഷമകന്നു ഞാൻ
ചിത്സ്വരൂപത്തിൽച്ചെന്നു ലയിക്കണം.”

വൈകുണ്ഠവർണ്ണനത്തിന്റെ വിശ്വമോഹനമായ വൈഭവം ആപാദചൂഡം വായിച്ചുതന്നെ അറിയേണ്ടതാണ്.

“പത്തുനൂറു സഹസ്രകിരണന്മാർ
ബദ്ധാമോദമുദിക്കും കണക്കിനേ
വിളങ്ങീടു നിരക്കവേ താഴിക-
ക്കുടങ്ങളങ്ങു ദൂരവേ കാണായി.
കനകക്കൊടിതന്റെ മുകൾപ്പാട്ടിൽ
ഖഗരാജനിരിപ്പതും കാണായി.
കൊടിക്കൂറകളൊപ്പമിയലുന്ന-
തിടകൂടിപ്പലതരം കാണായി.
പ്രളയാംബുധിനാദംകണക്കിനേ
വലിപ്പത്തിലൊരാഘോഷം കേൾക്കായി”

എന്നിങ്ങനെ അവിടുത്തെ വിശേഷങ്ങൾ ഓരോന്നായി ശ്രോതാക്കളെ ഗ്രഹിപ്പിച്ച് അവരെ ആനന്ദസാഗരത്തിൽ മേല്ക്കുമേൽ ആറാടിച്ച് “പച്ചക്കൽകൊണ്ടു വിഷ്ണുസ്വരൂപമായ് കൊത്തിവെച്ചോരു പാവകളെപ്പോലെ” അചഞ്ചലന്മാരായി ഭഗവദ്ധ്യാനത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്ന ഭക്തന്മാരുടെ സന്നിധിയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ച് ക്രമേണ അനന്തന്റെ പാർശ്വത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു.

“വെള്ളിമാമല മേലെയും മേലെയും
മണ്ഡലാകൃതി പൂണ്ടു കിടക്കയോ?
പള്ളികൊള്ളുന്ന പാല്ക്കടൽ തന്നിലേ
വെള്ളംതന്നെ പരന്നു കിടക്കയോ?
നിർണ്ണയിച്ചു പറയാനരുതെന്റെ
പന്നഗേശ്വര! നിന്നെ വണങ്ങുന്നേൻ.
... ...
ഇന്ദ്രനീലനിറത്തിലൊരായിരം
ചന്ദ്രമണ്ഡലമൊന്നിച്ചുദിക്കയോ?
കാരുണ്യാമൃതവന്മഴ പെയ്യുന്ന
കാളമേഘം നിറഞ്ഞങ്ങിരിക്കയോ?
ബ്രഹ്മാനന്ദമെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം
ശ്യാമവർണ്ണത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമാകയോ?”

എന്നിങ്ങനെ പടിപ്പടിയായുയരുന്ന ആ വർണ്ണനത്തിന്റെ മാധുര്യം അവാങ്മനസഗോചരമെന്നേ പറഞ്ഞുകൂടൂ.

29 ജ്ഞാനപ്പാന

ആകൃതികൊണ്ടു ലഘുവെങ്കിലും അകൃത്രിമമായ രാമണീയകംകൊണ്ട് അത്യന്തം മഹത്തായ ഒരു കൃതിയാണ് പൂന്താനത്തിന്റെ ജ്ഞാനപ്പാന. ഐഹികങ്ങളായ ഭ്രമങ്ങളുടെ അർത്ഥശൂന്യതയേയും ഹരിനാമോച്ചാരണത്തിന്റെ അത്യന്താവശ്യകതയേയും പറ്റി ആ കൃതിയിൽ കവി ആർക്കും സുഗ്രഹമായ രീതിയിൽ, ഏതു് അശ്മഹൃദയത്തേയും അലിയിക്കത്തക്ക തന്മയത്വത്തോടുകൂടി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ഉണ്ണി മരിച്ചതുനിമിത്തം നിർവേദത്തിനു വിധേയനായ ഒരു മഹാകവിയുടെ ഉള്ളിൽനിന്നു് ഊക്കോടുകൂടി ഉൽഗമിച്ച് ശ്രോതാക്കളുടെ ഹൃദയകുഹരങ്ങളിൽ പ്രവഹിക്കുന്ന ഒരു പരമപാവനിയായ സാരസ്വതനിർഝരിണിയെത്തന്നെയാണ് നാം അവിടെ സമീക്ഷിക്കുന്നതു്. കവിയുടെ പ്രപഞ്ചാവസ്ഥാപ്രപഞ്ചനം കേൾക്കുക:

“കാലമിന്നു കലിയുഗമല്ലയോ?
ഭാരതമിപ്രദേശവുമല്ലയോ
… … …
ഹരിനാമങ്ങളില്ലാതെപോകയോ
നരകങ്ങളിൽപ്പേടി കുറകയോ?
നാവു കൂടാത ജന്മമതാകയോ
നമുക്കിന്നി വിനാശമില്ലായ്കയോ?
കഷ്ടം കഷ്ടം നിരൂപണംകൂടാതെ
ചുട്ടുതിന്നുന്നു ജന്മം പഴുതെ നാം.
എത്ര കാലം പ്രയാസപ്പെട്ടിക്കാല-
മത്ര വന്നുപിറന്നു സുകൃതത്താൽ?
എത്ര ജന്മം ജലത്തിൽക്കഴിഞ്ഞിതു-
മെത്ര ജന്മം മരങ്ങളായ് നിന്നതും?
എത്ര ജന്മം മൃഗങ്ങൾ പശുക്കളായ്
മർത്ത്യജന്മത്തിൻ മുൻപേ കഴിഞ്ഞതും?
എത്രയും പണിപ്പെട്ടിന്നു മാതാവിൻ
ഗർഭപാത്രത്തിൽ വീണിതറിഞ്ഞാലും.

പത്തു മാസം വയറ്റിൽക്കഴിഞ്ഞുപോയ്
പത്തുപന്തീരാണ്ടുണ്ണിയായും പോയി.
തന്നെത്താനഭിമാനിച്ചു പിന്നേടം
തന്നെത്താനറിയാതെ കഴിയുന്നു.

ഇത്ര കാലമിരിക്കുമിനിയെന്നും
സത്യമോ നമുക്കേതുമൊന്നില്ലല്ലോ.
നീർപ്പോളപോലെയുള്ളൊരു ദേഹത്തിൽ
വീർപ്പുമാത്രമുണ്ടിങ്ങനെ കാണുന്നു.
ഓർത്തിരിയാതെ പാടുപെടുന്നേരം
നേർത്തുപോകുമതെന്നേ പറയാവൂ.
അത്രമാത്രമിരിയ്ക്കുന്ന നേരത്തു
കീർത്തിച്ചീടുന്നതില്ല തിരുനാമം.
സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കലഹിച്ചു
നാണംകെട്ടു നടക്കുന്നിതു ചിലർ;
മദമത്സരം ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചു
മതികെട്ടു നടക്കുന്നിതു ചിലർ;
ചഞ്ചലാക്ഷിമാർവീടുകളിൽപ്പുക്കു
കുഞ്ചിരാമനായാടുന്നിതു ചിലർ;
കോലകങ്ങളിൽ സേവകരായിട്ടു
കോലംതുള്ളി ഞെളിയുന്നിതു ചിലർ;
ശാന്തിചെയ്തു പുലരുവാനായിട്ടു
സന്ധ്യയോളം നടക്കുന്നിതു ചിലർ;
അമ്മയ്ക്കും പുനരച്ഛനും ഭാര്യയ്ക്കും
ഉണ്മാൻപോലും കൊടുക്കുന്നില്ല ചിലർ;
അഗ്നിസാക്ഷിണിയായൊരു ഭാര്യയെ
സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും കാണുന്നില്ല ചിലർ;
സത്തുക്കൾ കണ്ടു ശിക്ഷിച്ചു ചൊല്ലുമ്പോൾ
ശത്രുവെപ്പോലെ ക്രുദ്ധിക്കുന്നു ചിലർ;
വന്ദിതന്മാരെക്കാണുന്നനേരത്തു
നിന്ദിച്ചത്രേ പറയുന്നിതു ചിലർ;
കാൺക നമ്മുടെ സമ്മതം കൊണ്ടത്രേ
വിശ്വമീവണ്ണം നില്പുവെന്നും ചിലർ;
ബ്രാഹ്മണ്യംകൊണ്ടു കുന്തിച്ചു കുന്തിച്ചു
ബ്രഹ്മാവുമെനിക്കൊവ്വായെന്നും ചിലർ;
അർത്ഥാശയ്ക്കു വിരുതുവിളിപ്പിപ്പാൻ
അഗ്നിഹോത്രാദി ചെയ്യുന്നിതു ചിലർ;
… … …
വിദ്യകൊണ്ടറിയേണ്ടതറിയാതേ
വിദ്വാനെന്നു നടിക്കുന്നിതു ചിലർ,
കുംകുമത്തിന്റെ വാസമറിയാതെ
കുംകുമം ചുമക്കുംപോലെ ഗർദ്ദഭം.
കൃഷ്ണ! കൃഷ്ണ! നിരൂപിച്ചുകാണുമ്പോൾ
തൃഷ്ണകൊണ്ടേ ഭ്രമിക്കുന്നിതൊക്കയും.
എണ്ണിയെണ്ണിക്കുറുകുന്നിതായുസ്സും
മണ്ടിമണ്ടിക്കരേറുന്നു മോഹവും”

ഈ വിഷയത്തെ അധികരിച്ച് ഇത്രമാത്രം സർവാംഗസുന്ദരമായ ഒരു കാവ്യം ഭാഷയിൽ മറ്റാരും നിർമ്മിച്ചിട്ടില്ല.

സുപ്രസിദ്ധമായ സുഭദ്രാഹരണം പാന പൂന്താനത്തിന്റെ കൃതിയാണെന്നു പറയുന്നതു നിർമ്മൂലമാണ്. അതു കുഞ്ചൻ നമ്പിയാരുടെ കാലത്തിനു പിന്നീടുണ്ടായ ഒരു കാവ്യമാണെന്നുള്ളതിന് അതിൽത്തന്നെ പല തെളിവുകളുമുണ്ട് “പോയനായരെക്കണ്ടീല ഞാനെടാ, ഞായവും നേരുമില്ലാത്ത കശ്മലൻ” എന്നും മറ്റും അതിൽ കുഞ്ചനെ അനുകരിച്ചുള്ള സമുദായചിത്രണം കാണുന്നു. ഈ പാനയെപ്പറ്റി യഥാവസരം നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതാണ്.

30 സ്തോത്രങ്ങൾ

പൂന്താനത്തിന്റെ ഭാഷാസ്തോത്രങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനുള്ള അവസരം ഇവിടെ സന്നിഹിതമായിരിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള കൃതികളെസ്സംബന്ധിച്ച ചിലതെല്ലാം ഹരിനാമകീർത്തനത്തിന്റെ നിരൂപണത്തിനു പീഠികയായി ഞാൻ ഉപന്യസിച്ചിട്ടുള്ളതു വായനക്കാർ ഓർമ്മിക്കുമല്ലോ. ഏഴാം ശതകത്തിന്റെ അവസാനം വരെയുള്ള സ്തോത്രങ്ങളിൽ ഏതാനും ചിലതു മാത്രമേ നമുക്കു കിട്ടീട്ടുള്ളു. എട്ടുമുതല്ക്കുള്ള ശതകങ്ങളിൽ വിരചിതങ്ങളായവ ഒട്ടുവളരെ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലെ ഒരു ഗണനീയമായ വിഭാഗമാണ് സ്തോത്രം, അതിമനോഹരങ്ങളായ കീർത്തനങ്ങൾ മുതൽ അത്യന്തം ക്ഷുദ്രങ്ങളായവവരെ ഉച്ചാവചങ്ങളായ പല ചെറിയ കൃതികളും ഈ വിഭാഗത്തിൽ അടങ്ങീട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ദേവതാവിഷയകമായ രതിഭാവം പ്രായേണ ഏതു കീർത്തനത്തിലും ഏറെക്കുറെ സ്ഫുരിക്കുന്നതായിക്കാണാം. ഹിന്ദുസമുദായത്തെ ഭക്തിപരവും സദാചാര പ്രവണവുമാക്കുന്നതിന് ഇവ അക്കാലത്ത് ഏറ്റവും പ്രയോജകീഭവിച്ചിരുന്നു. എട്ടാം ശതകത്തിൽ നിർമ്മിതങ്ങളാണെന്നു വിചാരിക്കാവുന്ന ചില ലളിതകോമളങ്ങളായ കീർത്തനങ്ങൾക്ക് ഇന്നും ജനങ്ങളുടെയിടയിലുള്ള പ്രചാരത്തിനു പറയത്തക്ക കുറവൊന്നും വന്നിട്ടില്ല.

"അഞ്ജനശ്രീചോരചാരുമൂർത്തേ കൃഷ്ണ
അഞ്ജലി കൂപ്പി വണങ്ങീടുന്നേൻ.
ആനന്ദാലങ്കാര വാസുദേവ കൃഷ്ണ
ആതങ്കമെല്ലാമകറ്റീടേണം.
ഇന്ദിരാകാന്ത ജഗന്നിവാസാ കൃഷ്ണ
ഇന്നെന്റെ മുൻപിൽ വിളങ്ങിടേണം.
ഈരേഴുലകിന്നുമേകനാഥാ കൃഷ്ണ
ഈരഞ്ചു ദിക്കും നിറഞ്ഞ മൂർത്തേ"
എന്നും,

"കണ്ണനാമുണ്ണിയെക്കാണുമാറാകണം,
കാർമേഘവർണ്ണനെക്കാണുമാറാകണം,
കിങ്കിണിനാദങ്ങൾ കേൾക്കുമാറാകണം,
കീർത്തനം ചൊല്ലിപ്പുകഴ്ത്തുമാറാകണം"
എന്നും,

"അംബുജായതലോചന കോമള
കംബുകന്ധര കാരുണ്യവാരിധേ!
കല്മഷാപഹം നിൻപാദപങ്കജം
ചെമ്മേ തോന്നുമാറാകണം ഗോവിന്ദ.
ആഴിതന്നിൽ മുഴുകിയ വേദത്തെ
മീളുവാനൊരു മത്സ്യമായ്ച്ചെന്നുടൻ
ഏഴു സാഗരം ചൂഴെ നിന്നീടുന്ന
വേഷമൻപോടു കാണണം ഗോവിന്ദ.
ഇച്ഛയോടെ സുരാസുരസഞ്ചയം
സ്വച്ഛവാരിധിതോയം കലക്കുമ്പോൾ
കച്ഛപാകൃതി കൈക്കൊണ്ടു മിന്നിന
വിശ്വവ്യാപിയെക്കാണണം ഗോവിന്ദ."
എന്നും,

"പച്ചക്കല്ലൊത്ത തിരുമേനിയും നിന്റെ
പിച്ചക്കളികളും കാണുമാറാകണം.
പാലാഴിമങ്കതൻ കൊങ്ക പുണരുന്ന
കോലമെന്നുള്ളത്തിൽക്കാണുമാറാകണം.
പിച്ചകമാലയും താലിയും കിങ്കിണി-
യൊച്ചപൂണ്ടെന്നുമേ കേൾക്കുമാറാകണം.
പീലിക്കാർകുന്തലും ചാന്തുതൊടുകുറി
ബാലസ്വഭാവവും കാണുമാറാകണം"
എന്നും,

"നരകവൈരിയാമരവിന്ദാക്ഷന്റെ
ചെറിയ നാളത്തെക്കളികളും
തിരുമെയ്ശോഭയും കരുതിക്കൂപ്പുന്നേ-
നടുത്തു വാ കൃഷ്ണാ കണി കാണ്മാൻ.
കണികാണുന്നേരം കമലനേത്രന്റെ
നിറമെഴും മഞ്ഞത്തുകിൽ ചാർത്തി
കനകക്കിങ്ങിണി വളകൾ മോതിര-
മണിഞ്ഞു കാണേണം ഭഗവാനേ!
മലർമാതിൻകാന്ത, വസുദേവാത്മജ,
പുലർകാലേ പാടിക്കുഴലൂതി
ചെലുചെലുനെന്നു കിലുങ്ങും കാഞ്ചന-
ച്ചിലമ്പിട്ടോടിവാ കണികാണ്മാൻ.
ശിശുക്കളായുള്ള സഖിമാരും താനും
പശുക്കളെ മേച്ചു നടക്കുമ്പോൾ
വിശക്കുമ്പോൾ വെണ്ണ കവർന്നുണ്ണുമുണ്ണി
വശത്തു വാ കൃഷ്ണാ കണികാണ്മാൻ" (ശ്രീകൃഷ്ണസ്തുതി)

എന്നും,

"സരസിജനയനേ പരിമളഗാത്രീ
സുരജനവന്ദ്യേ ചാരുപ്രസന്നേ
കരുണാപൂരതരംഗമതായൊരു
മാതംഗീ ജയ ഭഗവതി ജയജയ" (സരസ്വതീകീർത്തനം)

എന്നും,

"അമ്പോടു മീനായി വേദങ്ങൾ മീണ്ടിടു-
മംബുജനാഭനെക്കൈതൊഴുന്നേൻ.
ആമയായ് മന്ദരം താങ്ങിനിന്നീടുന്ന
താമരക്കണ്ണനെക്കൈതൊഴുന്നേൻ.
ഇക്ഷിതിയെപ്പണ്ടു പന്നിയായ് വീണ്ടിടും
ലക്ഷ്മീവര നാഥ കൈതൊഴുന്നേൻ"
(ദശാവതാരകീർത്തനം)

എന്നും,

"അജ്ഞാനമുള്ളവയൊക്കെക്കളയണം;
വിജ്ഞാനമെന്നുള്ളിൽ വർദ്ധിക്കേണം;
ആജ്ഞാപിച്ചീടേണം നല്ല വഴിക്കെന്നെ
നിത്യം ഗുരുനാഥാ കുമ്പിടുന്നേൻ.
ആനന്ദം നല്കുന്ന പാദരേണുക്കളാൽ
മാനസമായൊരു ദർപ്പണത്തിൽ
മാലിന്യം പോക്കീട്ടു നന്മ വരുത്തേണം
നിത്യം ഗുരുനാഥാ കുമ്പിടുന്നേൻ (ഗുരുസ്തുതി)

എന്നും

"നരനായിങ്ങനെ ജനിച്ചു ഭൂമിയിൽ
നരകവാരിധി നടുവിൽ ഞാൻ;
നരകത്തിങ്കേന്നു കരകേറ്റീടേണം
തിരുവൈക്കം വാഴും ശിവ ശംഭോ!
മരണകാലത്തെബ്ഭയത്തെച്ചിന്തിച്ചാൽ
മതിമറന്നുപോം മനമെല്ലാം;
മനതാരിൽ വന്നു വിളയാടീടേണം
തിരുവൈക്കം വാഴും ശിവശംഭോ" (പഞ്ചാക്ഷരകീർത്തനം)

എന്നും മറ്റുമുള്ള സ്തോത്രരത്നങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണത്താൽ ഉഷഃകാലം മുഖരിതമാക്കുന്ന ഗൃഹങ്ങൾ ഇന്നും ഉൾനാടുകളിലെങ്കിലും അങ്ങിങ്ങ് ആസ്തികന്മാർക്ക് ആനന്ദം നല്കിക്കൊണ്ടു പരിലസിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള പരാമാർത്ഥം അവയുടെ ചിരഞ്ജീവിത്വത്തിനു വിനിഗമകമാകുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള കൃതികളിൽ പ്രഥമഗണനീയങ്ങളാണ് പൂന്താനത്തിന്റെ പുളകോൽഗമകാരികളായ കീർത്തനങ്ങൾ.

31 ഘനസംഘം

'ഘനസംഘം' എന്ന പദം കൊണ്ട് പ്രസ്തുത സ്തോത്രം ആരംഭിക്കുന്നതിനാലാണ് അതിന് ഈ പേർ വന്നത്. ഇതു തിരുമാന്ധാംകുന്നിൽ ഭഗവതിയെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു കേശാദിപാദവർണ്ണനമാണെന്നു മുൻപുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ കൃതിയിൽനിന്നു ചില വരികൾ താഴെ എടുത്തു ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു:

> "ഘനസംഘമിടയുന്ന തനുകാന്തി തൊഴുന്നേ-
> നണിതിങ്കൾക്കല ചൂടും പുരിചിടതൊഴുന്നേൻ.
> ദുഷ്ടരാമസുരരെദ്രഹിക്കും തീ ജ്വലിക്കും
> പടുതരം മിഴി മൂന്നും നിടിലവും തൊഴുന്നേൻ.
> വിലസുമക്കനുചില്ലിയുഗളം കൈതൊഴുന്നേൻ.
> മുഗ്ദ്ധമായ്ക്കനിവോടേ മറിഞ്ഞുവന്നനിശം
> ഭക്തരിൽപ്പതിക്കുന്ന കടക്കണ്ണു തൊഴുന്നേൻ.
> ചെന്തൊണ്ടിപ്പഴംവെന്നോരധരം കൈതൊഴുന്നേൻ;
> ചന്തമോടണിനാവുമിത ഞാൻ കൈതൊഴുന്നേൻ.
> ... ...
> സുരവൃന്ദകിരീടാളീമണിനീരാജിതമായോ-
> രരവിന്ദരുചി വെല്ലുമടിയിണ തൊഴുന്നേൻ.
> കടകം തോൾവള കാഞ്ചി ചിലമ്പേവം തുടങ്ങി-
> യുടലിലങ്ങണിഞ്ഞുള്ളാഭരണങ്ങൾ തൊഴുന്നേൻ.
> ഇക്കണ്ട ഭുവനം കാത്തെഴും നാഥേ! തൊഴുന്നേൻ.
> ചൊല്ലേലാണ്ട തിരുമാന്ധാംകുന്നിലമ്മേ! തൊഴുന്നേൻ."

ഈ കീർത്തനത്തിൽ പൂന്താനത്തിന്റെ കൃതികൾക്കുള്ള സഹജമായ മാധുര്യം സമഗ്രമായി സ്഻ുരിക്കുന്നില്ലെന്നു പറയേണ്ടതുണ്ട്.

32 മറ്റു കീർത്തനങ്ങൾ

ചില കീർത്തനങ്ങളിൽ നിന്നു ചില വരികൾ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ മാത്രമേ സ്ഥലം അനുവദിക്കുന്നുള്ളൂ. പ്രായേണ എല്ലാ കീർത്തനങ്ങളും ശ്രീകൃഷ്ണപരങ്ങളും ഭക്തിരസപ്രധാനങ്ങളുമാകുന്നു.

ആനന്ദനൃത്തം

"ആമ്പാടിതന്നിലൊരുണ്ണിയുണ്ടങ്ങനെ;
ഉണ്ണിക്കൊരുണ്ണിക്കുഴലുമുണ്ടങ്ങനെ;
ഉണ്ണിക്കുപേരുണ്ണിക്കൃഷ്ണനെന്നങ്ങനെ;
ഉണ്ണിവയറ്റത്തു ചേറുമുണ്ടങ്ങനെ;
ഉണ്ണിക്കൈ രണ്ടിലും വെണ്ണയുണ്ടങ്ങനെ;
ഉണ്ണിക്കാൽകൊണ്ടൊരു നൃത്തമുണ്ടങ്ങനെ;
ഉണ്ണിത്തളകൾ ചിലമ്പുമുണ്ടങ്ങനെ;
ഉണ്ണിക്കാൽ രണ്ടും തുടുതുടയങ്ങനെ;
ഉണ്ണിയരയിലെക്കിങ്ങിണിയങ്ങനെ;
ചങ്ങാതിയായിട്ടൊരേട്ടനുണ്ടങ്ങനെ:
… … …
സൂത്രങ്ങൾ ചോട്ട പിഴയാതെയങ്ങനെ;
നേത്രങ്ങൾകൊണ്ടുള്ളഭിനയമങ്ങനെ;
കണ്ണിന്നു കൗതുകം തോന്നുമാറങ്ങനെ;
കണ്ണന്റെ പൂമെയ്യിടയിടയങ്ങനെ;
തിത്തിത്തയെന്നുള്ള നൃത്തങ്ങളങ്ങനെ;
തൃക്കാൽച്ചിലമ്പൊലിയൊച്ചപൂണ്ടങ്ങനെ;
മഞ്ഞപ്പൂവാട ഞെറിവിറച്ചങ്ങനെ;
കില്കിലയെന്നരഞ്ഞാണങ്ങളങ്ങനെ;
മുത്തണിമാലകളാടുമാറങ്ങനെ;
തൃക്കൈകൾ രണ്ടുമഭിനയിച്ചങ്ങനെ;
ഓമൽത്തിരുമെയ്യുലയുമാറങ്ങനെ;
കുണ്ഡലമാട്ടം കവിൾത്തടമങ്ങനെ;
തുമധുവോലുന്ന വായ്ത്താളമങ്ങനെ;
തുവിയർപ്പേറ്റോരു നാസികയങ്ങനെ;
മാണിക്കക്കണ്ണു മഴറ്റിക്കൊണ്ടങ്ങനെ;
മുത്തുക്കുലകളതിരുമാറങ്ങനെ;
പീലിത്തിരുമുടി കെട്ടഴിഞ്ഞങ്ങനെ;
പിച്ചകത്തുമലർ തൂകുമാറങ്ങനെ;
ദേവികൾ തൂകുന്ന പൂമഴയങ്ങനെ;
ദേവകൾ താക്കും പെരുമ്പറയങ്ങനെ;
… … …
ലോകങ്ങളൊക്കെ മറക്കുമാറങ്ങനെ;
ലോകൈകനാഥന്റെ ഗീതങ്ങളങ്ങനെ;
ചിൽപ്പൂരുഷന്റെ വിലാസങ്ങളങ്ങനെ;
പൊന്മേനിയേറ്റം തെളിയുമാറങ്ങനെ;
ആനന്ദനൃത്തം ജയിക്കുമാറങ്ങനെ;
വാമപുരേശ്വരൻ വാഴ്കയെന്നങ്ങനെ;
തൽസ്വരൂപം മമ തോന്നുമാറങ്ങനെ;
തൽപാദയുഗ്മം നമസ്കരിച്ചീടിനേൻ."

ഹരിസ്തോത്രം

ഈ സ്തോത്രത്തിനു നൂറ്റെട്ടു ഹരിയെന്നും പേരുണ്ട്. നൂറ്റെട്ട് ഈരടികളിൽ ഭാഗവതം ദശമസ്കന്ധത്തിലെ കഥ മുഴുവൻ ഇതിൽ സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

"ചേറു പുരണ്ടു ചെറിയോരു പൈതലാ-
യാമ്പാടിതന്നിൽ വളർന്നവനേ ഹരി;
ആമ്പാടിതന്നിൽ വളരുന്ന കാലത്തൊ-
രമ്മപ്പിശാചിനെക്കൊന്നവനേ ഹരി;
കാറ്റായി വന്നോരു മാറ്റാനെയും മറ്റും
ചാടായവനെയുമവ്വണ്ണമേ ഹരി;
ഗർഗ്ഗമുനി വന്നു പേരിട്ടനന്തര-
മഗ്രജനോടുമായ് വാണവനേ ഹരി;
അമ്മയിരുന്നു തയിർകടഞ്ഞീടുമ്പോ-
ളമ്മിഞ്ഞ കണ്ടു കൊതിച്ചവനേ ഹരി;
തിണ്ണം തയിർപ്പാത്രം പൊട്ടിച്ചവിടുന്നു
വെണ്ണയുംകൊണ്ടോടിപ്പോയവനേ ഹരി;
പാഴുരലേറിയിരുന്നുകൊണ്ടാവോള-
മൂഴത്തിൽ വെണ്ണ നുകർന്നവനേ ഹരി"

എന്നിങ്ങനെ ആ സ്തോത്രം പുരോഗമനം ചെയ്യുന്നു.

ഈ കീർത്തനത്തെ അനുകരിച്ച് അക്കാലത്തുതന്നെ അജ്ഞാതനാമാവായ മറ്റൊരു കവിയും ദശമകഥയെ ആസ്പദമാക്കി ഒരു ഹരിസ്തോത്രം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ നിന്നു ചില വരികൾ താഴെച്ചേർക്കുന്നു:-

"അംബുധിമകൾതൻ കൊങ്കയുഗം പൂ-
ണ്ടംബുധിയിൽക്കുടികൊണ്ടവനേ ഹരി;
പന്നഗനായകതല്പംതന്മേ-
ലുന്നതിചേർന്നു കിടന്നവനേ ഹരി;
… … …
ദേവകുലത്തിൻ വ്യസനം തീർപ്പാൻ
ദേവകിതൻവയർ പുക്കവനേ ഹരി;
ആനകദുന്ദുഭിതാൻകാണുമ്മാ-
റാനന്ദേന പിറന്നവനേ ഹരി;
നീലപയോധര നീലിമ കവരും
പേലവകാന്തി ധരിച്ചവനേ ഹരി;
കചഭരമൊരുമിച്ചഴകൊടു കെട്ടി-
ക്കനകകിരീടം ചേർത്തവനേ ഹരി;
അളികൾ വണങ്ങിന്നളകം ചേർന്നെഴു-
മളികംകൊണ്ടു നിറന്നവനേ ഹരി;
ചില്ലീചലനംകൊണ്ടേ മുപ്പാ-
രഴകൊടു കാത്തുമഴിപ്പവനേ ഹരി;
… … …
ശുദ്ധപരാത്മകബോധം തെളിവോ-
ടുദ്ധവരോടറിയിച്ചവനേ ഹരി;
അൻപൊടു മുന്നെപ്പോലേതന്നേ-
യുംബുധിമധ്യം പുക്കവനേ ഹരി;
നിർമ്മലനേ ഹരി നിശ്ചലനേ ഹരി;
നിർഗ്ഗുണനേ ഹരി നിഷ്കളനേ ഹരി!
നിഷ്ക്രിയനേ ഹരി നിർജ്ജരനേ ഹരി;
നിസ്സൃതനേ ഹരി നിരുപമനേ ഹരി."

ഇതിൽ കൃഷ്ണഗാഥയിലെ മധുരമായ 'മറപൊരുളായി മറഞ്ഞവനേ ഹരി' എന്ന സ്തോത്രത്തിന്റെ അനുനാദമാണ് നാം കേൾക്കുന്നത്.

ബാലകൃഷ്ണസ്തോത്രം

"ചാഞ്ചാട്ടം പൈതൽ കളിച്ചിടും-നല്ല
പൂഞ്ചായലാടുമാറാടിടും. (കൃഷ്ണ)

കഞ്ജമലരൊടു നേരിടും-തിരു-
ക്കണ്ണുമഴറ്റിക്കൊണ്ടാടിടും. (കൃഷ്ണ)

ഓമൽക്കഴുത്തിൽപ്പുലിനഖം-തങ്ക-
മോതിരം കെട്ടിക്കൊണ്ടാടിടും. (കൃഷ്ണ)

പൊന്മയകിങ്ങിണിയൊച്ചയും-അയ്യോ
പൊങ്ങുമാറുണ്ണി നിന്നാടിടും. (കൃഷ്ണ)

മിന്നിടും പൊന്നിൻ തള കില്ലു-കില്ലു-
മെന്നുമാറുണ്ണി നിന്നാടിടും. (കൃഷ്ണ)

ഈവണ്ണം വാഴ്ത്തുന്നോർക്കെല്ലാം-മുമ്പിൽ
തൃക്കാലും വച്ചുകൊണ്ടാടിടും. (കൃഷ്ണ)

കാണാകേണം സ്തോത്രം

ഇതു ശ്രീകൃഷ്ണനെപ്പറ്റിയുള്ള അതിഹ്രസ്വമായ മറ്റൊരു കേശാദിപാദവർണ്ണനമാണ്.

"പച്ചക്കല്ലിൻപ്രഭകളെ വെല്ലും തിരുമെയ്മുഴുവൻ
കാണാകേണം
അരുണദിവാകരകോടിസമാനം കനകകിരീടം
കാണാകേണം
പരിമളമിയലും പുരികുഴൽപേരാമിരുൾമുകിൽനികരം
കാണാകേണം
ചടുലതരാളകരാജിതമായൊരു നിടിലതടം മമ
കാണാകേണം
മംഗലഭംഗി കലർന്നു നിറന്നൊരു കുംകുമതിലകം
കാണാകേണം
മല്ലീശരകലവില്ലിനെ വെല്ലും ചില്ലീലതനെറി
കാണാകേണം
കൈക്കൊണ്ടീടും കരുണാഭോഗം തൃക്കണ്ണും മമ
കാണാകേണം
തിലപുഷ്പശ്രീ തിറ നല്കീടും വിലസന്നാസിക
കാണാകേണം
മികവും ശോഭാപൂർത്തി കലർന്നൊരു മകരക്കുഴയിണ
കാണാകേണം
മരതകവിരചിതദർപ്പണദർപ്പം കവരും കവിളിണ
കാണാകേണം
… … …
നാരായണ ജയ! താവകമണിമെയ് മനസി സദാ മമ
കാണാകേണം
സാക്ഷാലുള്ളൊരു വൈഷ്ണവരൂപം സൂക്ഷ്മംതന്നേ
കാണാകേണം"

'കാണേണമേ' സ്തോത്രം

ഈ സ്തോത്രത്തിൽ കേശാദിപാദവും പാദാദികേശവും ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. തൃച്ചെമ്മരത്തു കൃഷ്ണനെപ്പറ്റിയാണ് ഇതു രചിച്ചത്.

"എന്നുണ്ണിക്കൃഷ്ണനെക്കണ്ണിലാമ്മാറു ഞാൻ
കാണുന്നനാളിലീവണ്ണം കാണേണമേ.
പിച്ചകം മുല്ല ചേമന്തിക ചെമ്പകം
തെച്ചി മന്താരവും ചൂടിക്കാണേണമേ.
ക്കുരിരുൾപ്പൈതലോടൊത്തു മേവീടിന
നേരിയോരക്കുരുളൊത്തു കാണേണമേ.
പഞ്ചമിച്ചന്ദ്രനോടൊത്ത നെറ്റിത്തടം
ചഞ്ചലം വേർപെടുത്തീട്ടു കാണേണമേ.
ആക്കമേറും കുറിയും തിലകങ്ങളും
നോക്കുമന്നേരമന്നേരം കാണേണമേ.
മന്മഥൻവില്ലിന്നു തണ്മ നിർമ്മിച്ചെഴും
നിർമ്മലമാം കുനുചില്ലി കാണേണമേ.
… … …
എത്രനാളുണ്ടു പാർക്കുന്നു കണ്ടീടുവാ-
നിത്തുണത്തെല്ലോളം കണ്ടതില്ലേതുമേ.
ദൂഷണം പാരമുണ്ടായ്‌വരും കേശവ!
കേഴുമാറെന്നെ നീയാക്കൊലായെന്നുമേ.
പെറ്റ നാളേ മറന്നീടിനേനമ്മയും
ചുറ്റമാരോടുമൊട്ടേറെ വേണ്ടീലതും
കച്ചതൊപ്പാരവും കത്തികണ്ണാടിയും
പത്തിരം മുത്തുകൈക്കോപ്പു കൈക്കാണവും
ചേർത്ത പത്തായവും മഞ്ചലും ചെല്ലവും
കറ്റതൊമ്മോടു നല്ലില്ലവും വെല്ലവും
വിത്തു നല്ലോടു നല്ലാളടിയാരിലും
പുത്രരിലും മുഴുത്തീടിനോരാശയും
വല്ല നല്ലാരോടുമുള്ള സാരസ്യവും
നല്ല പാട്ടും കളി ചിന്തുരാഗങ്ങളും
അണ്ണനും തമ്പിയും മാതുലന്മാരിലും
പിന്നെയിച്ചൊന്നതിൽച്ചേർന്നീല മാനസം.
… … …
മറ്റേതുമേ ചെറ്റ വേണ്ടീലപോലിനി-
ക്കുറ്റം പിഴയ്പാൻ തുടങ്ങുന്ന കാലത്തു
കേൾക്കായ്‌വരേണമേ കർണ്ണത്തിൽ നിന്നുടെ
തൃക്കാൽച്ചിലമ്പൊലി തൃച്ചെമ്മരം വാഴു-
മെന്നുണ്ണിക്കൃഷ്ണാ! നമസ്തേ നമോസ്തു തേ!
എന്നുണ്ണിക്കൃഷ്ണാ! നമസ്തേ നമോസ്തു തേ!"

ജയകൃഷ്ണസ്തോത്രം

"കണ്ണന്റെകളിയുണ്ടു കളവുണ്ടു കനിവുണ്ടു;
ഉണ്ണികൾ പലതുണ്ടു, ജയ കൃഷ്ണ ശരണമേ.
കാൽചിലമ്പൊലിയുണ്ടു, കളകളച്ചിരിയുണ്ടു;
കാച്ചപാൽക്കൊതിയുണ്ടു, ജയ കൃഷ്ണ ശരണമേ.
കിങ്ങിണി കിലുങ്ങുന്നു, തിരുമേനി തെളിയുന്നു;
അംഗജൻ മയങ്ങുന്നു, ജയ കൃഷ്ണ ശരണമേ.
കീർത്തികൾ പുകഴുന്നു, കീഴ്മേലൊന്നിളകുന്നു;
കിന്നരന്മാർ നിറയുന്നു, ജയ കൃഷ്ണ ശരണമേ.
കുണ്ഡലം കുലുങ്ങുന്നു, കുനുചില്ലി കുലയുന്നു;
കുംകുമം കുമറുന്നു, ജയ കൃഷ്ണ ശരണമേ.
കൂട്ടമിട്ടു കളിക്കുന്നു, കുതംകൊണ്ടു വിളിക്കുന്നു;
കൂത്താട്ടം തുടങ്ങുന്നു, ജയ കൃഷ്ണ ശരണമേ."

എന്നിങ്ങനെ ക മുതൽ കഃ വരെയുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ ഈരടികളുടെ ആദ്യത്തിൽ ചേർത്തു നിബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഈ കൃതി.

'ദൈവമേ' സ്തോത്രം

ഇതിന്റെ ഈരടികളിൽ അ മുതൽ ഔ വരെയുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ അനുക്രമമായി ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു:

"അടിയങ്ങളിതാ വിടകൊള്ളുന്നുതേ;
ആകാശംപോലെ നിറഞ്ഞ ദൈവമേ,
ഇന്ദുശേഖരൻ തൊഴുത ദൈവമേ,
ഈരേഴുലോകമുടയ ദൈവമേ!
… … …
അടിമലരൊടു ചേർക്ക ദൈവമേ,
വാമഗേഹേശ മുകുന്ദ ഗോവിന്ദ.
അടിയങ്ങളിതാ വിടകൊള്ളുന്നുതേ."

രണ്ടു ദശാവതാരസ്തോത്രങ്ങൾ

ഇവയിൽ ആദ്യത്തേതു കീർത്തിമംഗലത്തു കൃഷ്ണനെപ്പറ്റിയാണ്. കീർത്തിമംഗലം എവിടെയാണെന്നറിയുന്നില്ല. മറ്റേ സ്തോത്രത്തിൽ സ്ഥലനിർദ്ദേശമില്ല.

"ഗോവിന്ദാ ഹരിഗോവിന്ദാ യമരാജഭീതി വരുന്നനാൾ
പാഹി മാമുരഗേശതല്പശയാന നീ ഹരിഗോവിന്ദ.
മല്ലവാർമുലയുണ്ടു പൂതനതന്നെ മന്നിലുലച്ചതും
മല്ലരെക്കൊലചെയ്ത ബാലനും നീയല്ലോ ഹരിഗോവിന്ദ.
… … …
മീനകേതനവീരചാരുപിതാവുമാദരവോടു പോയ്
മീനതായ്മറ വീണ്ട നാഥനും നീയല്ലോ ഹരിഗോവിന്ദ.
മുപ്പുരം പൊരിചെയ്ത ബാണവുമത്ഭുതം തിരയാഴിയിൽ
ചൊല്പെറും മല താങ്ങുമാമയും നീയല്ലോ ഹരിഗോവിന്ദ.
മൂർത്തിമൂവരിലൊന്നമത്രിദശാരിതന്നുടൽ തേറ്റയാൽ
മൂർന്നു ഭൂമിയെ വീണ്ട പന്നിയും നീയല്ലോ ഹരിഗോവിന്ദ."

കൃഷ്ണ രാമ മുകുന്ദ മുരാന്തക!
വിശ്വരൂപ ധരാധരനേ ജയ.
വൃഷ്ണിപുംഗവ മംഗലരൂപനേ!
ജിഷ്ണുസേവ്യനേ മുക്തിദനേ ജയ.
പണ്ടു വേദങ്ങൾ നാലിനേയും കട്ടു-
കൊണ്ടുപോയുള്ള നാളൊരു മത്സ്യമായ്
കണ്ടു ചെന്നവ വീണ്ടുകൊണ്ടുണ്ണലെ-
ക്കാണുന്നു പുനരെന്നൊരു നാളിൽ ഞാൻ?
… … …
പോത്തുമേറി വന്നന്തകദൂതന്മാ-
രാർത്തടിച്ചു പിടിച്ചങ്ങിഴയ്ക്കുമ്പോൾ
പേർത്തു മാനസേ കാർമുകിൽ വർണ്ണനെ-
ക്കാണുന്നു പുനരെന്നൊരു നാളിൽ ഞാൻ?"
ഇപ്പിറപ്പിലുമെപ്പിറപ്പിങ്കലു-
മിപ്പദാംബുജമെപ്പേരുമെന്നുള്ളിൽ
ഇപ്പടിയെന്നുരപ്പതിന്നുന്നവാൻ
കാണുന്നു പുനരെന്നൊരു നാളിൽ ഞാൻ"

മുകുന്ദസ്തോത്രം

"കണ്ണാ കടൽവർണ്ണാ കനിവേറും മുകിൽവർണ്ണാ
കല്മഷമകല്വാൻ വഴി നല്കീടു മുകുന്ദ;
കാർമേഘവും കായാമ്പും പോയ്നാണീടുന്ന പൂമെയ്
കാണേണമതിന്നായിത കുപ്പുന്നു മുകുന്ദ!
… … …
വാമാലയവാസാ! തവ നാമാമൃതമിനിയും
പ്രേമാതുരഹൃദയേ വരമരുളീടു മുകുന്ദ!"

മൂലതത്ത്വം

"ദുഃഖമൊടുക്കുന്ന തമ്പുരാനേ കൃഷ്ണ; തൃക്കഴൽ ഞാനിതാ
കുമ്പിടുന്നേൻ
ദുഃഖമെടുത്തതിനെന്തേ മൂലം കൃഷ്ണ! ദുഃഖമെടുത്തതു
ജന്മമൂലം
ജന്മമെടുത്തതിനെന്തേ മൂലം കൃഷ്ണ! ജന്മമെടുത്തതു
കർമ്മമൂലം
കർമ്മമെടുത്തതിനെന്തേ മൂലം കൃഷ്ണ! കർമ്മമെടുത്തതു
രാഗമൂലം
രാഗമെടുത്തതിനെന്തേ മൂലം കൃഷ്ണ! രാഗമെടുത്തതു
മാനമൂലം
മാനമെടുത്തതിനെന്തേ മൂലം കൃഷ്ണ! തന്നെ നിനയായ്ക
മാനമൂലം
തന്നെ നിനയായ്‌വാനെന്തേ മൂലം കൃഷ്ണ!
അജ്ഞാനമൊന്നവിവേകമൂലം.
… … …
സജ്ജനസംഗതിക്കെന്തു മൂലം കൃഷ്ണ! വാമപുരേശനെസ്സേവ
ചെയ്‌വൂ
വാമഗേഹാധിപ വാസുദേവ കൃഷ്ണ! ബാലഗോപാലക
പാലയ മാം."

ഇനി ചില വേദാന്തപരങ്ങളായ ഗാനങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കാം. അവയിൽ പലതും തമിഴിലാണ് രചിച്ചു കാണുന്നത്. പൂന്താനത്തിന് തമിഴിലുള്ള വേദാന്തഗാനങ്ങളിൽ അവഗാഹവും ആ ഭാഷയിൽ സാമാന്യപരിചയവുമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പ്രസ്തുതഗാനങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു.

പരമാത്മബോധകീർത്തനം (തമിഴ്)

"വാസുദേവ വാസുദേവ വാസുദേവ വാസുദേവ!
വാമപുരാധീശ ജഗന്നാഥ വിഭോ വാസുദേവ!
ആദിയിലേ അദ്വിതീയമാനതൊരു ചിത്തിരുന്തു;
യോഗമുള്ള യോഗികൾക്കു യോഗമറ്റ ചിത്തിരുന്തു. (വാസു)

വാദമുള്ള വാദികൾക്കു വാദമറ്റ ചിത്തിരുന്തു;
ജ്ഞാനമുള്ള ജ്ഞാനികൾക്കു ജ്ഞാനമറ്റ ചിത്തിരുന്തു. (വാസു)

കർമ്മമുള്ള കർമ്മികൾക്കു കർമ്മമറ്റ ചിത്തിരുന്തു.
മോഹമുള്ള മോഹികൾക്കു മോഹമറ്റ ചിത്തിരുന്തു. (വാസു)

… … …
രജ്ജുവിലേ പന്നഗംപോൽ വിശ്വമെന്നോ ശാത്തിരങ്കൾ
ശുക്തിയിലേ രജതം പോൽ വിശ്വമെന്നോ ശാത്തിരങ്കൾ
ദർപ്പണത്തിൽ പ്രതിമുഖംപോൽ വിശ്വമെന്നോ
ശാത്തിരങ്കൾ
അഭ്രവർണ്ണമെന്നപോലെ വിശ്വമെന്നോ ശാത്തിരങ്കൾ."

വാസുദേവകീർത്തനം (തമിഴ്)

"കൃഷ്ണ രാമ നാരായണ വാസുദേവ! സ്വാമീ!
പത്മനാഭ ദാമോദര വാസുദേവ!
… … …
മർത്ത്യരൂപമെടുത്തയ്യോ തളർന്തേനേ - സ്വാമീ!
മത്സ്യവേഷം തരിത്തോനേ! വാസുദേവ!
നാമരൂപങ്കളെപ്പാർത്തു മകിഴ്ന്തേനേ - സ്വാമീ!
കൂർമ്മരൂപം തരിത്തോനേ! വാസുദേവ!
സാഗരത്തിൻനടുവിലേ മറിന്തേനേ - സ്വാമീ!
സൂകരമായുദിത്തോനേ! വാസുദേവ!
ദേഹമോഹമതിനാലേയുഴന്തേനേ - സ്വാമീ!
സിംഹരൂപം തരിത്തോനേ! വാസുദേവ!
കാമനയാലാത്മതത്വം മറന്തേനേ - സ്വാമീ!
വാമനനായ്പ്പിറന്തോനേ! വാസുദേവ!
… … …
സർവവുമുൻകൃപയാലേ വരവേണം - സ്വാമീ!
വാമപുരം വിളങ്കീടും വാസുദേവ!"

വേദാന്തകീർത്തനം (തമിഴ്)

"കണ്ണനുണ്ണികളികളെപ്പാരും–രാമ രാമാ
കണ്ണിനു കൌതുകം മറ്റു പോരും.
കാണണമെന്നാശയാലേ പാരും–രാമ രാമാ
കാണവും തോട്ടവുമിനിപ്പോരും.
… … …
വാമഗേഹനാഥനേ നീ പാരും–രാമ രാമാ
കാമമാർഗ്ഗഭ്രമമെല്ലാം പോരും."

മേൽ ഉദ്ധരിച്ച ഭാഷാകൃതികളിൽനിന്നു പൂന്താനത്തിനു ഭാഷാസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഇടയിലുള്ള സ്ഥാനമെന്തെന്നു വിശദമാകുന്നതാണ്. മേല്പത്തൂരും പൂന്താനവും സമകാലികന്മാരും സുഹൃത്തുക്കളുമായിരുന്നു എന്നു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. മേല്പത്തൂർ ആകാശത്തിൽ വളരെ ഉയരത്തിൽ പറക്കുന്ന ഒരു ഗരുഡനാണ്. പൂന്താനം ചെറിയ വൃക്ഷശാഖകളിൽ പാറിപ്പറക്കുന്ന ഒരു പഞ്ചവർണ്ണക്കിളിയാണ്. ഒന്ന് ഒരു ഭാസുരമായജ്യോതിർഗ്ഗോളം; മറ്റൊന്ന് ഒരു സുരഭിലമായ പേലവസൂമം. ഒന്നിന്റെ സൂക്തി പടഹധ്വനി; മറ്റേതിന്റേതു വീണാക്വാണം. നാരായണീയത്തിലെ 'സാന്ദ്രാനന്ദാവബോധാത്മകാ'ദി ഗംഭീരപദ്യങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ പണ്ഡിതന്മാർക്കുണ്ടാകുന്ന രോമാഞ്ചവും വികാരതാരള്യവും "പത്മനാഭ പരാപരേശ്വര പങ്കജാക്ഷ നമോസ്തു തേ പശുപയുവതിഭിരമിതവിഹൃതിഭിരന്വിതായ നമോസ്തു തേ" എന്നും, "ആമ്പാടിതന്നിലൊരുണ്ണിയുണ്ടങ്ങനെ; ഉണ്ണിക്കൊരുണ്ണിക്കുഴലുമുണ്ടങ്ങനെ" എന്നും മറ്റുമുള്ള കീർത്തനങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ പണ്ഡിതന്മാർക്കും പാമരന്മാർക്കും ഉണ്ടാകുന്നു. പൂന്താനത്തിനു വലിയ കല്പനകളില്ല; അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളില്ല; രചനയിൽപ്പോലും പറയത്തക്കനിഷ്കർഷയില്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശുദ്ധമായ ഭക്തിമന്ദാകിനിയുടെ പ്രസന്നപ്രവാഹത്തിൽ സകലവൈകല്യങ്ങളും മറഞ്ഞുപോകുന്നു. കറകളഞ്ഞ തനിമലയാളത്തിന്റെ മർമ്മം കണ്ട പഴയ മഹാകവികൾ എന്റെ അനുഭവത്തിൽ മൂന്നേ മൂന്നു പേർ മാത്രമാണ്. (1) കൃഷ്ണഗാഥാകാരൻ, (2) പൂന്താനം, (3) കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ. 'വാരിജലോചന തൃക്കൈ പിടിപ്പോളം വാരിയവിലരിയുണ്ടവനേ ഹരി,' 'തൊണ്ടിയെക്കൊണ്ടു പോയ്ക്കുണ്ടനാടിച്ചുടനിണ്ടലാക്കുന്ന നിൻ വായും കാണേണമേ' 'കാലപാശങ്ങളാൽക്കെട്ടിയുലയ്ക്കുമ്പോൾ കാലനെക്കോലുകൊണ്ടൊന്നു തല്ലേണമേ' തുടങ്ങിയ വരികളുടെ ആസ്വാദ്യത അന്യാദൃശം തന്നെ. ചുരുക്കത്തിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ ഭാഷയ്ക്കു തികച്ചും അഭിമാനംകൊള്ളാവുന്ന ഒരു അഭിവന്ദ്യകവീശ്വരൻ തന്നെയാണ് പരമഭാഗവതനായ പൂന്താനം.

33 സഭാപ്രവേശം പാന

ഇതും പൂന്താനത്തിന്റെ കൃതിതന്നെയോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ "മാളികമീതെ മേവുന്ന മന്നന്റെ തോളിൽ മാറാപ്പു കേറ്റുന്നതും ഭവാൻ", "രണ്ടുനാലു ദിനംകൊണ്ടൊരുത്തനെത്തണ്ടിലേറ്റി നടത്തുന്നതും ഭവാൻ" എന്നീ വരികൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലും കാൺമാനുണ്ട്. കവിത ഏറ്റവും ഹൃദ്യമായിരിക്കുന്നു.

"അർക്കചന്ദ്രന്മാരാകാശം ഭൂമിയു-
മഗ്നിദേവനുമംഭസ്സും വായുവും
അഗ്നിഹോത്രിയുംകൂടിശ്ശരീരിയാ-
മഷ്ടമൂർത്തിയെക്കൈതൊഴുന്നേനഹം"
"എന്നുടെ ഗുരു വിപ്രകുലോത്തമ-
നെന്നുടെ മനതാരിൽ വിളങ്ങണം"

എന്നിങ്ങനെയാണ് കാവ്യം ആരംഭിക്കുന്നത്. ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥത്തിൽ ചെന്നുചേർന്ന ശ്രീകൃഷ്ണനെ യുധിഷ്ഠിരൻ താഴെക്കാണുന്ന വിധത്തിൽ സ്തോത്രം ചെയ്യുന്നു:

"കൃഷ്ണ കൃഷ്ണ മുകുന്ദ മുരാന്തക
വൃഷ്ണിപുംഗവ വിശ്വജനേശ്വര
അച്യുതാനന്ദ ഗോവിന്ദ ഗോപാല
സച്ചിദാനന്ദമൂർത്തേ നമോസ്തു തേ.
ലോകമൊക്കെയും നിർമ്മിച്ചതും ഭവാൻ
ലോകനായകനാകുന്നതും ഭവാൻ.
ലോകരക്ഷണം ചെയ്യുന്നതും ഭവാൻ
ലോകസംഹാരിയാകുന്നതും ഭവാൻ.
മീനരൂപത്തെക്കൈക്കൊണ്ടു പണ്ടൊരു
ദാനവനെക്കൊലചെയ്തതും ഭവാൻ.
… … …
പണ്ടുപണ്ടുള്ള നാടും നഗരവും
കൊണ്ടുപോയി മറിക്കുന്നതും ഭവാൻ.
മാളികമീതേ മേവുന്ന മന്നന്റെ
തോളിൽ മാറാപ്പു കേറ്റുന്നതും ഭവാൻ.
ഞാനെന്നുള്ളൊരു ഭാവം നടിപ്പിച്ചു
മാനുഷരെ വലയ്ക്കുന്നതും ഭവാൻ.
ജ്ഞാനമാർഗ്ഗത്തെ ദാനവും ചെയ്തുട-
നാനന്ദത്തെ വരുത്തുന്നതും ഭവാൻ.
രണ്ടുനാലുദിനംകൊണ്ടൊരുത്തനെ-
ത്തണ്ടിലേറ്റി നടത്തുന്നതും ഭവാൻ.
കള്ളപ്പുഞ്ചിരി തൂകുന്ന നാരിയെ
വള്ളികെട്ടി വലിക്കുന്നതും ഭവാൻ.
ഉള്ള കാലം ജനങ്ങൾക്കിതിങ്ങനെ
ഉള്ളിലാധി വളർത്തുന്നതും ഭവാൻ.
അഞ്ജനക്കണ്ണിലർത്ഥം വിളയുന്ന
മഞ്ജുളവാണിമാരെക്കൊണ്ടങ്ങനെ
ശിഷ്ടന്മാർക്കും പ്രഭുക്കൾക്കുമൊക്കവേ
നഷ്ടദാരിദ്ര്യമാക്കുന്നതും ഭവാൻ.
ഇഷ്ടദാനത്തെച്ചെയ്യുന്നതും ഭവാൻ
വൃഷ്ടിപുഷ്ടി വളർത്തുന്നതും ഭവാൻ.
സ്നേഹിയായതും സ്നേഹങ്ങളായതും
ദ്രോഹിയായതും ദ്രോഹങ്ങളായതും
ഗർവിയായതും ഗർവങ്ങളായതും
സർവമായതും നീയത്രേ ഗോവിന്ദ."

വഴിപോക്കർ ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥത്തിലെ അന്നദാനമഹിമയെപ്പറ്റി ഹസ്തിനപുരത്തിൽ പോയി വർണ്ണിക്കുന്ന ഭാഗത്തിനു വളരെ തന്മയത്വമുണ്ട്. "അപ്പമുണ്ടടയുണ്ടവിലുണ്ട്; അപ്പോൾത്തന്നെ വറുത്ത മലരുണ്ട്" മുതലായ വരികൾ ആ ഘട്ടത്തിലുള്ളവയാണ്.

"ആണ്ടിയാട്ടം കുഴൽവിളി മദ്ദളം
പാണ്ടിമേളവും പാട്ടും കളികളും
ചെണ്ട ചേങ്ങലത്താളവും കാളവു-
മുണ്ടൊരേടത്തു നിത്യമഹോത്സവം.
ഏണനേർമിഴിമാരുടെ ഗാനവും
വേണുനാദവും വീണാവിനോദവും
അമ്മാനാട്ടവുമായുധവിദ്യയും
നന്മ നല്ല തിമിലപ്രയോഗവും
നോക്കുവിദ്യയും ചെപ്പടിവിദ്യയും
ചാക്കിയാരുടെ കൂടിയാട്ടങ്ങളും
നായകനും വിദൂഷകനുംകൂടി-
ട്ടായവണ്ണം പ്രയോഗം തുടങ്ങിനാർ.
കൂടെക്കൂടെപ്പകർന്നു പകർന്നോരോ
പാഠകന്മാരെക്കാണാമരങ്ങത്ത്"

എന്നും മറ്റും പ്രസ്തുതവർണ്ണനം തുടർന്നുപോകുന്നു. അതെല്ലാം കേൾക്കുമ്പോൾ ദുര്യോധനനുണ്ടാകുന്ന കോപത്തിനതിരില്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

"അഷ്ടിമാത്രം ലഭിക്കകൊണ്ടോരോരോ
യഷ്ടിതങ്ങൾ പറയുന്നു പാന്ഥന്മാർ.
ഊട്ടു നന്നുപോലുപ്പേരി നന്നുപോ-
ലാട്ടമുണ്ടുപോലത്താഴമുണ്ടുപോൽ
ചേഷ്ടകൾക്കൊരു വാലും തലയില്ല"

എന്നിത്തരത്തിലാണ് ആ അസൂയാലു കർണ്ണനോടും ശകുനിയോടും അക്കാര്യം പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുന്നത്. ഒടുവിൽ കവി "ഭീമസേനൻ ചിരിച്ചതു കാരണം സോമവംശകലഹം ബലപ്പെട്ടു" എന്നു മഹാഭാരതകഥയുടെ മർമ്മം നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നു. പ്രസ്തുത കൃതിക്ക് അത്താഴപ്പാന എന്നും പേരുണ്ട്.

34 കനകകിരീടം പാട്ട് (വടക്കൻ)

വടക്കേ മലയാളത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധമായ തൃച്ചെമ്മരത്തു ബാലകൃഷ്ണക്ഷേത്രത്തിനു സമീപമായി പൂക്കോത്തുനട എന്നൊരു രാജവീഥിയുണ്ട്. ആണ്ടുതോറും കുംഭമാസത്തിൽ ആഘോഷിക്കുന്ന തൃച്ചെമ്മരത്തുത്സവം സംബന്ധിച്ച് അവിടുത്തെ ബാലകൃഷ്ണവിഗ്രഹവും അതിനടുത്തുള്ള മഴവൂർ ക്ഷേത്രത്തിലെ ബലഭദ്രവിഗ്രഹവും പൂക്കോത്തുനടയിൽ എഴുന്നള്ളിച്ച് അർദ്ധരാത്രിക്കു ശേഷം നൃത്തംവയ്ക്കുന്ന പതിവ് ഇന്നും അഭംഗുരമായി നടന്നുവരുന്നു, കനകകിരീടം പാട്ടിലെ വിഷയം രാസക്രീഡയാകുന്നു. രാസക്രീഡാനന്തരം ബാലകൃഷ്ണൻ തൃച്ചെമ്മരത്തേക്കു പോകുന്നതായി കവി നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.

> "ഈവണ്ണം കളിച്ചങ്ങു തൃച്ചെമ്മരത്തു പുക്ക
> ചെന്താമരക്കണ്ണാ! ഞാൻ കൈതൊഴുന്നേൻ.
> കുംഭമാസംതോറും ബലഭദ്രരോടുകൂടെ-
> പ്പൂക്കോത്തേ നടയിലെഴുന്നള്ളേണം."

എന്നുള്ള പ്രസ്താവന നോക്കുക. കവിതയ്ക്കു കനകകിരീടമെന്ന പേർ വന്നത്

> "കനകകിരീടത്തിന്മേൽപ്പീലിപ്പൂഞ്ചായൽചാർത്തി
> നെറ്റിമേൽ കസ്തൂരികളഭം ചാർത്തി"

എന്നിങ്ങനെ അത് ആരംഭിക്കുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു. ചില വരികൾ വായനക്കാർ നോക്കുവിൻ:

> "പന്തണിമുലമാരെ വട്ടംതിരിച്ചു നിർത്തി
> വാട്ടംവരാതെ നിന്നു താൻ നടുവിൽ.
> ചിന്തുകൾ പാടിക്കൊണ്ടു പന്തണിമുലമാരും
> പാണിതലവും കൊട്ടിക്കളിച്ചീടുന്നു
> കണ്ടാലോ പരിമളംകൊണ്ടു വിലസും പൂവിൽ
> വണ്ടുകൾ ചുഴലെനിന്നാടുംപോലെ;
> ആമോദംപൂണ്ടു മല്ലികപ്പൂഞ്ചോലയിൽ മേവും
> പൈങ്കിളിക്കൂട്ടമൊന്നായ്പ്പാടുംപോലെ.
> കൊങ്കകളിളകാതെ, തരിവള കിലുങ്ങാതെ,
> കാർകുന്തൽ കെട്ടഴിഞ്ഞിഴഞ്ഞീടാതെ;
> താലികളിളകാതെ, മാലകൾ പിണയാതെ,
> ചേലകളൊട്ടഴിഞ്ഞിഴഞ്ഞീടാതെ.
> കൊങ്കകളിളകുന്നു, തരിവള കിലുങ്ങുന്നു,
> കാർകുന്തൽക്കെട്ടുമഴിഞ്ഞീടുന്നുണ്ടേ;
> താലികളിളകുന്നു, മാലകൾ പിണയുന്നു,
> ചേലകളുമൊട്ടഴിഞ്ഞീടുന്നുണ്ടേ!
> ചരണവും ചരണവും തങ്ങളിലിടയുന്നു;
> തുടകൊണ്ടു തുടയുമിടഞ്ഞീടുന്നു.
> കരംകൊണ്ടു കരംകൊട്ടി മുഖത്തോടു മുഖം ചേർത്തു
> ശിരസ്സു കുലുക്കിക്കൊണ്ടു ഭംഗിയോടേ
> ഈവണ്ണം കളിക്കുന്നു; ഈവണ്ണം കളിക്കുന്നു;
> ഈവണ്ണം കളിക്കുന്നു മങ്കമാരും."

35 കനകകിരീടം (തെക്കൻ)

ഇതു ശ്രീകൃഷ്ണപരമായ ഒരു സ്തോത്രമാണ്.

“കനകകിരീടം കാരുണ്യാമൃത-
ലോചനയുഗളം കുന്തളഭരവും
മകരക്കാതില നാസാപുടവും
മന്ദസ്മിതരുചി കാണാകേണം.
ഗളതലവിലസിതതുളസീദളവും
ജലധരനിറമാം തിരുമെയ്‌വടിവും
തൃക്കരതാരിൽ വിളങ്ങിന ശംഖഗ-
ദാരിസരോജം കാണാകേണം.”

36 മറ്റു ചില സ്തോത്രങ്ങൾ

അടിയിൽ കാണുന്ന സ്തുതികളിൽ ചിലതെല്ലാം ഒമ്പതാം ശതകത്തിലെ കൃതികളാകാനുമിടയുണ്ടു്. ഓരോന്നിന്റെയും കാലഘട്ടം വേർതിരിക്കുവാൻ വിഷമമായിരിക്കുന്നു. അവയിൽനിന്നുകൂടി ചില വരികൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

വിഷ്ണുസ്തുതി

“നാരായണാ നമ നാരായണ ഇതി
നാവേ ചൊല്ലു നല്ല തിരുനാമം.
ആളാർമണികഴലൂതീടിന പര-
നാനായനേ നിന മനമേ നീ.
നാനാമുനിജനഹൃദയേ വിലസിന
നാരായണപദമദ്വൈതം.
കാളാഞ്ജനനിറമുടയോരമൂതിനെ
കാണാംവണ്ണം നിന മനമേ നീ.
താപം വളരിലുമൊഴികിലുമവരവർ
താനെന്നൊരു കഥ നിനയാതേ
തായാരുരലൊടു തടവീടിന പര-
മാനായനെ നിന മനമേ നീ.
വേണ്ടാതോ വ്യസനക്കഥ ചൊല്ലി

[2] വിയനായ്‌വലഞ്ഞു നിന്നുഴലാതെ
മീനായ്മറകളെ വീണ്ടങ്ങരുളിയ
മിടമൻതന്നേ നിന മനമേ നീ.
... ...
അക്കയൽമിഴിമാരുത്തുതനില ക-
ണ്ടംഗജവ്യഥപൂണ്ടുഴലാതേ
കല്ലിതന്നുരുവം കാരണർചരിതം
കനിവൊടു നിയതം നിന മനമേ നീ.
അമ്പിളിമുഖിമാർമുറുവൽപ്രഭ ക-
ണ്ടലർചരതുയർ പൂണ്ടുഴലാതേ
അംബുധിമകൾമുലകൾക്കണിപൂൺപാ-
മംബുജനയനനെ നിന മനമേ നീ.”

ഗണപതിസ്തോത്രം

“പുരഹരൻമുടിജടയിലെഗ്ഗംഗ
വിരവിൽപ്പാലെന്നു നിനച്ചുടൻ
കരത്തിനാലൂക്കിൽ വലിച്ചിടുമുണ്ണി!
ഗണനാഥാ! തൃക്കാൽ വണങ്ങുന്നേൻ.
ഹരനുടെ നെറ്റിത്തിരുക്കണ്ണിൽക്കൊണ്ടെ
വരിനെല്ലിൻമണി വിരവോടെ
പൊരുപൊരെന്നൊക്കെപ്പൊരിച്ചിടുമുണ്ണി ഗണനാഥാ...
പുലരിനേരം ശങ്കരരുടെ ചുറ്റും
ചൊരിഞ്ഞിടും തുമ്പ മലരെല്ലാം
അവിലെന്നോർത്തുടൻ വിരവിൽ വാരിടും ഗണനാഥാ...
വലിയൊരപ്പം വാർക്കണമെന്നുചൊല്ലി
വെളുവെളെച്ചാമ്പൽ കുഴച്ചിട്ടു്
അലികളും പറഞ്ഞരികേപൂകീടും ഗണനാഥാ...”

മറ്റൊന്നു്

“അര ഹര ശിവ ശിവ പുരഹരഭഗവാൻ
വിരവൊടു മദകരിവടിവായുടനേ
ഗിരിമകളരികേ പിടിയുടെ വടിവായ്
മരുവിന കാലം ഗണപതി ജയ ജയ.
ആനകളിടയിൽ നടന്നിരുവരുമായ്-
ക്കാനനമൊക്കെ മദിച്ചു തകർത്തും
മാനസമുറ്റു കളിച്ചൊരു നാളിൽ
മലമകളുടനേ ഗണപതി ജയ ജയ.
ഇഷ്ടമതായൊരു കളികൾ മറന്നും
പെട്ടെന്നവിടെയിരുന്നുകരഞ്ഞും
‘കഷ്ടമെനിക്കു നടക്കരുതരുതേ!
ഒട്ടുമിതയ്യോ!’ ഗണപതി ജയ ജയ,
ഈശനുമകമേ മാലു പിണഞ്ഞും
ആശകളറ്റെന്താശ്രയമെന്നും
ഐശ്വര്യം വന്നുളവായുടനേ
ഈശ്വരമകനാം ഗണപതി ജയ ജയ.
... ...
ഒറ്റക്കൊമ്പൻ കുടവയറഴകൻ
പറ്റിക്കൊള്ളും പലരൊടുമപ്പം
കുറ്റച്ചിടയൻ മടിയിലിരുന്നും
കുറ്റം പേശും ഗണപതി ജയ ജയ.”

വേറിട്ടൊന്നു്

“മലമകൾതന്നുടെ മടിയിലിരുന്നു
മുലകുടികണ്ടാലെത്ര വിചിത്രം.
പലപൊഴുതടയവിൽ കിട്ടാഞ്ഞരനൊടു
കലഹമിയന്ന ഗണേശ്വര ജയ ജയ.
ശിവ ശിവ നിന്നുടെ തുമ്പിക്കയ്യും
വെളുവെളെ വിലസിന കൊമ്പുകൾ രണ്ടും
വലിയൊരു വയറും മമ ഹൃദി തോന്നണ-
മുലകിനു നാഥ ഗണേശ്വര ജയ ജയ.
... ...
യമഭടപടലികൾ കോപിച്ചുംകൊ
ണ്ടടിപിടിയെന്നു പറഞ്ഞെത്തുമ്പോൾ
മമ പുനരാരും നീയെന്യേ മ-
റ്റുടയവരില്ല ഗണേശ്വര ജയ ജയ.”

സരസ്വതീസ്തുതി

“അമ്മേ! സരസ്വതി! വാണി! കവിമാതേ!
ചിന്മയമായ മനോജ്ഞരൂപേ!
കല്മഷനാശിനി! മന്മഥമോഹിനി!
നന്മകൾ തന്നരുൾ കമ്പിടുന്നേൻ.
... ...
പാലും പളുങ്കും വെളുത്ത തൂവെള്ളിയും
ചാലെത്തൊഴും തിരുമേനി നല്ലാൾ
കോലം തെളിഞ്ഞു കടിപ്പൂകെന്നുള്ളത്തിൽ
ബാലത്തരുണി! ഞാൻ കുമ്പിടുന്നേൻ.
... ...
പുഞ്ചിരിപ്പൂന്മയുമൊൺമയും വെൺമയും
കഞ്ചത്താർമതേ കവിമകളേ!
നെഞ്ചിൽക്കനിവോടു തഞ്ചിക്കുടിപൂക
ചഞ്ചലംകൂടാതെ കമ്പിടുന്നേൻ.”

മറ്റൊന്നു്

“പങ്കജഭവജായേ കവിപ്പെണ്ണേ!
വിദ്യാമുഖസരസ്വതിയേ ജയ.
പാലോലും മൊഴിയാളേ! യെൻനാവിന്മേൽ
വാണിടുക സരസ്വതിയേ ജയ.

പിച്ചയേറ്റോനും ബ്രഹ്മനും വിഷ്ണുവും
നിത്യം കുപ്പും സരസ്വതിയേ ജയ.
പീഡിപ്പിച്ച ദശകണ്ഠതമ്പിക്കു
നിദ്രചേർത്ത സരസ്വതിയേ ജയ.”

ഗോവിന്ദസ്തുതി

“കണ്ണാ കാർമുകിൽവർണ്ണാ കടൽവർണ്ണാ കടൽ മാതിൻ
പുണ്യം ചേർത്തരുളീടും ഭുവനാനന്ദാ!
കണ്ണിന്നു കൊതി തീർപ്പാനരികേ വന്നരുളീടേ-
ന്നുണ്ണി കോമളരൂപാ മമ ഗോവിന്ദ!
... ...
കാനലിൽ നടന്നു കാലികൾപിൻപേ കുഴലൂതി-
ക്കാമിനീജനമനമലിയുമാറു്
ആനന്ദം തവ കൊണ്ടൽനിറം തേടുന്നണിമേനി
കാണായിവരണമേ മരണാന്തമേ.”

“കീഴ്മേലിബ്ഭുവനങ്ങൾ പതിന്നാലു മകത്താക്കി
വാഴും നീയരയാലിന്നിലനടുവേ
വാഴേണമകമേ മേ പശുപാലമണിയേ നീ
യാഴിപ്പെൺമണവാളാ പരമാനന്ദാ.”
... ...
“കൊണ്ടാടിയടുത്തു പൂതന മുല കൊടുത്ത നാൾ
കൊണ്ടു ജീവനും പാലും കുടിച്ചവളെ
പണ്ടത്തേപ്പരിചാക്കി മലപോലെ മറിപ്പിച്ച
തണ്ടാർമങ്കയർകാന്താ മരുവീടെന്നിൽ.”

ലക്ഷ്മീസ്തുതി

“അരവിന്ദമലർതന്നിലഴകോടു മരുവീടു-
മലർമാതേയവലോകമരുളീടേണം;
ആപത്തെക്കളഞ്ഞർത്ഥമധികം വന്നിയലുവാ-
നനുദിനമടിമലർ വണങ്ങീടുന്നേൻ.
... ...
ഊടേ പങ്കജനേത്രവദനവാപിയിൽ മുങ്ങി-
പ്പാടേ പൊങ്ങിയും ചാടിക്കളിച്ചും മേവും
ആടോപം തവ മിഴിവരിമീനെൻ മനക്കാമ്പാ-
മീടാളും പൊയ്കയിൽപ്പുരുമാറേണം.
... ...
ഔദാര്യമണിഗണമിയലും കല്പകമൂലേ
സൗവർണ്ണമയപീഠേ സരസീരുഹേ
മേവി നൽക്കരിതുമ്പിക്കരങ്ങളാലഭിഷേകം
താവീടും മലർമാതേ! പരിപാഹി മാം.”

ഗുരുവായൂർ കൃഷ്ണസ്തോത്രം

“കരിമുകിൽവർണ്ണൻതൻ തിരുവുടലെന്നുടെ-
യരികിൽ വന്നെപ്പോഴും കാണാകേണം.
കാലിൽച്ചിലമ്പും കിലുക്കി നടക്കുന്ന
ബാലഗോപാലനെക്കാണാകേണം.
കിങ്ങിണിയും വള മോതിരവും ചാർത്തി
ബ്ഭംഗിയോടെൻമുൻപിൽക്കാണാകേണം.
കീർത്തിയേറീടും ഗുരുവായൂർ മേവുന്നോ-
രാർത്തിഹരൻതന്നെക്കാണാകേണം.”

മറ്റൊന്നു്

ഇതു് ഒരു കേശാദിപാദമാണു്.

“പീലിത്തലമുടി കെട്ടിയതിൽച്ചില
മാലകൾ ചാർത്തീട്ടു കാണാകേണം.
മിന്നുന്ന നെറ്റിത്തടവുമതിൽച്ചേരും
പൊന്നിൻതിലകവും കാണാകേണം.
വില്ലുകൾപോലെ വളഞ്ഞുവിളങ്ങീടും
ചില്ലീയുഗമതും കാണാകേണം.
കഞ്ജദലങ്ങളോടൊത്ത നയനങ്ങ-
ളഞ്ജനം ചാർത്തീട്ടു കാണാകേണം.
... ...
ശങ്കരൻപോലും നമിക്കും ചരണങ്ങൾ
തങ്കച്ചിലമ്പിട്ടു കാണാകേണം.
ശ്രീപാദപത്മേ വിളങ്ങും നഖങ്ങളോ-
ടാപാദചൂഡവും കാണാകേണം.

ഇത്തരമുള്ള ഭഗവൽസ്വരൂപമേ
നിത്യവുമെന്നുള്ളിൽത്തോന്നീടുവാൻ
സത്യസ്വരൂപനായീടും ഗുരുവായൂ-
രപ്പനേ ഞാനിതാ കൈതൊഴുന്നേൻ.”

ബാലകൃഷ്ണസ്തോത്രം

ബാലകൃഷ്ണൻ സന്ധ്യയ്ക്കു കാട്ടിൽ നിന്നു തിരിയെ വന്നെത്താത്തതിനാൽ യശോദ വിലപിക്കുന്നതാണു് ഈ കീർത്തനത്തിലെ ഭാവന.

“പങ്കജക്കണ്ണനെക്കാണാഞ്ഞെനിക്കുള്ളിൽ
സങ്കടമാകുന്നു നാരായണ.

പാൽവെണ്ണ കക്കുമ്പോളാച്ചിമാരാരാനും
കാൽകൈ പൊളിച്ചാരോ നാരായണ?

പിള്ളേരെത്തന്നെയും കാലികളും കൂട-
ക്കള്ളർ ചതിച്ചാരോ നാരായണ?

പീലി മുറുക്കിന നിൻമുടി കാണാഞ്ഞു
മാലു പെരുകുന്നു നാരായണ.

പുഞ്ചിരി തൂകിന നിൻമുഖം കാണാഞ്ഞു
നെഞ്ചു പിളരുന്നു നാരായണ.

പൂതനയെപ്പോലെയാരാനും വന്നിട്ടു
ഭീതി പെടുത്താരോ നാരായണ?

പെട്ടകംതന്നിലേ ചിറ്റാട നല്ലാഞ്ഞി-
ട്ടൊട്ടു വഴക്കായോ നാരായണ?

പേടികാണുന്നേരത്തോടിപ്പോയ് മറ്റൊരു
കാടകം പുക്കായോ നാരായണ?

പൊന്നും ചിലമ്പും കുഴലും മറന്നിട്ടു
സഞ്ചരിപ്പീലല്ലീ നാരായണ?

പോന്നിങ്ങു ഗോപിമാർ ചാരത്തു വന്നിട്ടു
ധിംതാളം കേൾക്കായി നാരായണ

പൌരുഷമാളുന്ന പൈതലെക്കണ്ടിട്ടു
പാരം പുണർന്നമ്മ നാരായണ.”

വേറിട്ടൊന്നു്

അന്തിയായെൻപൈതലെന്തയ്യോ! വാരായ്‌വാ-
നെന്തവൻ ചെയ്യുതെൻ തോഴിമാരേ?
വെണ്ണുരുകീടുന്ന ചിത്തമെൻ പൈതലെ-
സ്സന്തതം കാണാഞ്ഞു കൃഷ്ണ നമോ.

കൃഷ്ണ നമോ നമോ കൃഷ്ണ നമോ നമോ
കൃഷ്ണ നമോ നമോ കൃഷ്ണ നമോ.

കൃഷ്ണ നമോ ജയ! തൂച്ചെംബരം വാഴും
ദേവകീനന്ദനാ! കൃഷ്ണ നമോ.

ആരോടു ഞാൻ ചെന്നു ചോദിപ്പു പൈതലെ-
യാരും പറഞ്ഞില്ലേയുള്ളവണ്ണം.

കാറൊളിവർണ്ണൻ പുലർകാലേ പോയവൻ
വാരാഞ്ഞതെന്തയ്യോ! കൃഷ്ണ നമോ. കൃഷ്ണ നമോ....”

ഇനിയുമൊന്നു്

“കണ്ണനെങ്ങോനെങ്ങോൻ കാമിനിമാർമനം
കവർന്നൊളിക്കും കണ്ണനെങ്ങോനെങ്ങോൻ?
കാലികളോടിടചേർന്നു വനങ്ങളിൽ
കളികളാടും കണ്ണനെങ്ങോനെങ്ങോൻ?”

ശ്രീകൃഷ്ണകേശാദിപാദം

പൂന്താനത്തെ അനുകരിച്ചു അനന്തരകാലത്തിൽ ആരോ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കീർത്തനമാണു് ഈ കേശാദിപാദം.

“ആദിത്യമണ്ഡലംപോലെ വിളങ്ങുന്ന
പൊന്നിൻകിരീടവും കാണാകേണം - കൃഷ്ണ.

വണ്ടിന്റെ കൂട്ടത്തെപ്പോലെ വിളങ്ങുന്ന
കാർകുന്തൽഭംഗിയും കാണാകേണം - കൃഷ്ണ.

ഏറ്റവും നീലമായുള്ള കുറുനിര-
ക്കൂട്ടത്തിൻ ഭംഗിയും കാണാകേണം - കൃഷ്ണ.

പഞ്ചമിചന്ദ്രനോടൊത്തുള്ള നെറ്റിയിൽ
ഗോപിത്തൊടുകുറി കാണാകേണം - കൃഷ്ണ.
... ...
കാർകൊണ്ട മേഘത്തിൻ വർണ്ണമായുള്ളൊരു
മൂർത്തിയെയെപ്പൊഴും കാണാകേണം - കൃഷ്ണ.
കേശാദിപാദവും പാദാദികേശവും
ചിത്തത്തിലെപ്പൊഴും കാണാകേണം - കൃഷ്ണ.”

ഒളശ്ശയിൽ കൃഷ്ണസ്തോത്രം

ഇതു സാമാന്യം നല്ല ഒരു കീർത്തനമാണു്.

“കണ്ടിടേണമിങ്ങെന്നുള്ളിലെപ്പൊഴും
മണ്ടിമണ്ടി നടക്കുന്ന കൃഷ്ണനെ.
രണ്ടു കൈയിലും തൂവെണ്ണ കൈക്കൊണ്ട
കൊണ്ടൽനേർവർണ്ണ കൃഷ്ണ! നമോസ്തു തേ.

കാളമേഘനിറം കലർന്നീടുന്ന
കോമളാകൃതി പൂണ്ട തിരുമേനി
മേളമോടെന്റെ മുന്നിൽ വിളങ്ങണം
കേളീനായക കൃഷ്ണ! നമോസ്തു തേ.

കിങ്ങിണി വളയെന്നിവ ചാർത്തീട്ടു
ചങ്ങാതിമാരോടൊന്നിച്ചു മേളിച്ചു്
ഇങ്ങു വന്നെന്നരികത്തു കാണണം
കഞ്ജലോചന കൃഷ്ണ! നമോസ്തു തേ.

കീഴിലുള്ള ദുരിതങ്ങൾ നീങ്ങുവാൻ
കോഴകൂടാതെ കൃഷ്ണൻ തിരുവടി
ആഴിമാതിനോടൊന്നിച്ചു കാണണം
നാഴികതോറും കൃഷ്ണ! നമോസ്തു തേ.
... ...
ചക്രപാണേയൊളശ്ശയിൽ മേവിടും
ശത്രുസംഹാരമൂർത്തേ! ജഗന്നാഥ!
സത്യസന്ധ! സനൽകുമാരപ്രിയ!
നിത്യം പാലിക്ക കൃഷ്ണ! നമോസ്തു തേ.”

തിരുവാറന്മുളേശസ്തവം

അറിവാനരുതേ മറിമായം;
പൊരുവാനരുതേ രിപുവോടും.
കരുണാകരനാം നിൻകൃപയെന്യേ
ശരണം നഹി മമ നാരായണ ജയ.

ആരോടും ഞാനപരാധം
കാരണപൂരുഷ ചെയ്തില്ലേ.
മാരണമാദികളാകിയ ദോഷം
തീരണമധുനാ നാരായണ ജയ.

ഇങ്ങനെവരുമെന്നൊരുനാളും
എൻമനതാരിൽ നിനച്ചില്ലേ!
മംഗലമാശു ഭവിപ്പതിനരുളുക
നന്ദതനൂജാ! നാരായണ ജയ.

ഈവണ്ണം വരുമാപത്തും
രോഗവുമൊക്കെയൊഴിപ്പാനായ്
നീയേ ഗതിയെന്നല്ലാതേ മ-
റ്റില്ലാധാരം നാരായണ ജയ!”

അദ്വൈത കീർത്തനം

ഈ കീർത്തനത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങളും ‘നാരായണ ജയ’ എന്നവസാനിക്കുന്നു.

“നിഷ്കള നിശ്ചല നിർമ്മമ നിരുപമ
നിഷ്ക്രിയ നിരഹങ്കാര നിരാശ്രയ.
നിർഗ്ഗുണ നിത്യനിരാകലമരുളുക
നിത്യം മമ ഹൃദി നാരായണ ജയ.

സ്തോതൃസ്തുത്യസ്തോത്രസ്തുതിമയ,
നാഥ പരാപരപരമവിഭോ ജയ,
ചേതോവാരിധി മദ്ധ്യേ വിലസുക
പാദാംബുജമിഹ നാരായണ ജയ.

നിൻമറിമായം തെരിയാഞ്ഞനിശം
ബ്രഹ്മാദികളുമുഴന്നീടുന്നു;
സന്മയ ചിന്മയ നാഥ ജഗന്മയ!
നന്മ വരുത്തുക നാരായണ ജയ.

അദ്വൈതം പുനരേകമനേകം
തത്വജ്ഞാനമനന്താനന്ദം
സത്താമാത്രം ശുദ്ധമബോധം
ഭക്ത്യാ വന്ദേ നാരായണ ജയ.”

വേദാന്തകീർത്തനം

ഇതു സാമാന്യം പ്രസിദ്ധിയുള്ള ഒരു നല്ല കീർത്തനം ആകുന്നു. ഇതിൽ എല്ലാ ശ്ലോകങ്ങളും അവസാനിക്കുന്നതു് ‘നാരായണ ജയ’ എന്ന വന്ദനത്തോടുകൂടിയാണു്.

“കരളിൽ വിവേകം കൂടാതേക-
ണ്ടരനിമിഷം ബത! കളയരുതാരും;
മരണം വരുമിനിയെന്നു നിനച്ചിഹ
കരുതുക സതതം നാരായണ ജയ.

കാണുന്നു ചിലർ പലതുമുപായം
കാണുന്നില്ല മരിക്കുമിതെന്നു്;
കാൺകിലുമൊരുനൂറ്റാണ്ടിനകത്ത-
ല്ലെന്നേ കാണൂ നാരായണ ജയ.

കിമപി വിചാരിച്ചീടുകിൽ മാനുഷ-
ജന്മം വേണം മുക്തിവരേണ്ടുകിൽ;
കൃമിജന്മത്തിലുമെളുതായ്‌വരുമേ
വിഷയസുഖം ബത! നാരായണ ജയ.

കീഴിൽച്ചെയ്ത ശുഭാശുഭകർമ്മം
മേലിൽ സുഖദുഃഖത്തിനു കാരണം;
സുഖമൊരു ദുഃഖം കൂടാതേക-
ണ്ടൊരുവനുമുണ്ടോ നാരായണ ജയ.

കുന്നുകൾപോലേ ധനമുണ്ടാകിലു-
മിന്ദ്രനു സമമായ് വാണീടുകിലും
ഒന്നരിയാടുവതിന്നിടകിട്ടാ
വന്നാൽ യമഭടർ നാരായണ ജയ.
... ...
ബഹുജന്മാർജ്ജിതകർമ്മവിശേഷാൽ
തിരുമുല്ലാഴ നിനക്കിഹ വച്ചേൻ;
ജനിമരണങ്ങളെനിക്കിനി വേണ്ടാ;
പരിപാലയ മാം നാരായണ ജയ.

പാർവതീപരമേശ്വരസ്തുതി

അർദ്ധനാരീശ്വരപരമായ താഴെക്കാണുന്ന സ്തുതി ആസ്വാദ്യതമമാകുന്നു.

“പുരിചിട കെട്ടി വലത്തേബ്ഭാഗം;
പുരികുഴൽ തിരുകീട്ടപരം ഭാഗം;
മതികല ചൂടി വലത്തേബ്ഭാഗം;
മലർനിര ചൂടീട്ടപരം ഭാഗം.
കനൽമിഴി കത്തി വലത്തേബ്ഭാഗം;
തൊടുകുറിമിന്നീട്ടപരം ഭാഗം;
സൂര്യക്കണ്ണു വലത്തേബ്ഭാഗം;
നീൾമൈക്കണ്ണൊത്തപരം ഭാഗം.
ഭസ്മം കവിളിൽ വലത്തേബ്ഭാഗം;
പത്തിക്കീറിട്ടപരം ഭാഗം.
കാതിൽപ്പാമ്പു വലത്തേബ്ഭാഗം;
കാതിൽക്കുണ്ഡലമപരം ഭാഗം.
ക്ഷ്വേളമെരിഞ്ഞു വലത്തേബ്ഭാഗം;
കുങ്കുമരേഖകളപരം ഭാഗം.
തിരുമാറഴക വലത്തേബ്ഭാഗം;
തിരളും പോർമുല മറ്റേബ്ഭാഗം;
വിധിതലമാല വലത്തേബ്ഭാഗം;
പുതുമണിമാലകളപരം ഭാഗം.
ശൂലകപാലി വലത്തേബ്ഭാഗം;
പാശാംകുശധരമപരം ഭാഗം.
തിരുവരചാരു വലത്തേബ്ഭാഗം;
ഘനജഘനാഞ്ചിതമപരം ഭാഗം.
പുലിയുരി ചാർത്തി വലത്തേബ്ഭാഗം;
പൂന്തുകിൽ ചാർത്തീട്ടപരം ഭാഗം.
പന്നഗകാഞ്ചി വലത്തേബ്ഭാഗം;
പൊന്നുടഞാണിട്ടപരം ഭാഗം.
പടുബലമുരു വലത്തേബ്ഭാഗം;
തുടവിയ തുത്തുട മറ്റേബ്ഭാഗം.
ഭുജഗചിലമ്പു വലത്തേബ്ഭാഗം;
കനകചിലമ്പിട്ടപരം ഭാഗം.
ഭസിതസിതാംഘ്രി വലത്തേബ്ഭാഗം;
ലാക്ഷാരുണപദമപരം ഭാഗം.
ഭസിതം തേച്ചു വലത്തേബ്ഭാഗം;
കളഭം തേച്ചിട്ടപരം ഭാഗം.
പന്നഗപൂൺപു വലത്തേബ്ഭാഗം;
പൊന്മയപൂൺപുകളപരം ഭാഗം.
അത്ഭുതരൂപി വലത്തേബ്ഭാഗം;
ശൃംഗാരാത്മകമപരം ഭാഗം.
ശിവശിവ ശിവനേ! വനിതാർദ്ധം തവ
തിരുമെയ് മുഴുവൻ പ്രതിമുഹുരസ്മ-
ച്ചിത്തേ നിത്യം തോന്നുക തോന്നുക
വരദ നമസ്തേ, വരദ നമസ്തേ.”

ശിവനാരായണകീർത്തനം

വിനോദകരമായ ഒരു കൃതിയാണു് ശിവനാരായണകീർത്തനം.

“കടിക്കും പാമ്പുതന്നെ കടകംപോലൊരുത്തനു
കിടക്കപോലൊരുത്തനു ശിവനാരായണ നമോ.
കാട്ടിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾക്കാമിനിയുണ്ടൊരുത്തനു
കാലികളുണ്ടൊരുത്തനു ശിവനാരായണ നമോ.
... ...
കെതി കെട്ടിട്ടുലകിൽപ്പോയിരന്നുണ്ണാമൊരുത്തനു
കവർന്നുണ്ണാമൊരുത്തനു ശിവനാരായണ നമോ.
... ...
കൌതുകംപോൽ ബാണൻതന്റെ
വാതിൽകാക്കാമൊരുത്തനു
കൈകൾ കൊയ്യാമൊരുത്തനു ശിവനാരായണ നമോ.”

മുകുന്ദസ്തോത്രം

“അമ്പാടിയിലൻപോടു വിളങ്ങീടിന രത്നം
കണ്ടാവിതു ഞാനൻപൊടു ഗോവിന്ദ മുകുന്ദ.
ആരങ്ങളണിഞ്ഞും നിജപൂവാട ഞെറിഞ്ഞും കണ്ടാവിതു...
ഇമ്പംകലരും കുങ്കുമമൻപോടിഹ ചാർത്തി കണ്ടാവിതു...
ഈടേറിന ഗോപീജനമദ്ധ്യേ വിളയാടി കണ്ടാവിതു...”

വൈക്കണ്ണൂർശിവസ്തുതി

“അന്തകൻതന്നെ കണ്ണും ചുവത്തിക്കൊ-
ണ്ടെന്തെടായെന്നു ചോദിച്ചടുക്കുമ്പോൾ
ബന്ധുവാകണം വൈക്കണ്ണൂർവെൺമാട-
മമ്പിടും ശിവ ശങ്കരനേ ജയ.

ആർത്തു കാലൻ കഴുത്തിൽക്കയറിട്ടു
കൂർത്ത ശൂലങ്ങൾ മാറിൽത്തറയ്ക്കുമ്പോൾ
ആർത്തി തീർത്തരുൾ വൈക്കണ്ണൂർ ...
... ... ശങ്കരനേ ജയ”

ചെറുകുന്നത്തമ്മസ്തുതി

താഴെക്കാണുന്ന ചെറുകുന്നത്തമ്മയുടെ കേശാദിപാദസ്തുതി ഒരു പഴയ കൃതിയാണു്. ചമ്പൂകാരന്മാരുടെ ഭാഷയാണു് കവി ഇതിൽ അനുകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

“കരിവരമുഖവൻകഴലിണ കൂപ്പി-
ക്കരളിൽ നിനച്ചക്കവിമാതിനെയും
കനിവെഴമഗസുതതന്നെയുരപ്പാൻ
ഗുരുവിനെയും തൊഴുതിത മുതിരുന്നേൻ.
... ...
അല്ലൊടുമിരുൾമുകിൽതന്നൊടുമൊരു പട-
തല്ലിന സാമ്യമിയന്ന വിശേഷാൽ
അഴകിനൊടലർശരതഴയൊടെതിർത്തോ-
രണിപുരികുഴലതു തോന്നുക ഹൃദി മേ

വാരുണപായലിൽ വിലസിന മലരിൽ-
പ്പാരമെഴുന്നൊരു മധുവുണ്മാനായ്
കരിമുകിലഴകിൽ നിരന്നകണക്കേ
തിറവിയ കുറുനിര തോന്നുക ഹൃദി മേ,
... ...
ഇളമാൻകണ്ണിനൊരിളമ വഴങ്ങി-
ക്കുലചെയ്തുഴകിയ കുവലയമുടനേ
ഇതവിയ കർണ്ണസമീപത്തോളവു-
മിയലിന തിരുമിഴി തോന്നുക ഹൃദി മേ.
... ...
നീടാർന്നീടിന ഗണ്ഡതലേ ചാ-
ഞ്ചാടീടും മണികുണ്ഡലയുഗളം
നിറമിയലീടിനൊരണികാതിണയും
നിഖിലാധീശ്വരി തോന്നുക ഹൃദി മേ.
... ...
മുത്തിൻമണികളൊടൊത്തീടുന്ന വി-
ചിത്രത തേടിന ദശനപ്രഭയും
മുറുവൽ തുളുമ്പിന വായ്മധുരിമയും
മുഴുമതിവദനേ തോന്നുക ഹൃദി മേ.
... ...
മത്തമതംഗജമസ്തകകാന്തിയെ
മധ്യമമാക്കിന ചിത്രദശായാം
മണിമയകുംഭവുമൻപൊടു കമ്പിടു-
മണികചയുഗളം തോന്നുക ഹൃദി മേ.
... ...
ശോണിതബീജാസുരവരരക്തം
വീണതിഭീഷണദനുജേന്ദ്രന്മാർ
ശോഭയിലുണ്ടാകമ്പൊഴുതവരെ
ക്കോപാൽക്കൊന്ന മഹാഭൈരവി ജയ.
... ...
പൊന്നിൻകോരികതന്നിൽ നിറച്ചോ-
രന്നം കോരിവിളമ്പുന്നേരം
പോന്നുനിറഞ്ഞൊരു പഥികജനത്തിനു
പൂർണ്ണത ചേർക്കും ഭുവനേശ്വരി ജയ.
“കോലക്ഷ്മാതലതിലകത്വം പൂ-
ണ്ടാലസ്യം തീർത്തഖിലജനാനാം
കോലിന കൃപയാ പാലിച്ചിടിന
കാലധ്വംസനദയിതേ ജയ ജയ.”

മറ്റൊരു ചെറുകുന്നിലമ്മസ്തുതി

ചെറുകുന്നിലമ്മസ്തുതി എന്ന പേരിൽ മറ്റൊരു ചെറിയ കീർത്തനവും കിട്ടീട്ടുണ്ടു്. അതു മുമ്പിലത്തെ സ്തോത്രത്തെ അപേക്ഷിച്ചു് അർവാചീനമാണു്.

“അംഗജരിപുവൊടു ചേർന്നു കളിക്കും
ഭംഗ്യാ നിൻമെയ് തൊഴുതേൻ ജയ ജയ.
സുന്ദരരൂപേ ഗിരിതനയേ ചെറു-
കുന്നിലമർന്നെഴുമമ്മേ ജയ ജയ.
ആദരവാൽത്തൻമലരടി തൊഴുവോ-
ർക്കാനന്ദത്തെ വളർപ്പവളേ ജയ. സുന്ദര ...
ഇന്ദ്രാദികളൊടു മുനിജനമെല്ലാം
വന്നു വണങ്ങിന നാഥേ ജയ ജയ. സുന്ദര ...
ഈരേഴുലകിനു വേരായ് മേവിന
താരാർമാതേ, തൊഴുതേൻ ജയ ജയ. സുന്ദര ...
ഉച്ചയ്ക്കുഴറിവരുന്ന ജനത്തിനു
വച്ചിഹ ചോറു കൊടുപ്പവളേ ജയ. സുന്ദര ... ”

ഇനിയും,

“അർക്ക നിഷ്കളരൂപ ദിവാകര,
ഭക്തവത്സല പാപവിനാശന,
ത്വത്സ്വരൂപം മമ ഹൃദി തോന്നണ-
മാദിത്യഭഗവാനേ വണങ്ങുന്നേൻ.”

എന്ന ആദിത്യസ്തോത്രം;

“അദ്രിമുകളിൽ വൃഷഭാധിരൂഢനാ-
യദ്രിസുതയെ മടിയിൽച്ചേർത്തു
കദ്രുസുതഗണഭൂഷണനായ്‌വാഴും
രുദ്രനായുള്ള വടക്കുനാഥ”

എന്ന വടക്കുന്നാഥസ്തോത്രം;

“അത്യന്തമായുള്ളോരാപത്തസുരരാൽ
നിത്യം മുഴുത്തു കഴിവില്ലാഞ്ഞു
ശക്തനായ്‌വന്നു പിറന്ന ദശരഥ-
പുത്രനാം ശ്രീരാമ നാരായണ” എന്ന ശ്രീരാമസ്തോത്രം:
“അമ്മേ ഭഗവതി നാരായണി ഗൗരി
ആനന്ദദേ ദേവി കൈതൊഴുന്നേൻ
ആര്യേ ഭഗവതി ദേവി സരസ്വതി
ആദികാത്യായനി കൈതൊഴുന്നേൻ”

എന്ന കരുംബാസ്തുതി:

“കല്ലിന്മേലും മലമേലും മുള്ളിലും
തല്ലിയന്തകനെന്നേയിഴയ്ക്കുമ്പോൾ
അല്ലൽപോക്കുവാനായിട്ടു കാണണം
തൃപ്പൂണിത്തുറ മേവും നാരായണ”

എന്ന പൂർണ്ണത്രയീശസ്തോത്രം:

“അമ്പിൽ മീനുരുവായി വേഗത്തിൽ
നാലു വേദത്തെ വീണ്ടതും
നാഥനാം തിരുവില്വമാമലേ
മേവുമെൻ ഹരി ഗോവിന്ദ”

എന്ന വില്വാദ്രീശസ്തോത്രം:

ഇങ്ങനെ പല കീർത്തനങ്ങളേയും പറ്റി പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതായുണ്ടെങ്കിലും സ്ഥലദൌർല്ലഭ്യം നിമിത്തം ആ ഉദ്യമത്തിൽനിന്നു വിരമിച്ചുകൊള്ളുന്നു. കേരളത്തിന്റെ ഒരറ്റം തുടങ്ങി മറ്റേ അറ്റം വരെ പ്രചുരമായി പ്രചരിച്ചുവന്ന കീർത്തനപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ശാഖോപശാഖകളെസ്സംബന്ധിച്ചു സാമാന്യേന പരിപൂർണ്ണമായ ഒരു ജ്ഞാനം നല്കുന്നതിനു് ഏതൽപര്യന്തം നിരൂപിതങ്ങളായ കൃതികൾ പര്യാപ്തങ്ങളാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇനിമേൽ അനുപേക്ഷണീയങ്ങളാണെന്നു തോന്നുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഇത്തരത്തിലുള്ള കവിതകളെ പരാമർശിക്കുകയുള്ളു.

---

2. വിയൻ=അത്ഭുതം.

37 ദേവനാരായണഗാനങ്ങൾ

പ്രസ്തുത ഗാനങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനാരൂപത്തിലും പ്രശസ്തിരൂപത്തിലും ശൃംഗാരരൂപത്തിലും കാണുന്നു. ചില മാതൃകകൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം. എല്ലാം ഒരു കവിയുടെ കൃതികൾ തന്നെ. കാലം എട്ടാം ശതകമായിരിക്കണം.

പ്രാർത്ഥന

1 “പടയ്ക്കായിത്തുടങ്ങുമ്പോൾപ്പടക്കൂട്ടം തുയർത്തെത്തി-
ക്കൊടിയ മറുതലമിടമർ പലരെയുമൊടുക്കിക്കളവതിന്നും
തിരുമേനിക്കിന്നുമെന്നും കരുത്തേറ്റം വരുവാനും
വിരവൊടനുപമഹരിതൻചരിതങ്ങൾ മനസി
 തെളിവതിന്നും
തനിക്കുള്ള ജനത്തിന്നും തനിക്കും നാട്ടിനും നീള-
ദ്ധനവുമഴകിയ ഗുണവുമനുപമതനയർ പെരുകുവാനും
അണയായ്‌വാനനർത്ഥങ്ങൾ ഗുണങ്ങൾവന്നണവാനും
അരികൾകുലമതിഭയം പൂണ്ടടിമലർ തൊഴുതു
 വണങ്ങുവാനും
നിറഞ്ചേരും കുമാരനല്ലൂർ വിളങ്ങിടും മായേ
സുഖത്തൊടകമലർ നിറയും കരുണയാം കടലിൽ
 വിളങ്ങുവോളേ
ദിനം നിന്റെ കഴൽത്താരിൽത്തൊഴുതീടും ദേവനാരാ-
യണനെഗ്ഗിരിവരതനയേ പരിചൊടു പാലയ ചിരം നീ.”

2. “വെണ്ണകിട്ടാഞ്ഞു കരഞ്ഞു വിതുമ്പുന്നോ-
രുണ്ണിക്കിടാവിനെക്കൈതൊഴുന്നേൻ;
കന്യമാർക്കുറ കവർന്നാമ്മേലേറിയ
നന്ദകുമാരനെക്കൈതൊഴുന്നേൻ.
 … … …
ആനന്ദക്കാതലേ! ദേവകിത്തയ്യലാൾ-
ക്കോമനപ്പൈതലേ! കൈതൊഴുന്നേൻ.
ഉമ്പർപുഴതന്നിലമ്പിലിരുന്നീടു-
മുമ്പർപുരാനേ! ഞാൻ കൈതൊഴുന്നേൻ.
ഭാവമഴിഞ്ഞുടൻ നിൻപാദം കുമ്പിടും.
ദേവനാറാണനെപ്പാലിക്കേണം.”

പ്രശസ്തി

1. “പാരീരേഴും കീർത്തിപേരാം പാലാഴിയിൽക്കുളിപ്പിച്ചു
പാരിജാതം ദാനംകൊണ്ടുമങ്ങൊളിപ്പിച്ചു
വീരതയ്ക്കോ ശരിയില്ല ശ്രീരാമനുണ്ടെങ്കിൽക്കേളേ;
ശൂരതയ്ക്കില്ലാരും നേരേ പാർത്ഥനേയുള്ളു.
മാരവീരൻ മെയ്യൊളിപ്പാൻമൂലം കേൾപ്പിൻ മാലോകരേ!
നേരേ നില്പാൻ നാണിച്ചിങ്ങു ഭംഗി പോരാഞ്ഞു.”

2. “നല്ലതെല്ലാവർക്കും നല്കും മല്ലവൈരിതന്നെപ്പോലെ
ചൊല്ലെഴുന്ന നാട്ടുമെല്ലാം പാലിക്കും വീര!
മുല്ലബാണൻ തന്നോടൊക്കുമല്ലോ ചൊല്ലാം മെയ്
 വിലാസം
വെല്ലുമല്ലോ വൈരിവീരർ പോരിനെത്തുമ്പോൾ
 … … …
ഉള്ളവണ്ണം ചൊല്ലുവാൻ മറ്റില്ല; ചൊല്ലാർന്നിഗ്ഗുണങ്ങ-
ളുള്ള മർത്ത്യൻ ദേവനാരായണരേയുള്ളു.
 … … …
നീലമേഘവർണ്ണൻ തന്റെ ബാലലീല കാൺമാനേറ്റം
ലോല! മറ്റുമോരോ നന്മ തേടിടും വീര!
വൈരികൾതൻ ചിത്തതാരിൽപ്പാരം പേടി നല്കും ദേവ-
നാരായണ ഭൂമൌ വാണീടനേകം നാൾ നീ.”

വിയോഗതാപം

1. “കമലങ്ങൾ കനലെന്നാൾ കളഭം മേൽ വിഷമെന്നാൾ
കുയിൽ കൂകുന്നതു ശൂലം ചെവിയിലെന്നാൾ;
കുളുർമതി ചൊരിയുന്നു പൊരികനൽ മെയ്യിലെന്നാൾ
കലയാന മലയത്തെന്നലുമിതെന്നാൾ;
പിഴകൂടാത്തരുണിയെക്കുലചെയ്യുന്നതുമയ്യോ!
വഴിയല്ലെന്നതുമിപ്പോൾപ്പൊളിയിതെന്നാൾ;
ഉറങ്ങുമ്പോളുടൻ കാണാം തിരുമേനിയതുമയ്യോ!
തരമല്ലേ വരുന്നില്ലിന്നുറക്കമെന്നാൾ.
 … … …
മരണം മേൽ വരുംമുൻപേ ശിവനേ! ദേവനാരാണർ
തിരുവുള്ളത്തിലേറ്റുവാനാരുമില്ലെന്നാൾ.”

2. “അടമഴ ചീർത്തു മാരി ചൊരിഞ്ഞ കോട മുഴത്തു കാറ്റ-
ങ്ങുടലിലടിച്ചു പാടെയുലച്ചു മൂടിന കൂരിരുട്ടും;
ഇടിനിടിനെന്നു വെട്ടുമിടിയ്ക്കിടയ്ക്കിട മിന്നും മിന്നൽ-
ക്കൊടികളുമാട്ടും മൈലുകൾ മാരപ്പോർവിളതേടും വണ്ടും
അടവികൾ നീളെ നിലവിളികൊണ്ടു ചുഴലമടക്കുമന്നാൾ
മട്ടുമലർവാണനോട്ടുടൽനേരാം ദേവനാരായണവീരൻ
മണിയറതന്നിൽ നല്ലണിമെത്തമേലണഞ്ഞൻ പിലെന്റെ
തടമുല ചേർത്തു ചൂടു കളഞ്ഞു പുല്കുമോ ദൈവമേ ഹാ!

താഴെക്കാണുന്ന ഗാനം ദേവനാരായണപരമല്ല:

“പട്ടിൽ വീരവാളി നല്ലൂ; പങ്കജത്താർ പൂവിൽ നല്ലൂ;
ഭാരതത്തിലെതിർത്ത മന്നരിലർജ്ജുനൻ നല്ലൂ;
ഭംഗിക്കംഗജനേറെ നല്ലൂ; ഭക്തരെപ്പഴിയായ്ക്ക നല്ലൂ;
പാരിച്ചീടിന കാരുണ്യത്തിനു കാർവർണ്ണൻ നല്ലൂ;
കഷ്ടരോടണയായ്ക്ക നല്ലൂ; ഭക്തരെപ്പഴിയായ്ക്ക നല്ലൂ;
കാട്ടു മാനിനു മീനിനാഴി നീരിലേ നല്ലൂ;
വെട്ടുവാൻ കൈവാളു നല്ലൂ; ബന്ധവെക്കളയായ്ക്ക നല്ലൂ;
വേരറക്കൊലചെയ്കതിൽ ശ്രീരാഘവൻ നല്ലൂ.”

‘പാരീരേഴും കീർത്തിപേരാം’ എന്ന പാട്ടിൽനിന്നു നതോന്നതയിൽ പണ്ടുതന്നെ ഗാനാത്മകങ്ങളായ ലഘുകൃതികളുണ്ടായിരുന്നു എന്നും ഒൻപതാം ശതകത്തിന്റെ ഒടുവിൽ ആവിർഭവിച്ച വ്യാസാവതാരവും കിരാതവുമല്ല ആദ്യത്തെ വഞ്ചിപ്പാട്ടുകളെന്നും കാണാവുന്നതാണ്. ‘പട്ടിൽ വീരവാളി നല്ലൂ’ എന്ന പാട്ടു നതോന്നത ശ്ലഥബന്ധമായിരുന്ന ഒരു കാലത്തു വിരചിതമാണെന്നു തോന്നുന്നു. നതോന്നതയിൽ അക്കാലത്തു രചിച്ച ചില വാതിൽതുറപ്പാട്ടുകളും കാണ്മാനുണ്ട്.

“ഏണനേത്രേ മതി! മതി! കേണു ചൊന്ന വചനങ്ങൾ
പ്രാണനാഥനിതാ വന്നു തുറക്ക വാതൽ.
ഏവനെന്റെ മണിയറ പൂവതിന്നു വിളിച്ചതു
തേവരാണ മണിവാതിൽ തുറക്കയില്ല.
ഐഹികമായുള്ള സൗഖ്യമോഹമുണ്ടിജ്ജനത്തിന്നു
സാഹസങ്ങൾ നിനയാതെ തുറക്ക വാതൽ.
ഐയമേറ്റുനടക്കുന്ന കയ്യനെന്നപോലെ നീയും
പയ്യെ വന്നു വിളിച്ചാൽ ഞാൻ തുറക്കയില്ല.
അക്കനമത്തരുണനുമക്കയൽക്കണ്ണിയുമായി-
ട്ടർക്കബിംബമുദിപ്പോളമുറങ്ങിവീണു.
ഇക്കനമിപ്പാട്ടിനർത്ഥമൊക്കെ നന്നായറിഞ്ഞോരെ-
ത്തിക്കരിക്കയില്ലയാരും തുറക്കും വാതൽ”

എന്നീ ഈരടികൾ അവയിൽ ഒന്നിൽനിന്നു പകർത്തുന്നതാണ്.

38 മാർഗ്ഗംകളിപ്പാട്ട്

പാടുന്ന രീതി

പണ്ടു സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ വളരെ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന ഒരു ഗാനമാണ് മാർഗ്ഗംകളിപ്പാട്ട്. ക്നാനായസുറിയാനിക്കാരുടെ വിവാഹോത്സവത്തിന് അതു സമീപകാലംവരെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു ചടങ്ങായിരുന്നതായി അറിയുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ സൂചകമായി ഒരു നിലവിളക്കു രംഗത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ വച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യരായി അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ സ്ഥാനത്തു പന്ത്രണ്ടു പുരുഷന്മാർ വാളും പരിചയും ധരിച്ചു തലയിൽ മയിൽപ്പീലി തിരുകി ആ വിളക്കിനു ചുറ്റും വട്ടത്തിൽ ചുവടു വച്ചും കൈകൊണ്ടു ചില ആംഗ്യങ്ങൾ കാണിച്ചും ഈ പാട്ടു പാടുകയും ഒടുവിൽ മംഗളം പാടി ചടങ്ങ് അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സംഘക്കളിയുടെ ഒരനുകരണമാണ് മാർഗ്ഗംകളി എന്നതിനു സംശയമില്ല. സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കായികശക്തിക്കും മാനസിക വിനോദത്തിനും മതഭക്തിക്കും പ്രസ്തുത ഗാനം പ്രയോജകീ ഭവിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു പക്ഷാന്തരമുണ്ടാകുവാനും മാർഗ്ഗമില്ല.

ആരംഭം

മാർഗ്ഗംകളിപ്പാട്ട് ആരംഭിക്കുന്നതു താഴെക്കാണുന്ന വിധത്തിലാണ്:

> “മെയ്ക്കണിന്ത പീലിയും മയിൽമേൽ തോന്റും മേനിയും
> പിടിത്ത ദണ്ഡും കയ്യും മെയ്യുമെന്നെന്നേയ്ക്കും വാഴ്കവേ,
>
> വാഴ്ക വാഴ്ക നമ്മുടെ പരിഷയെല്ലാം ഭൂമിയിൽ
> വഴിക്കുറായ് നടക്കവേണ്ടിവന്തവരോ നാമെല്ലാം.
>
> അഴിവുകാലം വന്നടുത്തു അലയുന്ന നിൻമക്കളെ
> അഴിയാവണ്ണം കാത്തരുൾവാൻ കഴിവുപേശുക
> മാർത്തോമ്മൻ
>
> മലമേൽനിന്നു വേദ്യനമ്പു ചാർത്തിമാറിയെന്നപോൽ
> മയിൽമേലേറിനിന്ന നില കാണവേണം പന്തലിൽ
>
> പട്ടുടൻപണിപ്പുടവ പവിഴമുത്തുമാലയും
> അലങ്കരിത്ത പന്തലിൽ വന്നുതകവേണം മാർത്തോമ്മൻ.”

ഇതിവൃത്തം

മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ ചരിത്രമാണ്, പ്രതിപാദ്യവിഷയം. ആകെ ഭിന്നവൃത്തങ്ങളിലായി പതിന്നാലു പാദങ്ങളും നാന്നൂറ്റിൽച്ചില്വാനം വരികളുമുണ്ട്. പാലസ്തീനാനാട്ടിൽ ‘ആദിയേമുൻപു ശലോമോൻ ചമച്ച ആലയം ഭാഷയിൽ’ ഉള്ള ഒരു സൗധം ചോഴരാജാവായ ‘ഗൊണ്ഡോഫോറസ്’ സ്വപ്നത്തിൽ കാണുകയും അത്തരത്തിൽ ഒരു സൗധം തന്റെ രാജധാനിയിൽ പണി കഴിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ട തച്ചന്മാരെ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടു വരുവാൻ ഹാവാൻ എന്ന ഒരു വണിക്കിനെ നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. ഹാവാൻ കപ്പൽ കയറി മഹോസാപട്ടണത്തിലെത്തിയപ്പോൾ ക്രിസ്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു മാർത്തോമ്മയെ ഒരു തച്ചനെന്ന നിലയിൽ ആ വർത്തകനെ ഏല്പിക്കുകയും മാർത്തോമ്മാ ആദ്യം ഹാവാനോടുകൂടി പോകുവാൻ വിസമ്മതിച്ചു എങ്കിലും ഒടുവിൽ തന്റെ ഗുരുനാഥന്റെ “നിന്നോടുകൂടേ ഞാനുണ്ടു കൂട്ടു നീ പോകും നാടതിലെല്ലാം... നിൻനിനവെല്ലാമെൻ നിനവല്ലോ നീയുറയ്ക്കാകുലം വേണ്ട” എന്നും മറ്റുമുള്ള അരുളപ്പാടു കേട്ട് ആശ്വസ്തനായി ചോഴരാജ്യത്തേയ്ക്കു പോകുകയും ചെയ്തു. അവിടെ ഗോണ്ഡോഫോറസ്സിന്റെ പ്രീതിക്കു പാത്രീഭവിച്ച് തദ്വാരാ ലഭിച്ച ധനവുംകൊണ്ടു ക്രിസ്തുമതപ്രചാരത്തിനായി മ്ലാക്കാ (മലാക്ക) ചീനം (ചൈന) മുതലായ ദേശങ്ങളിൽ ‘മാർഗ്ഗമറിയിക്കുകയും’ ചെയ്തു.

> “ ... ... വീണ്ടും പുറപ്പെട്ടു കേരളനാടെന്നു കേട്ടു
> കാരണമായുള്ള കേൾവികളോടൊത്തുകൂടിയൊരുമിച്ചു
> ചെന്നു
> ഈടുള്ളോരാ മാലിയാവുംകരെ ചെന്നവിടത്തിരുന്നു
> ഊരാളരോടറിയിച്ചിതു മാർഗ്ഗവും കേട്ടവരായതിലായി
> ഇങ്ങനെ മാർഗ്ഗമറിയിച്ചതിൻശേഷം തീർത്തു കുരിശതു
> കൊല്ലം
> നിരണവും കോക്കമംഗലം കോട്ടക്കായൽ മലപ്രദേശമായ
> ചായൽ
> പാലൂരും പിന്നെ രാജാവിന്നിരിപ്പിടം
> കൊടുങ്ങല്ലൂരെന്നിവയേഴും”

എന്നു കവി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഗൊണ്ഡോഫോറസ്സു മാർത്തോമ്മായെ ബന്ധനത്തിൽ വയ്ക്കുന്നതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില അമാനുഷപ്രവൃത്തികൾ കണ്ട് അവിടെനിന്നു മോചിപ്പിക്കുന്നതും മറ്റും കവി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മൈലാപ്പൂരിൽ ചിന്നമലയിലെ കാളീക്ഷേത്രത്തിലെ അർച്ചകന്മാർ മാർത്തോമ്മായെ ശൂലംകൊണ്ടു കുത്തിക്കൊല്ലുന്നതോടുകൂടി കഥ അവസാനിക്കുന്നു. ‘മാർഗ്ഗം’ എന്നാൽ ക്രിസ്തുമാർഗ്ഗം അഥവാ ക്രിസ്തുമതം എന്നർത്ഥം. മാർത്തോമ്മായുടെ ക്രിസ്തുമാർഗ്ഗപ്രചാരണത്തെ അധികരിച്ചുള്ള ഒരു പാട്ട് അഭിനയത്തോടുകൂടി പാടുന്നതിനു തക്കവണ്ണം കവി രചിച്ചതിനാൽ ഈ കൃതിക്കു മാർഗ്ഗം കളിപ്പാട്ടെന്നു പേരുണ്ടായി.

പാട്ടിൽ ഒരു ഭാഗം

മാർത്തോമ്മാ ചോഴരാജാവിനോടു സ്വർഗ്ഗസൗധത്തെ വർണ്ണിച്ചു കേൾപ്പിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിലുള്ള ചില വരികളാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്.

> “ചിത്രം ചിത്രങ്ങളെത്ര മനോഹരം ആയതിലുണ്ടല്ലോ
> കാണ്മാൻ
> ചിന്തതെളിയുംപടിയുള്ള വാതിൽകൾ
> മുത്തോടു വൈരം പതിച്ച്.
> അൻപരിലൻപനിരിക്കുമക്കോയിക്ക-
> ലൊൻപതു തട്ടുകളുണ്ട്.
> അന്തിയൊരിക്കലുമില്ലേയക്കോയിക്കൽ-
> ച്ചെന്നിടകൂടുന്നവർക്ക്
> മൃത്യുവഴിയായി മർത്ത്യരതിൽച്ചെന്നാ-
> ലത്തലില്ലാ മഹാഭാഗ്യം.
> ആദിത്യരശ്മിയും നാണിക്കുമാറതിൽ
> മാണിക്കമായോരു ദീപം.
> അതിനൊരു മന്ദമൊരിക്കലുമില്ലവേ
> നീയറി ചോഴായിതെല്ലാം.”

കവിയും കാലവും

മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായേസ്സംബന്ധിച്ച ചില പാട്ടുകൾ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ പാടിവന്നതായി മഫെയ്, ഗോവയാ എന്നീ പാശ്ചാത്യചരിത്രകാരന്മാർ യഥാക്രമം ക്രി. പി. 1588-ലും 1599-ലും രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. ഗോവയാ അവർ ഒരു കളിക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തി വന്ന പാട്ടിനെപ്പറ്റി പറയുന്നു. പോർത്തുഗീസുകാരുടെ ആഗമനത്തിനു മുൻപും സുറിയാനിക്രിസ്യാനികൾക്കു മാർത്തോമ്മായെപ്പറ്റി ചില പാട്ടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. മാർഗ്ഗം കളിപ്പാട്ട് അവയിൽ ഒന്നാണോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല. കുരിശു്, അഞ്ചുക്കൾ (മാലാഹാമാർ) എന്നീ പോർത്തുഗീസുവാക്കുകൾ ഇന്നു നടപ്പുള്ള പാട്ടിൽ കാണ്മാനുണ്ട്; എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു മാത്രം ഇത് അവർ വന്നതിനുമേലുണ്ടായതാണ് എന്നു ഖണ്ഡിച്ചു പറയാവുന്നതല്ല. പാട്ടിൽ അവ പിന്നീടു കടന്നുകൂടിയെന്നും വരാവുന്നതാണ്. ‘മെയ്ക്കണിന്ത പീലിയും’ ഇത്യാദി പീഠികപോലെ ഭാഷയ്ക്കു് ഇതരഭാഗങ്ങളിൽ പ്രാചീനത കാണുന്നില്ല. ക്രി. പി. 1600-നും 1700-നും മധ്യേ ജീവിച്ചിരുന്ന കല്ലൂർശേരി വെട്ടിക്കുന്നേൽ ഇട്ടിത്തൊമ്മൻ കത്തനാരാണ് ഇതിന്റെ കർത്താവ് എന്ന് ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ട്. അദ്ദേഹം പക്ഷേ ഇതിന്റെ പരിഷ്കർത്താവാണെന്നു വരുവാനും പാടില്ലായ്കയില്ല. ക്രി. പി. 1797-ലെ ഒരു പതിപ്പിൽ “ഇക്കാലങ്ങളോരായിരത്തെഴുന്നൂറുമുപ്പതുരണ്ടിൽ, ഇരാറിലീരെട്ടു നാമം പാടിയ തിങ്ങളിലാടി” എന്നൊരു കുറിപ്പുണ്ടെങ്കിലും അതു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നിർമ്മാണകാലത്തെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതായി തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ തരമില്ല. അത്രമാത്രം അർവ്വാചീനമല്ല ഈ പാട്ട്. ആകെക്കൂടി ‘മെയ്ക്കണിന്ത’ എന്ന പീഠിക പോർത്തുഗീസുകാരുടെ വരവിനു മുൻപുള്ളതും ശേഷം ഭാഗങ്ങൾ കൊല്ലം എട്ടാം ശതവർഷത്തിൽ ഇട്ടിത്തൊമ്മൻകത്തനാർ പുതുക്കിയെഴുതിയതുമാണെന്നു സങ്കൽപിക്കുന്നതു സമീചീനമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.

റമ്പാന്റെ പാട്ട്

തൊമ്മാശ്ലീഹയുടെ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന മറ്റൊരു ഗാനമാണ് റമ്പാന്റെ പാട്ട്. ഈ കൃതി മാർത്തോമ്മായാൽ മതപരിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ട നിരണത്തുകാരൻ മാളിയേയ്ക്കൽ തോമ്മാറമ്പാൻ രചിച്ചതാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശത്തിൽ നാല്പത്തെട്ടാം തലമുറക്കാരനായ മറ്റൊരു തോമ്മാറമ്പാൻ ക്രി. പി. 1601-ൽ സംക്ഷേപിച്ചെഴുതിയതാണെന്നും ആ പാട്ടിൽ ത്തന്നെ പ്രസ്താവനയുണ്ട്.

> “ഒരായിരമോടറുന്നൂറ്റൊന്നാം
> കർക്കടകം മൂന്നാം ദിവസം
> ആരാധനയോടിവയെല്ലാരും
> അറിവാൻ ദൈവം കൃപചെയ്ക”

എന്ന വരികൾ നോക്കുക. ഇപ്പോൾ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന പാട്ടിനെപ്പറ്റി നമുക്കു നിരൂപണം ചെയ്താൽ മതിയാകുന്നതാണല്ലോ. അതു കൊല്ലം 776-ആണ്ടിടയ്ക്കു രചിച്ചതാണെന്നു സങ്കല്പിക്കുന്നതിൽ ആക്ഷേപമില്ല. ചില വരികൾ താഴെച്ചേർക്കുന്നു:

> “സാക്ഷാൽ ദൈവം മൂവൊരുവൻതാ-
> നരുൾമാർഗ്ഗത്തിൽ ഗുരുവരനാകിയ
> മാമകനാമകനാം മാർത്തോമ്മാ
> പെരുമാൾ ചോഴന്റാളായുള്ളോ-
> രാവാനോടും സഹിതംകൂടി
> അറബിയായിൽ കപ്പൽ കരേറി
> മാല്യംകരെ വന്നെത്തിയത്.
> ... ...
> ഒരു മാസത്തിന്നിടയിൽത്തിരികേ
> കേരളനാട്ടിൽത്താൻ വരുവാൻ
> തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തരചൻമരുമക-
> നാദേശത്തിൽച്ചെന്നെത്തി,
> തൃക്കാൽ മുത്തിയപേക്ഷ കഴിച്ചു;
> കപ്പൽയാത്രയുമവർ ചെയ്തു.”

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കല്യാണപ്പാട്ടുകളേയും പള്ളിപ്പാട്ടുകളേയുംപറ്റി ഞാൻ പതിനൊന്നാമധ്യായത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പോർത്തുഗീസുകാർ കേരളത്തിൽ വന്ന കാലത്ത് അവരുടെ ഇടയിൽ പല പഴയ പാട്ടുകൾ പ്രചാരത്തിൽ ഇരുന്നിരിക്കണം. അവ മിക്കവാറും കാലാന്തരത്തിൽ അസ്തമിതങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

39 പാക്കനാർ തൊള്ളായിരം

ജേക്കബ്ഫെനിഷ്യോ എന്ന ഒരു പോർത്തുഗീസ്ഗ്രന്ഥകാരൻ കൊച്ചി, പുറക്കാട്ട് എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉദ്ദേശം 760-ആണ്ടുമുതൽ പാതിരിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം 808-ൽ കൊച്ചിയിൽവെച്ചു മരിച്ചു. അദ്ദേഹം പോർത്തുഗീസുഭാഷയിൽ (Livroda Seitados Indios Orientalis) "ലിവ്രോദ സൈതാദോസ് ഇൻഡിയോസ് ഓറിയെന്റാലിസ്" എന്ന പേരിൽ കേരളത്തെപ്പറ്റി ഒരു കൃതി രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് എട്ടു പുസ്തകങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ കൃതിയിൽ ലോകസൃഷ്ടി, ശിവൻ, വിഷ്ണു മുതലായ ദേവന്മാരുടെ ചരിത്രം, രാമായണം മഹാഭാരതം എന്നീ ഇതിഹാസങ്ങളുടെ സംഗ്രഹം, അയ്യപ്പന്റെ ഉത്ഭവവും അപദാനങ്ങളും, കേരളത്തിലെ ക്ഷേത്രങ്ങളേയും ആചാരങ്ങളേയും ഹിന്ദുക്കളുടെ വിശേഷദിവസങ്ങളേയും പറ്റിയുള്ള നിരൂപണം മുതലായി പല വിഷയങ്ങളും അടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ചിലതെല്ലാം കണ്ടും ചിലതെല്ലാം കേട്ടുകേൾവിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ധർമ്മപുത്രർ ചേരമാൻ പെരുമാളായും, ഭീമൻ കുലശേഖരപ്പെരുമാളായും നകുലൻ ചോഴപ്പെരുമാളായും സഹദേവൻ പാണ്ടിപ്പെരുമാളായും കലിയുഗത്തിൽ അവതരിച്ചുവത്രേ. ഫെനിഷ്യോ മലയാളം പഠിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു തെളിവുണ്ട്. പാക്കനാർ തൊള്ളായിരം എന്നൊരു ഗ്രന്ഥത്തെ പ്രമാണീകരിച്ച് അദ്ദേഹം അനേകം ഹൈന്ദവാചാരങ്ങളെ എതിർക്കുന്നു. ആ പേരിൽ പാക്കനാർ ഒരു ഗ്രന്ഥം രചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നാം മറ്റു പ്രകാരത്തിൽ അറിയുന്നില്ല. അതിൽ തൊള്ളായിരം പാട്ടുകൾ ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ലത്തീൻഭാഷയിൽ നിർമ്മിതമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ പറയുന്നത്. രണ്ടു പാട്ടു താഴെ പകർത്തുന്നു:

> "കല്ലിലും കാറ്റിലും കാരിരുമ്പു ചെമ്പിലും
> പുല്ലിലും പരപ്പിലും പ്രാണവേദനൂലിലും
> ചൊല്ലിലും ചൊല്ലാതിലും കർമ്മജ്ഞാനം രണ്ടിലും
> എല്ലിലും എലുമ്പിലും ഏകനാണീശ്വരൻ."

> "ഞാനിയെന്നുതാൻ നിനച്ചു നല്ല പൂവു ചൂടിനാൻ
> വാനിൽനിന്നു വന്ന വെള്ളം വാനിലേ ചെലുത്തുവാൻ
> ഊനിലുള്ള എല്ലുകൊണ്ടുയിർത്തുയിർത്തു തേങ്കിനാൻ
> ഞാനിയാകിലങ്ങു പോമല്ലയാകിലിങ്ങുതേ."

ഈ പാട്ടുകളിലെ ഭാഷാരീതി നോക്കിയാൽ പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥം ഫെനിഷ്യോ കേരളത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു പാക്കനാരുടേതാണെന്നു പറഞ്ഞ് ആരോ എഴുതി ഹിന്ദുമതഖണ്ഡനത്തിനായി അദ്ദേഹത്തെ ഏല്പിച്ച പോലെയാണ് തോന്നുന്നത്. കവിതയ്ക്കു പറയത്തക്ക ഗുണമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും അനുവാചകന്മാരുടെ കൌതുകത്തിന്നുവേണ്ടി അതിലെ ചില വരികൾ ഇവിടെ പകർത്തിയെന്നേയുള്ളു. ഫെനിഷ്യോ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള പങ്ക്തികളിൽ കൂടുതലായി ഒരു ഭാഗവും ലഭിച്ചിട്ടില്ല.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 2 ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

20. സംസ്കൃതസാഹിത്യം
21. ജ്യോതിഷത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധി
22. ഭാഷാസാഹിത്യം
23. മണിപ്രവാള സാഹിത്യം: ഭാഷാചമ്പുക്കൾ
24. മണിപ്രവാളസാഹിത്യം (തുടർച്ച)
25. മണിപ്രവാളസാഹിത്യം (തുടർച്ച)
26. ഭാഷ–ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ
27. സംസ്കൃതസാഹിത്യം
28. സംസ്കൃതസാഹിത്യം (തുടർച്ച)
29. മണിപ്രവാള സാഹിത്യം
30. തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ
31. ഭാഷാസാഹിത്യം (പദ്യം)
32. ഭാഷാഗദ്യം

വെബ് പതിപ്പ് കണ്ണികൾ

1. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1
2. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 2
3. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 3
4. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 4
5. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 5

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014